

Hadí meč

Vodná planéta, kniha štvrtá

Stanislav Hoferek

prvé vydanie, 2015

Vodná planéta

IV.

Hadí meč

Stanislav Hoferek

prvé vydanie, 2015

Tento dokument je možné voľne šíriť pod licenciou [CC-BY-NC-ND](#)

Písané v kancelárskom balíku LibreOffice v operačnom systéme Greenie GNU/Linux

© Stanislav Hoferek, 2015

ISBN 978-80-972030-7-8

Dielo je pod slobodnou licenciou a akékoľvek vydanie s pridaním DRM ochrán je zakázané bez priameho súhlasu autora. Všetky postavy, lokácie a ďalšie časti sú vymyslené a knižná séria vznikala v kolektíve ľudí s rôznymi ideologickými či náboženskými názormi.

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2015)	111100

Obsah

<u>Hadí meč.....</u>	<u>1</u>
Obsah.....	3
O knihe.....	5
Poďakovanie.....	6
Knihy zo série Vodná planéta.....	7
<u>AKT XVI: Zem arkánov.....</u>	<u>8</u>
1. Kapitola – Tvoje miesto.....	9
2. Kapitola – Larynia a jej tajomstvo.....	17
3. Kapitola – Pristátie.....	26
4. Kapitola – Hadí meč.....	35
<u>AKT XVII: Pokoj v duši.....</u>	<u>46</u>
5. Kapitola – Ďalší krok k zatrateniu.....	47
6. Kapitola – Nečakaný spojenec.....	55
7. Kapitola – Viac ako kladivo.....	64
8. Kapitola – Začiatok konca.....	73
<u>AKT XVIII: Nová taktika.....</u>	<u>82</u>
9. Kapitola – Ria.....	83
10. Kapitola – Zmenený osud.....	91
11. Kapitola – Voda.....	99
12. Kapitola – Ona.....	109
<u>AKT XIX: Iní, ale stále ľudia.....</u>	<u>122</u>
13. Kapitola – Galedon II.....	123
14. Kapitola – Nová planéta.....	131
15. Kapitola – Situácia.....	143
16. Kapitola – Bojová porada.....	152
<u>AKT XX: Hra s vodou a ohňom.....</u>	<u>160</u>
17. Kapitola – Krátky boj.....	161
18. Kapitola – Ambasáda.....	170
19. Kapitola – Hlasom a dotykem.....	178
20. Kapitola – Príbeh Larynie.....	188

*Niekedy prejdeš celý svet
v túžbe konečne spoznať seba
plávať oceánom, na hory vyletieť
poznať, čo ťa poteší i rozhnevá*

*V svete lži a nenávisti
kde piesok je sluhom ľudí
lásku treba hľadať v lístí
ktoré ti padá okolo hrudi*

O knihe

Predstavte si svet, v ktorom sa môže všetko zmeniť v okamihu. Jednotlivé piliere spoločnosti sa zrúti, ak si ľudia a ľuďom podobné tvory chcú za každú cenu udržať moc. Spoznajte osudy tých, ktorí sa stali obeťou bezhlavého prenasledovania. Holokaust bez kladenia otázok len zvýrazňuje absurditu prekrútených pomerov, do ktorých sa zamotá mágia i pozostatky toho, čo by niekto nazval láskou.

Štvrtý a posledný príbeh uzatvára osudy hrdinov, ktorí môžu aj napriek rozdielnym názorom stáť na jednej strane, v boji proti stále inému nepriateľovi. Hadí meč sa venuje národu, ktorý mizne každým dňom do zabudnutia, ako i posádke vesmírnej lode, ktorá má pred sebou neočakávané rozhodnutie.

Pod'akovanie

Kniha Vodná planéta bola vytvorená ako bezplatné, jednoduché čítanie pre každého. Viac o nej a o ďalších dielach sa dá prečítať na adrese knihy.rs-design.sk, kde samozrejme pozývam. Je nutné povedať, že aj keď som vytvoril príbeh a spísal som ho, podarilo sa urobiť z toho niečo zaujímavé za pomoci ďalších ľudí, ktorí pomohli s grafikou, osádzaním textu, opravovaním chýb a rôznych dejových nezrovnalostí. Za všetkých aspoň niekoľko (v abecednom poradí):

- Lenka Baranovičova
- Anežka Bubeníčková
- Veronika Debnárová
- Peter Druska
- Adriana Hanešová
- Terka Hrušková
- Iva Jamborová
- Diana Kastiová
- Petr Krčmář
- Ria Mruškovičová
- Mária Nováková
- Janka Palúchová
- Július Pastierik
- Anikó Pastoreková
- Alexander Pavlov
- Beáta Plučinská
- Xénia Rybáková
- Vladislav Saling
- Klárka Stryalová
- Boris Svoboda
- Petr Šimčík
- Lucia Vozafová
- Martina Zacharovská
- Zuzana Zimanová

Knihy zo série Vodná planéta

Vodná planéta I

Rovní a ešte rovnejší

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-i>

Vodná planéta II

Vyšší záujem

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-ii>

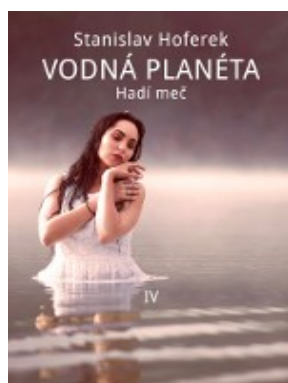

Vodná planéta III

Trochu iný svet

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-iii>

Vodná planéta IV

Hadí meč

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-iv>

AKT XVI: Zem arkánov

1. Kapitola – Tvoje miesto

Navia sa pozerá na ležiacu Laryniu. Napriek tomu, že podľa nej nie je veľká zima, vidí mladé ľudské dievča v triaške. Po chvíli ju to prestáva baviť a tak ju osloví. Prvá otázka ale nepadla na úrodnú pôdu. Musela vstať a trochu do nej drgnúť.

„Hej. Čo je s tebou?“

„Je mi zima.“

„Nie je zima. Netáraj a oddychuj kým môžeš. Dnes bude pre teba dobrý deň.“

„Ako dobrý?“ Pýtala sa Larynia s rozospatými očami a celá uzímená.

„Však uvidíš. Teraz tu oddychuj.“

Navia vyšla von z dreveného domu, aj keď by to ľudia domom pravdepodobne nenazvali. Drevená konštrukcia, ktorej utesnenie bolo značne nedokonalé. Žiadne okná, jednoduché drevené dvere a okrem klinčov a slamy sa tu nachádzal len veľký kus kovu. Ľudia by to možno nazvali zvonom a v prípade potreby sa to na rovnaký účel aj používalo. Dom, v ktorom bola Larynia, bol kedysi skladiskom potravín. Takéto budovy sa stavali na kopci, a to z celkom zaujímavého dôvodu. Arkáni boli a vždy aj budú hladní. Kto sa chce najesť, ten môže. Ak by ale bol niekto námesačný, mohol by spadnúť pri šplhaní sa do výšky. Cez deň by zas každého videli ostatní, ako tam vykračuje.

Postaviť dom na kopčeku nad ostatnými domami má aj ďalšiu výhodu. Vietor. Vo vnútri je väčšia zima ako v nižšie položených domoch. Výborné pre potraviny a nevýhodné pre tých, čo zimu priamo nemilujú. Napríklad pre takú Laryniu.

Navia schádza po strmom chodníku nižšie. Ten sa síce používa často, ale arkánom sa do opravy veľmi nechce. Ako keby bolo jednoduchšie kráčať po tom, čo kedysi dávno pripomínalo pevné schody.

Najväčšou dominantou mesta je aréna. Obrovský pieskový kruh, okolo ktorého je osem malých kruhov a lavičky. Miesto boja, čo je tak súčasť vojenského výcviku, ako i kultúry. Arkáni nikdy nezatajovali svoju minulosť a povahu. Dodržiavali to, čím boli odjakživa. Mali tradície, ktoré si cenili a len málokedy z nich povoľovali. Poznali svoj svet a čo sa deje inde ich veľmi ne-

trápilo. Tu sú pánmi a až príde vojna a ich víťazstvo, ostatní sa budú musieť ich kultúru naučiť a dodržiavať. Ideálne v nezmenenej podobe.

„Ako sa má?“ Navie sa pýta arkán s kráľovskou reťazou okolo krku.

„Neviem čo s ňou je. Stále jej niečo vadí.“

„Napríklad?“

„Teraz vymyslela že je jej zima. Predtým tvrdila, že je jej posteľ nepohodlná. Minulú noc som na nej spala a bola v poriadku.“

„Ak je jej zima, mali by sme ju prest’ahovať. Ten dom pre ňu nie je vhodný, keď je z púšte.“

„Musí niečo vydržať. Najradšej by som sa jej zbavila, ale z úcty k tebe rešpektujem tvoje nariadenie.“

„Dobre teda, ako myslíš. Ale pôjdem ju navštíviť.“

„Nie je to skoro?“

„Nie. Pôjdem teraz hneď.“

Kráľ arkánov s pre ľudí len ťažko zapamätateľným menom Zarem-Biur-Een-Erte-Navoli sa rozhodol navštíviť Laryniu. Tretí deň má okolo krku kráľovskú reťaz a teší sa na prvé vyjednanie s niekým iným, ako s arkánmi. Kráľ si podľa vzoru Ziggy, ktorá s tým kedysi dávno začala, skrátil meno. Prvé písmeno z každého slova a výsledkom je zapamätateľné meno Zbeen. Bol však rozhodnutý zariadiť, aby si ho pamätali aj dávno po tom, čo odíde. Chcel byť iný ako väčšina kráľov pred ním, ktorí boli skôr najsilnejší vojaci ako diplomati, stavitelia či sudcovia. Zbeen bol nižší od väčšiny arkánov a aj keď mal kompletný vojenský výcvik a v boji sa neraz presadil ako ten, čo nemá problém ísť do prvej línie, jeho jedinečné vlastnosti mu umožnili dostať sa k moci. Stačilo na to veľa čakania, diplomacie a náhody. Kto mohol tušiť, že niekto tak opovrhovania hodný ako Ziggy zmení myslenie časti arkánov? A kto mohol tušiť, že aj s nepriateľom sa dá dohodnúť niekedy lepšie, ako s vlastným ľudom?

Zbeen spolu s Naviou prichádzali do domu, v ktorom sa snažila Larynia oddýchnuť. Bol to však nadľudský výkon. Vietor zosilnel a zatiaľ čo bola Navia chvíľu von sa pod ľahkou Laryniou zlomila jedna noha z postele.

„Máš návštevu,“ povedala Navia a keď spolu so Zbeenom vošla dovnútra, okamžite zavrela dvere. Podarilo sa to až na druhýkrát, pretože boli akosi ešte viac nakrivo ako obyčajne.

„Teší ma, Larynia. Vyspala si sa?“ Dievčaťa sa pýta kráľ a sadá si na Naviinu posteľ spolu s ňou.
„Je mi zima.“
„Ani sa nečudujem v takej posteli. Nevedel som, že sa ti ušla táto. Je ešte aj nakrivo.“
„Doteraz bola rovno! Ona ju nejako zničila!“
„Pokoj Navia, len pokoj. Čo keby ste si tie posteľe vymenili?“
„Ona si svoju zničila. Moju nedám.“
„Dobre, tak to urobím ako kráľovský rozkaz. A je mi popravde jedno, kde budeš, ale bude spať v tejto posteli.“

Larynia nerozumela. Bolo jej zvláštne, ako sa správa kráľ. Nikdy kráľa nevidela, iba Mari-
na. A v porovnaní s princom Brennanom a ostatnými vyzeral tento kráľ úplne inak.

„Povedz mi, dievča, môžem ti nejako pomôcť?“
„Ja... neviem čo odpovedať, asi nikdy sa ma to nikto nepýtal.“
„Si skromná, je to tak?“
„Áno.“
„Dobre, pospi si teraz. Potom sa pohovárime. A ty, dones jej misku s teplou polievkou.“

Kráľ odchádza a Navia tiež. Larynia nevyzradila svoje tajomstvo s posteľou. Sledovala Naviu, keď išla von. Cez jednu z dier. Keď sa vracala do domu aj s tým arkánom, rýchlo skočila do posteľe. Tak sa zlomila trochu viac, ako bola predtým. Maličkosť, ale v svete, kde sú všetci ove-
ľa väčší a silnejší od nej, boli pre ňu všetky tie maličkosti naozaj výnimočné. Hlavne tá polievka priamo od kráľa bola pre ňu krásnou maličkosťou.

„Hej! Posuň sa!“

Navia si ľahla do svojej posteľe a zatlačila oveľa menšiu Laryniu na jej okraj. Arkánka po krátkej chvíli zaspala. Pre dievča to bolo nezvyčajné. Niekedy spala hneď vedľa sestry a dokonca vedľa Ziggy, ale toto sa jej zdalo naozaj divné. Sú tu síce dve posteľe, ale aj tak sú obidve v jednej. Rozmýšľala, či by mala odísť. *Kráľ povedal, aby som spala tu. Ale nie je to moja posteľ. Nič nie je moje. Len tu zavadziam. Navyše si Navia želá, aby som sa posunula. Aj to urobím, aj tak je všade zima.*

Sadla si na rozbitú posteľ a pustila sa do polievky. Nebola až tak teplá a čo je pre ňu ešte viac prekvapivé je jej množstvo. Vo veľkej miske, ktorá by sa vyrovnala skôr hrncu u ľudí, bolo polievky len máličko. Skoro celá miska bola prázdna. Skromná Larynia bola vďačná aj za to málo. Voda s kúskami mäsa a niečoho, čo nepoznala. Nebola zlá, ale to sa po chvíli zmenilo. Niektoré tie pre ňu nové kúsky boli v ústach dobré, ale potom začali silno páliť. Larynii prišlo strašne zle. Nedalo sa jej dobre nadýchnuť. V panike vyrazila dvere a chcela ísť preč, kamkoľvek. Na nespevnenom kamennom chodníku sa potkla a začala rýchlo padať. Keď si zvuky trápiacej sa Larynie všimla Navia, rýchlo vstala z postele a ponáhľala sa za ňou. Už ju ale nestíhala chytiť.

„Ona ju zhodila! Navia zhodila človeka z kopca!“

„Zavolajte niekto kráľa!“

„Je v poriadku?“

Tieto a ďalšie hlasy vydávali arkáni, ktorí si všimli padajúce dievča. Niektorí pribehli a snažili sa pomôcť, zatiaľ čo iní zazerali na Naviu. Bolo známe, že v ich meste je človek. Žiadny votrelec, ale hosť. Bezbranné dievča, ktoré nemá kam ísť. Špeciálny hosť, ktorý tu mal prečkať rokovania o politických a vojenských záležitostiach, ktoré vymyslela Ziggy spolu s osvietenejšími zástupcami iných národov. Larynii bola garantovaná bezpečnosť.

„Ja som nikoho nezhodila, váž slová!“

„Keď nie ty, tak kto?“

Kráľ sa dostavil na miesto nešťastia. Uvidel doráňané dievča s ústami od polievky, ktoré síce dýcha, ale robí mu to veľké ťažkosti. Prikázal ostatným, aby sa o ňu dobre postarali, zatiaľ čo si sám chcel v súkromí prebrať niečo s Naviou. Vyšiel znovu do tej istej budovy. Na obidvoch bolo vidno hnev.

„Čo sa stalo?“

„Neviem. Odišla. Keď som to zistila, išla som za ňou. Potom po mne začali kričať.“

„Ako odišla? Prečo?“

„Neviem prečo.“

„Povedala si jej niečo? Alebo si jej niečo urobila?“

„Samozrejme že nie.“

„Ani si ju nezhodila?“

„To určite nie.“

„Prepáč, ale neviem či ti môžem veriť. Povedz mi, čo mám robiť. Dať ju na starosti niekomu inému? Uvedomuješ si hádam, čo by to pre teba znamenalo.“

„Vydržím to s ňou. Sľubujem.“

„To som chcel počuť. Odoberám ti túto úlohu a tvoja skúška je teda neúplná.“

„Čože? Prečo?“

„Od Ziggy viem toho o nej dost. Je to milé, plaché dievča. Ty sa o ňu nevieš na chvíľu postarať, lebo ju nenávidíš.“

„To nie je pravda, mám ju rada.“

„Áno? Tak prečo si ju vyhnala z jej postele?“

„Čo?“

„Vidím dobre. Nezabúdaj, niekedy som bol stopárom. Oči mi slúžia dobre. Poviem ti, čo sa podľa mňa stalo. Na základe stôp a toho, čo si myslím. Mali ste si vymeniť miesta, ale ona aj tak ostala na tej rozbitej posteli, zatiaľ čo ty si si ľahla na tú lepšiu. Následne začala jesť polievku. Hmmm, čo v tom robí to silné korenie? Do spoločnej polievky ho nikto nedával. Kto chce, ten si trochu dá. Ale po tú polievku si išla ty.“

„Nič z toho nie je pravda.“

„Pozri sa mi priamo do očí a zopakuj mi to.“ Kráľ chytil Naviinu hlavu pevne do rúk a prinútil ju pozerat' sa priamo na neho. Ona sa snažila vyhnúť jeho pohľadu, ale márne.

„Čo urobíš?“

„Myslím si, že správnu vec. Videl som ťa v kruhoch. Vieš narábať so zbraňami. Niekedy by si mohla byť dobrá a čestná bojovníčka. Ale na to sa musíš zmeniť v svojom vnútri.“

Larynia sa zobudila v inom dome. Na veľkej stoličke mala svoje oblečenie a uvedomila si, že je nahá. Jeden z arkánov jej ukladal veľké zelené listy na jedno zo stehien. Cítila sa príšerne slabá. Len čo uvidela pri sebe arkána, chcela sa od neho odstrčiť. Ten jej niečo povedal a ani nevedela čo a pokračoval v svojej práci. Všimla si krv. Ležala na akomsi stole pokrytom bielou plachtou, ktorá mala okrem bielej aj farby krvavo červenej.

„Čo sa stalo?“

„Navia ťa zhodila z kopca.“

„Prečo? Ako?“

„Neviem a ani ma to nezaujíma. Teraz ma dobre počúvaj, nemala by si sa hýbať a keď skončím, musím ťa nakrmiť.“

„Prečo som celá nahá?“

„Som lekár, na nahotu som zvyknutý. Nerozprávaj a nehýb sa. V žiadnom prípade sa nepokúšaj vstať.“

„Všetko ma bolí.“

„Na bolesť si musíš zvyknúť, ale to prejde. Si príliš krehká, s nami by to nič neurobil taký pád.“

„Musela som Naviu veľmi nahnevať. Naozaj ma to mrzí.“

„Ty si ju nahnevala? Ako?“

„To neviem. Určite som ju urazila.“

„Tak nahnevala alebo urazila? Ale povieš mi to neskôr. Teraz musíš veľa odpočívať. Toto by malo pomôcť.“

Arkán namrvil v malej miske niekoľko lístkov a zmiešal ich s vodou. Dal sa Larynii napiť a tá za chvíľu zaspala. Celú ju prezrel a poukladal listy na všetky odreniny. V tom sa zjavila Navia.

„Pusti ma k nej.“

„To nemôžem. A keby som aj mohol, tak to neurobím.“

„Prečo?“

„Neviem čo proti nej máš, ale nemala by si tu byť.“

„Ale ja som jej neublížila. Úmyselne by som jej neskrivila ani vlas.“

„Pri tebe je ťažko povedať, čo je úmysel a čo nie. Chod' preč.“

Larynia v spánku snívala o všetkom, čo doteraz prežila. Na rozdiel od Lussie nikdy extra netúžila po tom, aby bola medzi samými arkánmi. Cítila sa stará a nechápavá, aj keď mala stále len šesťnásť cyklov. A práve Lussia jej najviac chýbala. Znovu a znovu uvažovala nad vekom. Čo sa len stane, ak bude mať narodeniny ona? Bude otrávaná, ako Lussia? Alebo ju chvíľu na to niekto rozmetá kúzлами na prach? Jej myšlienky boli čierne, plné smútku a utrpenia. V spánku nikomu nič nehovorila a v svojich predstavách mala Lussiu, ako ju prosí o to, aby práve ona bola medzi arkánmi.

V čase, keď sa mala Larynia zobudiť, ešte stále spala. Arkánski liečiteľ neodhadol správnu dávku a začal sa báť, že sa už nepreberie. Vyšiel von, na slnko a snažil sa aspoň trochu si užiť pek-

ný, aj keď trochu ufučaný deň. Všimol si znovu Naviu, tentokrát v jednom z kruhov. V rukách mala tréningovú palicu a predvádzala bojový tanec. Rozličné otočky a premety, spravidla zakončené úderom do cvičnej figuríny. Tá jej rany samozrejme nemohla vrátiť. Na konci neodložila palicu, ale zobrala ešte jednu. S dvomi palicami, každou v jednej ruke, zasadzovala figuríne ďalšie a ďalšie údery. Chcela, aby ostatní videli jej silu a odhodlanie. Väčšina arkánov si však všimlo skôr jej agresivitu. Nebolo na tom nič zlé, však aréna bola aj pre tých, ktorí chceli zo seba dostať hnev.

Hlavný kruh, ktorý bol úplne v strede, sa zrazu zaplnil. Jeden z arkánov vyzval Naviu na súboj. Žiadna pomsta alebo trestná výprava, len šport. Názov tejto hlavnej časti by sa do jazyka ľudí dal preložiť ako Cesta bojovníka. Nemalo to nič spoločné s bežnými cestami, ale bol to dôležitý bod, v ktorom sa prijímala bojová prísaha. Na to však treba vyhrať boj.

„Malé meče,“ zahlásil kráľ Zbeen, keď sa dvojica pripravovala na súboj.

„Dobre,“ odpovedal arkánsky bojovník a vymenil palicu za malý meč, vhodný skôr pre človeka ako pre arkána.

„Malé meče? Načo? To je pre deti,“ oponuje mu Navia.

„Aj pre bojovníkov. Malé meče.“

Súboj s malými drevenými mečmi sa začal. Navia agresívne útočila so zbraňou, ktorá jej nevyhovovala. Neustále sa tlačila dopredu a sekala, zatiaľ čo jej protivník sa skôr bránil a uhýbal. Po chvíli bola Navia vyčerpaná, ale namiesto toho, aby poľavila, sa neustále snažila rýchlo súboj ukončiť. Jej agresivita sa nehodila pre tupé mečíky z obyčajného dreva. Od únavy sa jej začali podlamovať kolená a po čase spadla do piesku bez toho, aby bola čo i len raz zasiahnutá.

„Postav sa a ukážem ti, ako sa bojuje s dvomi zbraňami.“

Napriek veľkej únave sa Navia znovu postavila a podnikla ďalší útok. Ani nevedela ako a zrazu boli obidva mečíky v rukách jej súpera a namierené na jej krk. To bol koniec súboja.

Ďalšie dvojice sa dohodli na pravidelných súbojoch a na všetky strany bolo počuť rinčanie rôznych zbraní a bojové pokriky. Jedine kráľ bol zamyslený. Naviu poznal dobre, ešte od čias, keď bol obyčajným vojakom. *Navia vie bojovať, to sa musí uznať, ale je príliš agresívna. Príliš*

šialená. Nebezpečná. Nevieť, prečo sa nesnaží splniť všetko potrebné. Myslí si, že bude mať iné pravidlá? Alebo že je v niečom oveľa lepšia ako ostatní?

Navia sa stiahla, ale už po chvíli strčila do arkána, ktorý ju v súboji premohol. Začala mu hovoriť o potupení.

„Prečo si ma potupil?“

„Videl som ťa pri figuríne, dostal som chuť s tebou bojovať. To je všetko.“

„Nie, to nie je všetko. Chcel si ma znemožniť. Chcel si, aby som bola pre ostatných slabá. Videla som, ako si bojoval. Nechcel si ma poraziť, ale ponížiť.“

„Nie, to sa pletieš. Chcel som ťa poraziť. Takto by som bojoval aj proti inému, kto by mal rovnako agresívny štýl boja. O bojovej energii vieš tak ako ja. Prečo si ale tie vedomosti nepoužila v boji?“

„Ty si ma chcel potupiť. Nebojuješ ako bojovník, ale ako zbabelec.“

„Nie, bojujem ako bojovník. Pri útoku minieš viac energie ako pri obrane. Ak sa mi oplatí útočiť, tak útočím. Ak sa mi oplatí brániť sa a unaviť súpera, tak to urobím.“

„To hovoríš ty.“

„To hovorí každý. Spýtaj sa kohokoľvek. Aj kráľa, ak chceš.“

Kráľ sa venoval akurát niečomu inému, ale Navia si bola aj tak istá, že by nebol na jej strane. Časy, keď boli spolu, sú dávno minulosťou. *Teraz som silná a schopná. Prečo to nevidí? Prečo to všetci nevidia? Som lepšia, ako oni.* Navia sa pozrela na bojujúcich arkánov i na tých, ktorí sa prišli len tak pozrieť. Nevedela, na koho sa má pozerat' bez toho, aby sa ešte viac nahnevalla. S povýšeneckým pohľadom išla preč a chcela byť sama. Počúvala slová o jej sile a odvahe, ale nevedela, odkiaľ prichádzajú. Obzerala sa okolo seba, ale nik jej nevenoval pozornosť. Len hlas. A ten jej radil, aby bola teraz výnimočne opatrná.

2. Kapitola – Larynia a jej tajomstvo

Larynia leží v dome liečiteľa. Zranená z pádu a oslabená niečím neznámym.

„Ako je na tom?“

„Ťažko povedať. Je slabá. Neviem aká bola predtým.“ Lekár pokojne odpovedal kráľovi a popritom si znovu pozrel zranenia. „Neviem prečo, ale zdá sa mi, že sa uzdravuje pomaly.“

„Zisti prečo. Taktiež mi daj vedieť, len čo bude možné sa s ňou porozprávať.“

„Dobre. Niečo mi ale nesedí na Navii. Bola tu a mali sme menší rozhovor. Nedôverujem jej.“

„Ani ja.“

Kráľ Zbeen pripravoval inštrukcie pre prieskumný oddiel, ktorý by zmapoval situáciu na južnej hranici zeme arkánov, keď tu k nemu prišiel jeden z ranených bojovníkov. Nestrácal čas zdvorilostnými frázami a rýchlo mu dal do rúk správu. Písalo sa v nej, že na východnej hranici došlo k bitke a aj keď akráni ľudí odrazili, tí bojovali oveľa silnejšie ako kedykoľvek predtým. Správa končí s varovaním pred nebezpečnou energiou, ktorá sa do nich dostala. Veľmi dobre vedel, že práve maniovia a nie ľudia sú za tým. Poďakoval za správu a rozhodol sa vrátiť k Larynii. Pripravená alebo nie, potrebuje informácie.

„Môžeš hovoriť?“

„Áno.“

„Rád by som s tebou teraz prešiel všetky tie udalosti, ktoré sa ti stali, ale je tu naliehavejší problém. Vieš niečo o nejakej energii, ktorá posilňuje ľudských bojovníkov?“

„Neviem, ja nikoho z nich nepoznám. Poznala som iba Ciali.“

„Kto je to?“

„Kedysi bola mäsožravá palma. Niektorí si myslia že je to dobrá víla.“

„Dokážeš s ňou komunikovať?“

„Zomrela, zabili ju.“

„Môžeš sa o to aj tak pokúsiť?“

„Ak chcete tak môžem, ale už sa mi dávno neozvala. Je mi ľúto že zomrela, nemyslím si, že bola až tak zlá.“

„Skús hneď teraz.“

Larynia zatvorila oči a myslela pri tom na Ciali. Rovnako, ako kedykoľvek predtým. Ciali sa ale neobjavila. Vedľa nej ani v jej myšlienkach. Žiadna reakcia.

„Nič sa nestalo, neodpovedá mi.“

„Pravdepodobne ju ešte neoživil. A neviem, či tak urobia. Len málokto vie, že dokážu svoju silu kombinovať. Ak je niekto mŕtvy a v takom stave, že by ho nikto neoživil, spoločne by to mohli dokázať.“

„Aj Lussiu?“

„Kto je Lussia?“

„Moja sestra. Veľmi šikovná, ale zabili ju. Spálili ju na prach.“

„To je mi ľúto. Nevieš, čo by urobila teraz?“

„Neviem, ale niečo naozaj šikovné. Ako bola celá ona. Vždy našla také riešenie ako nikto iný.“

„Možno je rad na tebe. Nemal by som hovoriť vojenské správy niekomu, kto nie je arkánom, ale možno nám práve ty pomôžeš. Útočia na nás na východe a zanedlho aj na juhu. Mier medzi arkánmi a maniami nikdy nebude trvalý a vojna sa začína.“

„A Ziggy?“

„Bola na východe a ten posol prišiel zranený.“

Larynii sa prihoršilo. Lekár, ktorý ju ošetroval sa k nej musel rýchlo vrátiť.

„Niečo ju rozrušilo.“

„Určite Ziggy. Pravdepodobne sú silno naviazané jedna na druhú. Alebo minimálne to ľudské dievča na Ziggy.“

„Nemyslím si. Je v tom niečo viac. Spomínala ti niečo dôležité?“

„Nie. Rozprávali sme sa len o liečení a o Navii.“

„Môže Navia vedieť niečo viac?“

„Povedal by som že nie.“

„Aj tak za ňou pôjdem. Laryniu by sme mali presťahovať, alebo sem privolám strážu.“

„Je to naozaj potrebné?“

„Niečo mi hovorí, že áno.“

V dome liečiteľa nie je veľa svetla, ale zato aróma z rozličných bylín by mohla pri dlhšom pôsobení skôr uškodiť ako pomôcť. Larynia musela oddychovať a najradšej by bola medzi priateľ-

mi. Ešte keby nejakých mala. Vlastne je to veľký zázrak, že sa dostala až sem. Prešla si chrámom, väzením, púšťou, obchodnými cestami, vojnou i prisluhovaním. Opusteným ostrovom a tmavými komnatami to len pokračuje. Kde to ale skončí? Medzi svojich najlepších a najbližších priateľov môže zahrnúť akurát tak Ziggy. Všetci ostatní ju už nikdy neobjímu.

Navia sa zatiaľ rozhodla odísť na východ. Novinka o tom, že sú na východe problémy, sa rýchlo rozniesla. Len jedna ľudská krajina je na východ od tej arkánskej. Malé kráľovstvo s hradom. Doteraz nevýrazné nič, ale kdekoľvek sú ľudia a je ich dosť, tam sa dostane vláda niektorého z maniov. Spolu s ňou trinásť ďalších arkánskych bojovníkov, väčšina s kompletným výcvikom. Nebolo jej dané vedenie, čo zobrala až priveľmi pokojne, vzhľadom k jej povahe.

Cesta na východ trvá štyri dni, rýchlym krokom hrdých bojovníkov. Larynii alebo iným ľuďom by to trvalo oveľa viac. Kedy sa tá dostane znovu na nohy, to zatiaľ nikto nevie. Viac ako jej zdravie zaujímalo Zbeena to, čo všetko sa nachádza v jej hlave. Nemal v pláne ublížiť jej, len si prial udržať mier a zabrániť zbytočným obetiam.

„Musím hovoriť. Musím hovoriť. Hneď teraz.“

„Pokojne, Larynia. Si slabá ešte, oddychuj.“

„Rýchlo, nie je čas.“ Larynia začne niečo hovoriť svojmu momentálne osobnému lekárovi a chce vstať z postele. Aj sa jej to podarí, ale vzápätí padá na zem. Lekár ju znovu dvíha.

„S kým potrebuješ hovoriť?“

„S kráľom, hrozí mu nebezpečenstvo.“

„Dohodneme sa. Ja ho zavolám, ale ty nebudeš vstávať, dobre?“

„Rýchlo, je to dôležité.“

Lekár išiel po kráľa a ešte raz skontroloval, či sa Larynia nepokúša vstať. Tú trápilo niečo úplne iné. Len tak, odnikiaľ, sa k nej dostala myšlienka a úplne bola presvedčená, že je tá informácia pravdivá. Nebezpečenstvo sa jej ukazovalo v reálnych farbách, aj so všetkými podrobnosťami.

„Volala si ma?“

„Túto noc sa ťa pokúsia zabiť.“

„Prosím? A kto?“

„Človek. Mladé dievča, mladšie odo mňa.“

„Prečo by ma malo zabiť ľudské dievčatko?“

„Prekliate maniom. Dokážem ju nakresliť. Aj jeho.“

Zbeen zariadil papier a Larynia sa okamžite dala na kreslenie. Nevedela písať, čítať a kresliť taktiež nie, ale toto urobila s úplnou precíznosťou. Výsledkom je kompletný nákres dievčaťa a jedného z maniov. Ona mladá, s krátkymi vlasmi, vychudnutá a v tvári nie veľmi pekná. On s postavou typického mania, živého celé stáročia.

„Nádherná kresba, naozaj. Dobre, zaujala si ma. Povedz mi čo vieš.“

„Túto noc ťa príde zabiť toto dievča.“

„V poriadku, vieš o tom niečo viac?“

„Neviem všetko, ale túto noc príde. Vidím jej tvár a zbraň.“

„Aká zbraň? Nôž alebo dýka?“

„Arkánska zbraň. Nepoznám ju.“

„V jednej ruke alebo v dvoch?“

„V ľavej ruke. Je ľaváčka. Zbraň pripomína jednoduchú palicu na konci s bodcom. Je úplne čierna a na jednej strane poškodená.“

„Takých zbraní je tu veľa. A príde zabiť priamo mňa?“

„Áno.“

„Takže mňa, túto noc, jednoduchou palicou s bodcom a malé dievčatko z tohto obrázku. Ešte niečo?“

„Bude mať oblečené tmavé šaty, aké som tu medzi arkánmi nevidela.“

„Neviem, či ti mám veriť. Môžeš hovoriť pravdu, alebo sa so mnou zahrávať.“

„Hovorím pravdu a to len preto, že to viem.“

„Tak sa natíska otázka. Úplne jednoduchá. Odkiaľ to vieš?“

„Skrátka viem.“

Larynia bola zamyslená. Vie, čo chcela vedieť, ale nevedela ako sa k tomu dostala. V mysli sa jej zjavovali podrobnosti, ale nevedela odkiaľ.

„Odkedy vidíš budúcnosť?“

„Ja neviem ako to všetko začalo.“

„Odkedy?“

„Toto bolo prvýkrát.“

„Odkedy vieš, že sa niečo takéto stane?“

„Len teraz. Dostalo sa mi to do hlavy a hneď som po Vás poslala.“

„Dobre, urobíme všetky opatrenia. Nie je vhodné rozširovať to všade, ale túto noc si dám na akéhokoľvek návštevníka pozor. Ak je pravda, čo hovoríš, tak by bolo najlepšie chytiť to dievča živé.“

„Teraz cítim, že by som mala byť sama.“

„Prečo? Niečo sa deje?“

„Chod' preč. Rýchlo. Nesmieš ma vidieť!“

Kráľ nerozumel. Larynia mu všetko povedala. Dokonca si ho predvolala. Teraz zrazu chcela, aby odišiel. Rozhodol sa poslúchnuť. Netypické, pre kráľa. Zmiznúť, ako keby bol služobníkom. Toto nie je bežné u žiadneho kráľa, bez ohľadu na rasu. Ako bývalý stopár si dobre všimol zmeny v Larynii. Zbledla, začal sa jej chvieť hlas. Vyzerala tak trochu bez života. Nechal ju samotnou. Napadlo ho síce počúvať za dverami, ale rozhodol sa dopriať jej úplné súkromie.

„Dobré dievča. Nemusíš sa báť, prišla som sa o teba postarať.“

„Ciali, ty žiješ?“

Aj keď si to Laynia neuvedomovala, rozprávala sa so stenou. S nikým, len s tieňovou postavou, ktorú videla iba ona.

„Maniovia dokážu urobiť veľké veci, keď sú spolu. Ich sila sa dokáže kombinovať. Ale ja som prežila iba v tebe. Moje telo už nie je. Ostal len môj malý obraz v tvojej mysli. Napriek tomu viem veci. Viem veľa vecí. A všetko čo viem chcem použiť tak, aby si sa mala lepšie.“

„Kde si?“

„Som len v tebe. Nikde inde. A len ty ma môžeš vidieť a počuť.“

„Ziggy hovorila, že si nebezpečná.“

„Kedysi dávno áno. A aj keď bol od vyslobodenia môj život naozaj chaotický, teraz ti chcem iba pomôcť. Ak to bude možné, poviem ti čo viem, keď to bude potrebné. Našepkala som ti pravdu, kráľa arkánov sa skutočne niekto túto noc zabiť.“

„Som tak rada, že som s tebou. Ale bojím sa ťa.“

„Strach je jednou z ciest, ale na nej nechcem byť твоjim sprievodcom.“

„Prečo som taká slabá?“

„Si silnejšia, ako si myslíš. Taká silná, že len vďaka tebe môžem byť tu a teraz. Prídem, až to bude potrebné. Budeš silnejšia, keď budem iba čakať. Rýchlo sa uzdravíš.“

„Kedy prídeš?“

„Až to bude skutočne potrebné.“

„Prečo si sa rozhodla ukázať sa mi?“

„Výborná otázka. Chcem, aby si spoznala úplnú úprimnosť.“

„Aj Lussia bola úprimná.“

„Ale neznášala ma. Nemám jej to za zlé. Teraz ma dobre poslúchaj. Kráľ arkánov je dôležitý. Musí žiť. Je spravodlivý. Tento svet nie je vhodný pre spravodlivých. Nieкто sa ho chce zbaviť. Všetci sa ho budú snažiť zbaviť.“

„Nieкто alebo všetci? Nerozumiem ti.“

Postava Ciali zmizla. Larynia položila niekoľko otázok, ale nikto neodpovedal. *Čo teraz urobím? Poviem niekomu o Ciali? Povedala mi, že kráľa sa budú snažiť zbaviť. To by som mala povedať a znovu sa bude pýtať na mňa. Bude zvedavý, odkiaľ to viem. Musela ju Ziggy zabiť? Ziggy, to je ono. Jej by som mohla všetko povedať.*

Mladá žena sa začala cítiť lepšie. Postavila sa na nohy a nespadla. Boleli ju zranenia z pádu, ale už nebola tak vyčerpaná. Nesie však tajomstvo. Nie je sama. Tak rada by teraz bola s Lussiou. Silno by ju objala a povedala by jej, že má v úplne všetkom pravdu.

Rozhodla sa čakať. Ležať a oddychovať. Mohla vyjsť von, ale rozhodla sa pre oddych. Nevedno, či to bola myšlienka jej alebo Ciali, ale nepriala si, aby nieкто o jej zlepšenom zdraví vedel. Teraz nie. Sama si skontrolovala listy, ktoré jej zakrývali rany a jeden z nich si silnejšie pritlačila, aby neodpadol. Pozrela sa von, cez malú dieru v drevenej konštrukcii. Videla mladých bojovníkov pri tréningu. Všetci mali krátke drevené meče. Neudierali s nimi do seba, ale učili sa s nimi narábať. Seknutia, bodnutia a ústupy, v stále rovnakom poradí a s obdivuhodnou presnosťou.

„Ciali? Ak ma počuješ, vyčaruj Lussiu. Veľmi rada by som s ňou bola, aspoň na chvíľu.“

Túžba ostala nevypočutá. Nedočkala sa odpovede a žiadneho zázraku. Lussia ostala len v spomienkach. Mladá, inteligentná a veselá, a zároveň utrápená z dlhých putovaní a z Marina. Na konci jej dvojité smrti, jedom a neskôr ohňom. Larynia, ležiaca na nie veľmi pohodlnej posteli

liečiteľa, zaspala. Začal sa jej snívať sen. Sedela s Lussiou v tieni pri chráme a v rukách mala kúsok púštného melónu. Jednoduché žltohnedé ovocie bolo rozkrojené na polovice. Prvú zjedla Lusia a Larynia sa chcela o svoju časť podeliť. Len čo tento kúsok podala a Lussine ruky sa ho dotkli, mladšia zo sestier zhorela. Zmenila sa na ohnivú guľu a zostal z nej len prach. Larynia nemohla robiť vôbec nič. Chcela ju objať. Objímanie horiaceho človeka alebo prachu nie je najrozumnejšie rozhodnutie, ale nemohla tomu zabrániť. Začala aj sama horieť a za chvíľu zhorela. Sen sa opakoval. Úplne rovnako, presná kópia do posledného detailu. Za opakovaním prišlo ďalšie opakovanie a ďalšie. Nemohla sa zobudiť. V beznádeji sa začala pýtať neprítomnej Ciali, či to robí ona. Opätovne žiadna odpoveď. Zrazu sa sen začal zrýchľovať. Všetko bolo stále rýchlejšie a tá istá smrť ju dostávala do šialenstva. Vykrikovala Cialine meno, ale od vnútornej bolesti ho ani nestíhala celé dopovedať. Zvíjala sa ako malý had, po ktorom hádzala armáda vojakov veľké lopaty piesku.

Lekár vrazil do miestnosti a kráľ mu bol v päťách. Nevedeli, čo sa deje. Obaja chceli, aby bola sama, ak to z nejakého dôvodu potrebuje. Po zbežnej kontrole telesných funkcií sa ten, čo mal na starosti jej zdravie, rozhodol pre ten najobyčajnejší spôsob liečby – vedrom ľadovo studenej vody.

„Si v poriadku?“ Larynia však na jednoduchú kráľovu otázku nedokázala odpovedať a s nepríjemným pohľadom skúmala, či ešte stále sníva, alebo sa sen už skončil. Úplne vystrašená ani nevníma vodu, ktorá jej zmočila takmer nahé telo. Po chvíli sa jej predsa len podarilo niečo povedať.

„Nechcem zaspáť.“

„Nemusíš spať, stačí ak budeš oddychovať. Čo sa stalo?“

„Nechcem zaspáť. Už nikdy. Nie, prosím nie.“

„Len pokojne. Snívalo sa ti o niečom?“

„Nie! Nie!“

Bez rozmyslu sa rozbehla a utekala preč, čo najďalej. Nechtiac narazila do dverí, ktoré síce neboli zamknuté, ale v úplnom šoku sa jej ich nepodarilo dostatočne rýchlo otvoriť. Rýchlo ju chytili a dostali znovu na posteľ.

„Nemá to význam. Je divná. Nezvykne si na náš život. Možno jej aj tie listy ubližujú.“

„Potrebujeme informácie, ktoré má. Nežiadam ťa o veľa, len o dobrú prácu a veľa trpezlivosti. Teraz nič nie je dôležitejšie. Nemyslím si však, že by bol problém s listami. Asi si na človeka prešla naozaj veľkým trápením.“

„To, čo vykrikovala. Ciali. Čo je to?“

„To nemôžem povedať,“ povedala Larynia. „Naozaj nemôžem, nehnevajte sa.“

„To je v poriadku. Teraz hlavne odpočívaj. Nevieme, čo sa s tebou deje, ale určite sa nájde spôsob, ako ti bude možné pomôcť.“

„Nechcem pomôcť.“

„Dobre, tak len oddychuj.“

„Nechcem oddychovať.“

„Čo teda chceš?“

„Som veľmi hladná,“ povedala Larynia so smutnými očami a pohľad na jej kostnaté brucho hovoril celkom jednoznačne.

„Zvládneš chodiť?“

„Áno, zvládnem.“

Larynia znovu vstáva z postele. Cíti sa, ako keby jej život boli len samé pády, a to doslovne. Zjedla vždy menej ako ostatní, aj keď teraz pociťovala naozajstný hlad. Kráľ vybral jedného z arkánov, aby ju previedol po meste a hlavne aby ju čo najskôr zaviedol do jedálne. Tá sa stavbou priveľmi nelíšila od ostatných budov, len bola trochu väčšia a drevené lavice boli často úplne zničené a opravované dosť nedokonalou. Na lavici pre piatich sedeli väčšinou siedmi a museli sa tlačiť. To im však nezabraňovalo rozprávať úplne o všetkom a poriadne nahlas. Niečomu rozumela, pretože okrem arkánčiny sa často používal jazyk, ktorému rozumela aj ona.

Dostala misku s jedlom a špeciálne pre ňu umyli príbor, aby sa cítila pohodlne. Nezdalo sa im správne takéto obsluhovanie, ale proti priamemu príkazu momentálne priveľmi nenamietali. Misky sú pre Laryniu tak akurát, ale pre arkánov primalé. Nevedela, prečo je tomu tak. Niekde tvorili misky skôr poháre, ktorých obsah padol na dva alebo tri hlty.

Nikto nechcel sedieť pri ľudskom dievčati, a tak sa jej ušla stará a kvalitne zničená lavica v rohu. Žiadny stolík, len kus dreva, na ktorú si mohol niekto položiť misku. Ten niekto musel samozrejme prispôbiť uloženie misky dôkladným nerovnostiam, pretože inak by bola miska aj s obsahom za chvíľu na zemi. Podobne ako tá, ktorú položila Larynia. Bolo jej trápne pýtať ďalšiu

misku, aj keď arkáni do seba často hádzali jednu za druhou a skúšala sa najesť z toho mála, čo v nej ostalo. K zbytkom na podlahe sa rýchlo dostala myš a začala skúmať dnešné celodenné menu. Zachutilo jej. Larynia ju chcela inštinktívne odplašiť, ale myš neutekala a spokojne jedla ďalej. Keď do nej jemne strčila rukou, malý hlodavec nechápavo pozrel na Laryniu a hostina na podlahe pokračovala.

„Nechaj ju, nech sa naje,“ povedal dievčine jeden z arkánov s posmechom.

„Viem, že si myši vážite.“

„A čo máme s nimi robiť?“

„Neviem.“

„Kým ich nie je veľa, tak nie je problém a nieto čo riešiť.“

Myslela som si, že všetci arkáni majú radi myši. Asi to nie je pravda. Ziggy rozumiem lepšie ako týmto arkánom. Keby som nepoznala Ziggy, tak by som si asi nikdy nezvykla. Všetko je to také arkánske a divoké. Nemohla by som tu žiť a myslím si, že som každý deň viac a viac stratená. Namiesto toho, aby som si začala postupne zvykať.

Posledné kvapky tekutiny, zahustené najrôznejšími kúskami všetkého možného, zmizli v jej hrdle. Hlad neskončil, možno len na chvíľu sa oddialil, ale bude tu zas. A omnoho silnejší. Myške však chutí a určite sa naje dostatočne. Na podlahe z drevených dosiek ostala drvivá väčšina.

Slnko sa po oblohe pohybovalo podľa Larynie naozaj pomaly. Bola zvedavá na noc. Tešila sa, že upozornila na nebezpečenstvo. Tu jej úloha skončila. Nevedela čo robiť. Jediné, čo si priala, bol mier.

Zbeen spal nepokojným spánkom, s krátkou sekerou pod posteľou. Skutočne sa k nemu v hlbokkej tme prikradlo malé dievča. Ľahko ho premohol a privolané stráže, ktoré úmyselne neboli v tej istej miestnosti, jej za chrbtom zviazali ruky. Jeden ďalší išiel po Laryniu. Nemohol ju ale nájsť v posteli, ktorá jej bola pridelená.

3. Kapitola – Pristátie

Ria prezerala informácie z vesmírneho prieskumného modulu, ktorý letel nad zatiaľ neznámou planétou. Sústredila sa predovšetkým na vodu. Cieľ jej poznávacej cesty. Ria má na starosti navigáciu a komunikáciu v malom stroji, ktorý dokáže preskúmať maličkú časť vesmíru a odoslať informácie späť. Alebo tam, kde sú potrebné.

„Vyzerá to na vhodnú planétu na extrakciu. Posielam polohu.“

„Súhlasím.“

„Katalógové meno. Hmm. Nejaký nápad?“

„Vyššia koncentrácia vody ako sme očakávali. Dokonca najvyššia v tomto sektore. Navrhujem niečo jednoduché. Vodná planéta?“

„Dobre, zapisujem do správy. Vodná planéta. Osemdesiat percent povrchu planéty. Maximálna hĺbka neznáma, priemerná hĺbka neznáma.“

Ria poslala údaje pre správu a na dopredu nastavené miesto. Timur, ktorý mal pozíciu mechanika, zatiaľ skenoval planétu na prítomnosť vyšších foriem života.

„Ria, máme problém.“

„Aký?“

„Nachádzajú sa tu vyššie bytosti. Ľudia a dokonca maniovia.“

„Maniovia? Čože?“

„Áno, vidím to tu. Na tejto planéte sú maniovia.“

„Musím doplniť správu.“

Nová, už druhá správa letela vesmírom. Dvojica sa zatiaľ rozhodovala, čo by mala urobiť s prieskumom. Pri tak hodnotnom ciele, ako je táto planéta, je potrebný povrchový prieskum a zhodnotenie možnosti založenia ťažobnej kolónie.

„Ako sa dostaneme na povrch? Neohlásené pristátie?“ Timur začína preberať možnosti pristátia.

„Našiel si známky vyspelej technológie?“

„Zatiaľ nie.“

„Zameraj na najväčšie mesto optické zariadenia, uvidíme čo ukážu.“

Ria prezerá jedno z najväčších miest. Technológie jej modulu nie sú najnovšie, ale aj tak dokážu s relatívnou presnosťou zachytiť obraz života pod nimi.

„Vyzerá to na mesto utečencov. Žiadny priemysel. Humanoidné bytosti sú len v jednoduchých oblečeniach a vyzbrojení sú manuálne používanými zbraňami.“

„Čo navrhuješ?“

„Povieme im čo chceme a zmizneme. Rozložíme labák, naplníme nádrž a zvyšok nie je naša starosť. Alebo vieš čo? Nebudeme ich ani kontaktovať. Pristaneme v prázdnej oblasti.“

„Dobre. Ani nebudú vedieť, že sme prišli. Ale čo maniovia? Vieš, čoho sú schopní.“

„Popravde neviem. Musíme byť ostražití. Radšej pristaňme tam, kde nie sú. V prípade potreby aj medzi ľuďmi. Alebo vieš ty čo? Pristaňme niekde pri ľuďoch, dáme im nejaké čačky a budú vyrábať ťažkú vodu pre nás. Ak by sme postavili portál, tak by sme potrebovali aj dostatok surovín. To ešte nehovorím o našich špecialistoch. Je to vyššia veda, ale mohlo by nás to zachrániť.“

„Kam teda chceš ísť?“

„Cesta sem trvala štyri mesiace. Uvidíme, kedy príde odpoveď. Zatiaľ by sme mali počkať tu, na planéte. Ideálne ak sa nám podarí dohodnúť sa s miestnymi.“

Modul sa začal približovať k planéte. Ria vybrala miesto na pristátie, ale ešte predtým odoslala tretiu správu. V nej bol začiatok klesania a konkrétny cieľ na planéte. Smer sa ale začal meniť. Ria, ktorá sa do mechanických častíc modulu veľmi nevyznala, sa snažila pomôcť Timurovi s nefunkčným ovládaním. Namiesto vysneného miesta sa modul úplne vychýlil, bez jasne viditeľnej príčiny. Až po chvíli sa zistilo, kde sa nový cieľ pristátia, prípadne dopadu, bude nachádzať. Krajina plne ovládaná ľuďmi a ich démonickými vládcami. Ria sa rozhodla pre zoskočenie pomocou únikového padáku. Riskantný manéver sa rozhodol zopakovať Timur, ale druhý padák bol poškodený. Vrátil sa k riadeniu a pokúšal sa znovu získať kontrolu.

Komunikačná pracovníčka sa ocitá na hladine plytkého mora, neďaleko od pevniny s hliadkami arkánov. Mala obrovské šťastie, že si spolu s padákom zobrala aj jednoduchý, automaticky nafukovací čln. Po dotyku s vodnou hladinou a odpojení padáka ho nafúkla. Najskôr si myslela, že bude musieť veslovať rukami až k najbližšej pevnine, ale medzi ňou a zemou sa objavila arkánska loď. Riu vytiahli na palubu. Vytiahli na ňu zbrane a prinútili ju, aby si ľahla na brucho. Prehľadali ju a aj keď sa bránila, rýchlo pochopila, že akýkoľvek odpor je zbytočný.

„Kto si?“

Trochu zmätená Ria rozmýšľala, čo odpovedať. *Poviem plnú pravdu? Alebo to zahrám na nešťastnú náhodu? Mohla by som povedať, že som bola unesená. Neviem, čo proti mne použijú. Mohla by som povedať pravdu. Ak sa ale dostanú k Timurovi a on povie niečo celkom iné, tak potom čo? Mohla by som skúsiť jednoduchú reč obete. A slušné správanie. Uvidíme, či to zaberie.*

„Kde to som?“

„Tu sa pýtate otázky my. Kto si?“

„Stroskotala som a neviem kde som sa ocitla. Volám sa Ria.“

„Ako si sa sem dostala?“

„Stroskotala som.“

„Ak si stroskotala, tak kde je tvoja loď?“

„To neviem. Naozaj neviem čo sa stalo. Ale som tak rada, že ste ma zachránili. Som veľmi vdáčená.“

„Kapitán, mne sa vôbec nepáči. Určite je to nejaký špión a chce zistiť niečo o našej obrane.“

„Tiež si myslím. Vreca na hlavu a zviazať.“

„Počkajte, len počkajte.“

Ria volala úplne zbytočne. Arkáni naložili všetky jej veci, obrátili loď a vybrali sa do najbližšieho arkánskeho prístavu, na východe ich krajiny. Plavba pre ňu nebola vôbec príjemná. More sa vzdúvalo a nemala žiadne informácie o Timurovi, s ktorým strávila posledné mesiace. Vlny neboli vysoké, ale s chatrným plavidlom sa aj po plytkom mori navigovalo zle. Arkáni nikdy neboli moreplavci.

Po hodine sa loď zastavila. Silné ruky chytili Riu a vyvliekli ju na mólo. Po zložení vreca z hlavy videla aspoň dvadsať arkánov, ako si ju obzerajú. Niektorí do nej kopú nohou, aby zistili či žije. Vôbec sa na vysokých bojovníkov nepodobala. Oblečená v kvalitnom oblečení, do tváre príjemná a neozbrojená.

„Kto si?“

„Volám sa Ria. Vyvrhlo ma more. Neviem kde som a som hladná.“

„Každý je hladný. Povedz nám viac. Ako si sa sem dostala?“

„Stroskotala som. Vôbec ani neviem kde som.“

„To nie je náhoda. Ľudia a ich páni nám ešte nevyhlásili vojnu, ale už teraz sú tu malé konflikty. Si špión?“

„Nie som. Ani neviem kto ste. Pre nikoho nepracujem.“

„Ty, pod' so mnou.“ Riu oslovila vysoká arkánka.

Ziggy si užívala svoju novú úlohu. Už nie je vyhnaná zo svojej domoviny, ale práve naopak do nej zapadá. Rieši drobné problémy, ktoré sa dajú vyriešiť diplomaticky a chladnou hlavou. Ako to už u arkánov býva, občas treba na niekoho pritlačiť. Ria sa ale vôbec nezdala byť niekým obyčajným.

„Kto si?“

„Už tretíkrát sa ma niekto pýta to isté.“

„Ja sa to pýtam preto, lebo viem kto si. A chcem si to overiť.“

„Ty vieš kto som?“

„Máš modernejšie oblečenie ako ktokoľvek iný. Nemáš pokazené zuby a vyzeráš, ako keby si sa už s rôznymi kultúrami stretla. Si z budúcnosti, alebo z niektorého vzdialeného sveta.“

„Stroskotala som a neviem kde som.“

„Stroskotala? To možno. Ale myslím si, že vieš veľmi dobre kde si.“

„Prečo si to myslíš?“

„Všetko neprezradím. Ale je zvláštne, že ty vypočúvaš mňa a ja by som mala teba. Takže dievča zlaté, ako sa voláš?“

„Ria.“

„Ako vyzerá táto planéta z veľkej výšky?“

Ria si uvedomovala, ako veľmi je tá vysoká postava inteligentná. Skúšala ju. Modul zistil prítomnosť vyšších foriem života, ľudí a maniov. Kto je ale ona? Ria je dlho ticho. Rozmýšľa čo povedať. Až pridlho.

„Pozri sa sem, Ria. Som asi jediná, ktorá má vedomosti o pokročilých technológiách. Myslím si, že si sem priletela. Ak tu chceš žiť, pôsobiť alebo čokoľvek, musíš mi dôverovať. Povedz mi všetko. Zaradom.“

„Ako viem, že ti môžem veriť?“

„Jednoducho. Nemáš na výber. A niekedy je veľmi jednoduché zariadiť, aby si skončila na dne oceánu s oceľovou guľou na nohe. Dokázala by som to vysvetliť ako nehodu, alebo akýsi tvoj súkromný folklór. Nemyslím si, že je tu niekto, kto má viac skúseností s ľuďmi ako ja. A navyše si myslím, že by sme my dve aj mohli vychádzať. Ak sa trochu posnažíš. Takže Ria, znovu. Ja sa niečo spýtam, ty mi pekne odpovieš a dostaneš dobré jedlo a nocľah. Berieš?“

„Myslíš si, že jedlo a strecha nad hlavou spôsobia, že poviem úplne všetko?“

„Myslím si, že nedostatok jedla a pobyt v obetnej jame dokáže dobre rozmotat' jazyk.“

„Nebojím sa ťa.“

„Aspoň niekto.“

Ziggy sa z radosti rozosmiala. Už je to dávno, čo narazila na človeka, ktorý mal svoj rozum. Žiadne sklopenie uší po malých vyhrážkach, ale vzdor. A to sa jej páčilo.

„Máš peknú tváričku. Dokonca tak peknú, že by som mohla všetkým zahlásiť, že si jedným z maniov.“

„Ty medzi maniov nepatríš?“

„Vyzerám na to?“

„To neviem. My často vôbec nevieme, ako vyzerajú. Ale ničia nás. Sme s nimi vo vojne, ale nemáme ju šancu vyhrať. Pokúsila som sa uniknúť, ale spadla som sem. Vraždia naše rodiny, alebo ich nútia slúžiť. Nemám rodičov ani priateľov, som úplne sama.“

„To je dojemné, ale prečo by som ti to mala veriť? O manioch vie asi každý a to, že povieš známe veci, nemusí znamenať pravdovravnosť.“

„Neviem čo o nich viete vy. My proti nim nemáme šancu.“

„A preto si sa rozhodla ujsť. Nechať tvojich krajanov, nech sa pekne trápia sami.“

„Nemôžeš ma súdiť za to, že chcem žiť. My nemáme šancu. Nemáme ich ako poraziť alebo aspoň odraziť.“

„Dobre teda, verím ti. Máš za sebou zlé zážitky. Teraz si užiješ pokoj.“

„Ďakujem ti.“

„Dovediem ťa do mesta. Tam sa rozhodne, čo s tebou spravíme. Nič zlé si ale neurobila a už tam máme človeka, ktorého sme prijali ako host'a.“

„Niekto ako ja?“

„Áno, niekto ako ty. Ale menšia a má hlúpejšie otázky.“

Ziggy začala dohadovať prepravu Rie do hlavného mesta arkánov. Žiadne dlhé vysvetľovanie. Povedala to a platilo to. *Tento svet sa naozaj zbláznil, keď už aj mne dali oficiálne nejakú moc.*

„Vieš jazdiť na koni?“

„Čo je to?“

„To je taká štvornohá zverina. Rýchlejšie sa na tom chodí. Dáš mu trávu, vodu, trochu ho poškrabkáš z ušami a môžeš ho veselo zneužívať.“

„To znie zvláštne. Ty vieš jazdiť na koni?“

„Samozrejme.“

„Ako sa voláš?“

„Môžem ti povedať svoje arkánske meno, ale to by si si nezapamätala.“

„Skús ma.“

„Zmar-Iallen-an-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren.“

„To nie je zložité meno.“

„V porovnaní s tvojim je, Ria.“

„Pre primitívnych ľudí je zložité, takže by som povedala, že používaš iné meno. Alebo nejakú skratku či titul.“

„Výborne, myslí ti to. Ukážem ti koňa, ktorý by urýchlil prepravu. Ale mala by si vedieť, že ťa nemusí mať rád.“

„Mám utečenecký štatút? Treba sa niekde zapísať?“

„O čom hovoríš?“

„Nemôžem sa vrátiť domov. Mám teda určité práva.“

„Napríklad právo mlčať a nesrať ma.“

Stretnutie človeka a koňa bolo zaujímavejšie, ako si Ziggy myslela. Ria sa k zvieratú stávala veľmi panovačne. Žiadny údiv, že vidí niečo nové, ale vôľa nadiktovať neznámemu stvoreniu svoju vôľu. Len čo Ria uvidela, ako Ziggy na svojho koňa nasadla, urobila to isté so svojim. Kôň s ňou však vôbec nespôlupracoval. Na tretíkrát sa to podarilo.

„Naozaj u vás nemáte kone?“

„Nie. My máme iné prostriedky.“

„Tento prostriedok je celkom fajn. Má nejaké muchy a vlastne chvost má na ich odháňanie.“

„Nerozumiem ti. Prečo si iná ako ostatní tvojho druhu? Iná ako arkáni?“
„Ako iná? Vyrastá mi niečo na nose, alebo tak niečo?“
„Inak sa správaš. A dávaš mi koňa, na ktorom by som ti mohla utiecť.“
„Mne neutečieš. Je len požičaný. A je to len kvôli tomu, aby sa čo najskôr zistilo čo s tebou.“
„Čo sa bude zisťovať?“
„To uvidíš. Pravdepodobne ťa poriadne zväžia a zmerajú.“
„Robíš si srandu.“
„Máme to v rodine.“
„U vás nemáte utečencov?“
„My máme púšť, zbrane, choroby, hlad, smäd, väzenia, nespravodlivé súdy, mučenie, vyvražďovanie rodín, ukameňovanie, oslepenie, hodenie vlkom či potkanom, čiernu mágiu, súboje v aréne, vysokú pôrodnú a popôrodnú mortalitu a aby som nezabudla, tak sem tam útočné, obranné, občianske, náboženské, ideologické, otrokárske, zdrojové, rasovo a národnostne orientované a z výplodu chorého mozgu zbytočné vojny. Sem tam epidémiu, zničenú či rozkradnutú úrodu a premenu obyvateľstva na modliace sa bábky. Takže sme v pohode.“
„To nevyzerá ako šťastné miesto pre život.“
„Zvyknúť sa na to celkom dá. Treba na to silný žalúdok a veľkú chuť do života, aby ťa z toho neporazilo.“
„Vyznieva to tak, ako keby si ma chcela o niečom presvedčiť.“
„Áno? A o čom? Alebo budem hádať, moja pekná?“
„Ak uhádneš, poviem ti všetko.“

Ziggy sa začala opakovane smiať. Vytiahla z kapsy veľké jablko a dobrú tretinu z neho odhryzla.

„Ty mi povieš všetko? To znie ako hra na mačku a myš. A v hre na mačku a myš som väčšinou mačkou. Aj myšou. A ten druhý je syr!“
„Tak o čom ma to ideš presvedčiť?“
„Napríklad o tom, že nie je dobrý nápad voziť sem tvojich kamarátov. Predpokladám, že si sem naozaj priletela na nejakom technickom vynáleze. Ak niečo také máš a poznáš, určite by si konala rozumne. Tak ako ja. A keby som ja išla na neznámu planétu z nejakého dôvodu, určite by som pomocou toho stroja poslala nejakú správu ostatným. Niečo ako poďte sem, tu je to hotový raj. Ja to idem preskúmať bližšie.“

„Prečo si myslíš, že som nejakú správu poslala?“

„Pretože si mohla. Nelietam po ďalekých svetoch, ale predpokladám, že doriešiť komunikáciu na veľkú vzdialenosť je jednoduchšie ako postaviť prostriedok, ktorý ťa do tak nenormálne vzdialených končín dostane v jednom kuse a bez strát končatín.“

„Si veľmi šikovná, Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren. Skutočne som našla túto planétu a poslala som správu. Ale to nič nemení na situácií. Tu sú maniovia a keď sa o mne dozvedia, tak ma zabijú. Alebo zistia všetko čo viem a použijú to tak proti tvojmu ľudu, ako aj proti môjmu.“

„Preto buď ku mne úplne úprimná. Prečo si sa rozhodla pristáť?“

„Je tu niečo, čo potrebujeme.“

„A to je čo?“

„Voda.“

„Vy nemáte vodu?“

„Len veľmi málo. Skoro všetky zásoby sú minuté. Potrebujeme vodu tak na prežitie, ako aj na obranu.“

„Na obranu? Už to mám. Nalákate všetkých maniov na jedno miesto a potom rýchlo postavíte priehradu a utopíte ich v nej.“

„Potrebujeme vodu, konkrétne ťažkú vodu. Spolu s ďalšími prvkami tvoria základ našich zbraní proti maniom.“

„Ako taká zbraň funguje?“

„To neviem. Jediné, čo viem je to, že potrebujeme vodu.“

„Kradnúť vodu odinakiaľ je riešenie?“

„Skôr obchod. Naučíme čo vieme. Postaráme sa o mier a napredovanie kultúry. Ale na to potrebujeme vašu pomoc.“

„Takže dajte nám meče a my vás ochránime. Kde som to už počula?“

„To nie je celkom pravda. Skôr by sedelo niečo iné. Dajte nám železo a my pre vás vytvoríme lepšie meče a ešte sa budeme biť po vašom boku.“

„To je super propaganda. Fakt dobré, použijem to. Ale na mňa takéto rečičky neplatia.“

„Čo na teba platí?“

„Pekné psie očka, úprimnosť, aromatické sviečky a občas dobrý boj, z ktorého sa netreba zotavovať dva týždne a po ktorom sa môžem pokojne vymočiť bez pomoci.“

„Predpokladám, že ťa volajú Ziggy. Je to skratka a akosi to sedí na tvoju veselú povahu.“

„Už si počula, že niekedy sú za bielym čelom čierne myšlienky? Alebo že nikto nie je smutnejší ako klaun? Alebo že najlepší herec je ten, kto dokáže celý život hrať veselého človeka?“

„Ty nie si človek.“

„A ty sa tak nesprávaš.“

„A ako sa správam?“

„Ako zabijak. Elitne vycvičený stroj na zabíjanie a šírenie dopredu pripravenej propagandy. Pekná tvárička nepekneho zla. Ešte by si mohla byť podomovým obchodníkom nefungujúcich mastičiek, ktoré nefungujú už tisíce rokov a tak majú dobrú tradíciu.“

„Nepoznáš ma a krivdíš mi. Som tu, lebo sa nemám ako dostať domov a potrebujem pomoc. Možno viem niečo o svetoch, ktoré sú od tohto ďaleko, ale tu mi to nepomôže.“

„To by som netvrдила. O informácie je záujem vždy. Aj keď nie každá informácia niečo prinesie.“

Ziggy s Riou pomerne rýchlo prekračovali vzdialenosť medzi východnou hranicou a hlavným mestom. Cestou stretli skupinu arkánov, ktorá išla opačným smerom. Všetci pripravení na boj. Bolo na nich vidno bojový zápal a nevedeli sa dočkať, až uvidia prvého nepriateľsky naladeného človeka. Prítomnosť Rie ich prekvapila, podobne ako bola prekvapená Ziggy, keď uvidela Naviu.

„Človek! Vidím človeka!“

„Len pokojne, mládenci. A slečna. Nie je to nepriateľ.“

„A kto to je? Tvoj obed? Alebo olovrant?“

„Prestaň. Musím ju dostať do mesta.“ Ziggy začala obhajovať svoje presvedčenie, ale so skupinou arkánov sa jednej háda iba ťažko.

„Ty, žena. Kto si?“

„Volám sa Ria. Nemám domov.“

„Takým ako ty to netreba.“

Ria chcela niečo odpovedať, ale Ziggy ju rýchlo zastavila. Mali pred sebou ešte dlhú cestu.

„Hej, Ziggy! Jedna ľudská potvora ti nestačí? Načo ti to je. Malo by to všetko podochnúť!“ Podotkla jej Navia.

„Poď,“ povedala Ziggy svojmu novému objavu, „musíme tam byť čo najskôr.“

4. Kapitola – Hadí meč

Do mesta zloženého z najrôznejších, prevažne drevených zrúcanín, dorazila Ziggy s Riou. Ustajnilí kone a Ria, neustále kontrolovaná arkánkou, kráčala niekedy aj širokou ulicou. Oproti väčšine miestneho obyvateľstva bola nižšia, s veľmi svetlou pleťou a kráčala ako žena, nie ako stroj na zabíjanie.

„Zavolajte kráľa!“ Zvolala Ziggy a aj keď ju všetci arkáni až príkladne odignorovali, predsa len to nebolo bez odozvy. Larynia sa rozbehla, čo jej zvyšné sily stačili.

„Tu počkaj. Nikde nechod’.“

„Kam by som chodila? Vôbec to tu nepoznám,“ potichu odpovedala Ria.

„O to ide. Ani ja veľmi nie. Skrátka tu stoj. Počkáme. A už je tu, ani to dlho netrvalo.“

Z jedného z domov, ktorý mal na rozpadnutých dverách práve z iniciatívy Ziggy vydlabané slová kráľovský a palác, vyšli dve postavy. Larynia a Zbeen, kráľ arkánov. Zatiaľ posledný.

„Vidím, že máme ďalšieho hosťa. Len tak ďalej a bude ich viac ako nás,“ povedal s úsmevom kráľ.

„Ide pod meč. Teraz hneď.“

„Čože?“ Vyšlo súčasne od Rie a Larynie.

„Vy dve sa pekne skamaráťte. A ja si poprosím hadí meč.“

„Na čo? Vieš, že je to nebezpečná hračka.“

„To viem veľmi dobre. Nepočká to.“

Štvorica sa presunula do kráľovského paláca, aspoň podľa nápisu. Staršia kráľovská sála vyhorela a aj na tomto mieste bolo treba improvizovať. Kráľ poslal jedného zo svojich strážcov po relikviu z dávnych vekov a zároveň nevedel, čo to má všetko znamenať.

„Kto si?“

„Prečo sa ma všetci pýtate to isté? A ešte úplne rovnako?“

„Tak nám môžeš odpovedať rovnako.“

„Som Ria. Stroskotala som a nemám domov. Som hladná a nikoho tu nepoznám.“

„Prečo by sme ti mali pomôcť?“

„To potom vysvetlím,“ pridala sa Ziggy. „Ale to s tým jedlom nebolo tak úplne odveci.“

„Ty si stále hladná, táto nová je hladná a táto tu tiež.“

„Výborne. Kto je hladný, nech zdvihne ruku.“ Na Ziggynu výzvu zareagovali všetci a zrazu boli štyri ruky vo vzduchu. „Neuveríte, od koho som sa to naučila.“

Zatiaľ, čo sa prerokovávala tá najzbytočnejšia otázka v arkánskom svete, dorazil strážca. Bez meča.

„Nie je tu. Nikde nie je.“

„Ako nie je? Musí tu byť.“

„Možno ho niekto ukradol.“

Kráľ začal okamžite vydávať rozkazy a Ziggy sa dala na hľadanie stôp. Larynia s Riou ostali samé. Podobné v očiach arkánov, ale i tak iné. Larynia pochádzala z púšte a nebola veľmi bystrá, silná alebo obľúbená. Po kráse túžila neustále, aj po akomsi normálnom živote, ktorý nikdy nemala. Bola neustále smutná za sestrou a ostatnými. Ria bola v porovnaní s ňou vyššia, lepšie ob-
lečená a psychicky silnejšia. Chvíľu vyzerala vystrašená a potom zas statočná.

„Rada ťa spoznávam,“ začala najskôr Larynia. Zdalo sa jej správne, aby ju oslovila prvá.

„Aj ja teba.“

„Ziggy mi ťa nikdy nespomínala.“

„Vy dve sa dobre poznáte?“

„Myslím, že áno. Veľmi si ju vážim.“

„Tak fajn.“

„Kedysi ma zachránila, keď som nemala nič. Zomrela by som bez nej.“

„Máš dôvody, aby si si ju vážila. Čo je s tým mečom?“

„Zistí, či hovoríš pravdu alebo klameš. Ak klameš, tak ti ublíži.“

„Ty si tým prešla?“

„Ja neviem. Doteraz som ani nevedela, že také niečo je.“

„Ako sa voláš?“

„Volám sa Larynia.“

„Dobre, Larynia. Donesieš mi prosím ťa niečo na jedenie? Nikdy predtým som nejazdila na koni a ani si necítim nohy a celé telo.“

Neodpovedala a išla. Napriek tomu, že sama hladovala. Zobrala primerane čistú misku a nabrala do nej trochu polievky. Určite menej, ako by si dali arkáni a pre nich jedna miska neznamenala skoro vôbec nič. Šírili sa reči, či si už aj ľudia budú chodiť k nim na hostinu a koľko toho ostane. Už teraz polievka dochádzala, a to večer ešte len začínal. Keby vzdialenosť medzi hlavným mestom a východnou hranicou bola väčšia, tak by sa sem Ria určite nedostala počas jedného dňa. Vracala sa s miskou, ale nenašla nikoho. Ria zmizla. Skúsila ju rýchlo nájsť, ale nepodarilo sa jej to. Odložila misku a skúsila detailne prezrieť každý kúsok paláca. Už chcela vyletieť dverami, keď tu ju prepadol neskutočný hlad. Dávno nejedla a priložila misku k perám.

„Nestratila si niečo? Alebo niekoho?“ Ziggy sa objavila vo dverách a držala Riu za ucho. Presne tak, ako to nie až tak dávno riešila s Marinom.

„Požiadala ma o jedlo a ja som nevedela kde je.“

„Larynia, dievčatko moje krásnučké, trochu používaj tú guľičku čo máš na krku. Jasná vec, že chce zmiznúť.“

„Prečo? Chcela som jej len doniesť jedlo.“

„A vieš, že ani ja neviem prečo? Ty, malá. Vlastne druhá malá. Prečo si chcela zmiznúť?“

„Pretože ma chcete znovu vypočúvať. To nemám rada.“ Potichu povedala Ria.

„Mám ti dať abecedný zoznam všetkého, čo ja nemám rada? Pár otázok sa báť naozaj nemusíš.“

„Ale meč? Aký meč? Nič som neurobila.“

„Tak sa nemáš čoho báť. Ani Larynia sa niečoho takého nebojí, však nie?“

Tá bola ticho. Všetky oči sa pozreli na ňu. Ziggy, Ria, Zbeen a jeden zo strážcov. Žiadny pohyb, iba sklopená hlávka. Čierne vlasy jej zakrývali oči, aj keď dokonalá clona to nebola.

„Chceš nám niečo povedať?“ Spýtal sa jej Zbeen.

„Nemala by som.“

„Prečo?“

„Viem, čo robí hadí meč. Nikto mi to nepovedal, ale ja to jednoducho viem.“

„Tak nám povedz. Možno vieš dokonca niečo, čo my nevieme.“

„Odhaľuje pravdu a klamstvo. Kto zaklame, toho trafi. Viem aj kde je a viem ešte oveľa viac.“

„Odkedy si tu, tak sa o ňom asi nikto nezmienil. Odkiaľ to vieš?“

„To si nepravjem povedať.“

„Nechcem ťa do toho nútiť a nič zlé si neurobila, len sme všetci zvedaví.“

„Môžem odísť?“

„Pod' so mnou,“ vyzvala ju Ziggy. Ria osamela so Zbeenom. Ona nevedela, kto to je a on nemal tušenie, čím je práve táto ľudská žena dôležitá.

Larynia nešla tak celkom dobrovoľne, aj keď Ziggy priveľkú silu vynaložiť nemusela. Žiadny súboj, skôr trápenie dievčaťa s tajomstvom.

„Odkiaľ o tom meči vieš?“

„Nechcem o tom hovoriť.“

„Nie som ako kráľ. Pekne ťa k tomu prinútim. Priviažem ťa, trochu zbičujem a horúci olej by som mohla tiež použiť, ale ten sa minul. Nevadí, nechám ťa dva alebo tri dni potrápiť hladom a potom aj olej bude.“ Ziggy sa pokúšala o vážny výraz, ktorý mal síce bližšie k výrazu nahnevaného kata, ale s Laryniou to neurobilo vôbec nič. „Tak inak. Myslím si, že si veľmi šikovná, keď si sa k tomu dopátrala. Aj ja by som taká chcela byť. Čo ťa dostalo na stopu?“

„Povedala mi to Ciali.“

„A Ciali... sa ti prisnila? Alebo si ju niekde stretla živú a zdravú?“

„Nepoviem ti to, ublížila by si jej.“

„Niektorých stačí zabiť raz... a niekedy je aj dvakrát málo. Takže ublížila by som jej? Podľa toho, čo hovoríš, je nejako nažive. Znovu ju oživil? A čo plánuje? No tak, rozprávam sa s tebou!“

Larynia si sadla na zem. Žiadne romantické nádvorie so zachovanými domčekmi, skôr za-blúdená skalka uprostred dreveného pekla a na nej jedno dievča, ktoré by sa najradšej niekde stratilo.

„Odpovieš mi?“

„Kedysi mi to povedala.“

„Ale ty si to hovorila tak, ako keby žila aj teraz.“

„Ublížila by si jej spomienke. Každý je po smrti len spomienka a ten, kto dobre koná, by mal byť aj v dobrom zapamätaný.“

„Démonka túžiaca po ovládaní sveta a vraždení neoblúbeného národa je naozaj super príklad.“

„Neviem prečo si taká. Myslím si, že aj teba mala rada.“

„To znie naozaj krásne. Asi sa rozplačem. A to by boli poriadne slzy. Neznie to až tak veľmi ako zlý nápad, však už dlho nepršalo.“

„Povedala mi o meči a to je všetko.“

„Nie moja zlatá, to nie je všetko. Sledujem čo hovoríš. Čo o tom ešte vieš?“

„Iba toto.“

„Rozprávky si nechaj. Pravdu!“

„Nie som si istá.“

„A ja som si teraz nie celkom istá, ale mohla by som to z teba pekne vytriasť.“

Larynia sa postavila. Zmenila sa. Zdvihla hlavu a pozrela Ziggy priamo do očí, bez náznaku strachu. Zosilnela.

„Akú to má pre teba cenu? Čo urobíš pre mňa, ak ti poviem čo viem?“

„Nezaškrtím ťa?“

„Už ma nebavia tvoje hrozby. Začni robiť činy.“

„Si dosť priehľadná, vieš o tom, Ciali? Nie je to až tak zložité. Dostaneš sa nejako do tohto dievčatka a v správnej chvíli sa nejako ukážeš.“

„Nie som Ciali. Som Larynia.“

„Iste, a ja som kvetináč, ktorý má panický strach z lienok a najradšej by ich obhádzal dlažobnými kockami.“

„Ty ma nepoznáš? Naozaj som to ja. Neviem, prečo mi neveríš.“

„Áno, si to ty, Ciali. A vieš ty čo? Ak si myslíš, že ti neublížim len preto, že na mňa hovoríš ústami Larynie, tak sa trochu pletieš.“

K Larynii a Ziggy došiel Zbeen. Nechcel nijako narušovať túto výmenu názorov, aspoň oficiálne nie, ale hlasná výmena názorov ho veľmi zaujala. Aj z iných strán sa hrnuli arkáni. Možno ich zaujímala Ziggyna logika, alebo sa len tešili na poriadnu facku.

„Priznáš sa sama, alebo to mám urobiť ja? Ak sama, tak sa možno trochu pokúsim zabojsť o tvoju bezpečnosť.“

„Nič som neurobila.“

„Posledná možnosť.“

„Mám ťa rada, ale teraz ti naozaj nerozumiem. Nikdy som nikomu nechcela urobiť nič zlé.“

„Teraz hovoríš ako Larynia. Alebo si to ty, alebo sa, veď ty vieš kto, naučil o tebe zas niečo nové.“

Larynia ostala ticho a v strachu pomýšľala na útek. Nevedela ale kam by mala ísť. Všade by ju niektoré silné ruky chytili.

„Nič mi nepovieš? Ha?“

Zbeen tušil, že všetko nabere nebezpečné obrátky. Rýchlo sa priblížil k dvojici a začal ich oddeľovať. Pristúpil v správny čas, aj keď všetky tie psychologické hry, ktoré arkánku tak veľmi bavili, mohli znamenať čokoľvek.

„Len pokoj. Pokojne. Všetci sa niečo dozvieme a nikomu sa nič nestane.“

„Ziggy má pravdu. Mala by som niečo povedať.“

„Zrazu. Výborne. Tak ťa počúvame. Čo sa bude diať?“ Ziggy sa naváža do Larynie, ktorá pred ňou začína hľadať akúkoľvek ochranu.

„Bojím sa.“

„To ti verím, maličká.“

„Ziggy, okamžite prestaň,“ okríkol ju Zbeen. „Ak je tu niečo dôležité, čo chceš povedať, tak to povedz.“

„Ale bez nej.“

„Bez koho? Ty ma chceš poslať preč? Prečo? Si voči mne zaujatá!“

„Tak dost'. Ziggy, mám pre teba dobrú úlohu. Čo keby si sa porozprávala s tret'ou ľudskou ženou, ktorú tu máme? Jedna ma chcela zabiť túto noc. Vieš o tom niečo? Alebo vieš niečo z nej dostať? Skús to. Je vo väzení a strážená. Nevyzerá ako žiadny zabijak, ale zdanie môže klamať.“

„Zase človek? Prečo? Och, krutý osud, toľko ma trestá. Vojny, utrpenie a teraz toto. Kto som? A kam smerujem? Asi do sračiek.“

„Oslovujem ťa, pretože máš veľmi zaujímavé metódy. Neber to ako trest, ale ako možnosť ukázať čo v tebe naozaj je. Dlhú si bola v cudzine a teraz si doma. A my, arkáni, potrebujeme tvoju pomoc.“

„Až na to, že nie som tak úplne arkánka. Ani nie tak úplne doma. Ani úplne ti neverím v tom, že by to bolo akurát pre mňa. A ani náhodou, fakt ani tou najmenšou nemám chuť ukazovať čo vo mne je. Ale spravím to. Na Laryniu, alebo čo je toto strašidlo zač, si daj dobrý pozor.“

Hrdá bojovníčka bez kompletného výcviku, prieskumníčka nepoznávajúca svoj domov a masterka na stovku disciplín, medzi ktoré sa diplomatické riešenie čohokoľvek s ľuďmi či arkánmi nedostalo. O manioch ani nehovoriac.

Ziggy prechádza cez hlavné mesto, ktoré je skutočne významné pre arkánov. Napriek tomu, že je to čiastočne zničená hromada dosiek. Ako päť na oko pôsobí skutočné väzenie. Kamenná budova s opravenými múrmi a dobre vycvičenými strážami.

„Kto si?“ Oslovil ju jeden zo strážcov.

„Veľmi vtipné. Zmizni z cesty.“

„Slušne sa ťa pýtam. Tak odpovedaj.“

„Na toto nemám chuť. Mám sa porozprávať s jedným ľudským dievčaťom, ktoré je tu zatvorené. Nič viac, nič menej.“

„Meno môžeš povedať.“

„Ziggy. Spokojný?“

„To nie je arkánske meno.“

„Povedal kto?“

„Ja.“

„Dobre, tak ja ti hovorím, že to arkánske meno je. Ak nechceš mať tú palicu v oku, tak sa skús hlúpo tváriť meter vedľa.“

Rýchlo sa dostala pomedzi dvoch strážcov a dostala sa k dievčatku. Mladá, maličká a vychudnutá. Podobná tej, ktorá bola v púšti pri križovatke.

„Ahoj maličká. Neboj sa, som tvoja nová kamarátka. Prišla som sa s tebou porozprávať. Len tak, aby ti nebolo smutno,“ povedala Ziggy nečakane láskavo. Nikto jej ale neodpovedá. „Rozumieš mi?“ Dievča pokývalo hlavou na znak súhlasu. Otvorilo ústa a ukázalo niekoľko malých zúbkov bez jazyka. „Takže mi nič nepovieš. Dobre teda, čo urobíme? Teba niekto donútil, aby si niekoho zabila?“

Dievča niekedy nevedelo čo povedať a inokedy bolo vystrašené. Cela, ktorá bola stavaná na niekoho oveľa väčšieho, sa je zdala naozaj malá. Oveľa silnejšia ako mreže na stene bola Ziggy,

ktorá sa chcela niečo dozvedieť, aj keby to išlo len pomali a obkľukou. Nemyslela na to dievčatko, ale na iné. Na Laryniu. *Zbeen niečo chystá. Prečo ma odtrháva od Larynie? Čo chce? Je to sympatické. Ak by ma Larynia nejako naozaj naštvála, zbavila by som sa obidvoch jednou ranou. Neverím, že bude ešte niekedy skutočne samostatná. Ak je tá Ciali s ňou nejako prepojená, môže jej poskytovať čokoľvek. Ale za akú cenu?*

„Čo ty? Povieš mi niečo? Nepovieš. Tak ja idem. Budeš tu sama ešte veľmi dlho. Alebo vieš ty čo? Mám nápad. Zariadim, aby na teba všetci zabudli. A ty tu pekne ostaneš a zomrieš od hladu. Súhlasíš? Alebo urobíme niečo iné. Ty mi pomôžeš a budeš mať všetko čo chceš.“

Dievčatko súhlasilo s čímkoľvek, čo nesúvisí s jej smrťou. Dobre poznalo hlad. Ziggy ju požiadala o maličkosť. Nikoho nevraždiť, až do odvolania. Vypustiť vrahyňu, aj keď aktuálne neúspešnú, znamená stále riziko. A Ziggy sa ho nezľakla. „Ostaň pri mne. Nikoho si nevšímaj, iba mňa. Títo všetci ťa nepoznajú. Ani ja ťa nepoznám. Musíš si sama určiť, aký život chceš žiť.“

Arkánka viedla dievčatko bez mena von z väzenia. Tentokrát sa ale nikam nedostala. Strážu ju zastavili a namierili na ňu zbrane.

„Z cesty. Mám s touto malou veľké plány.“

„Ani sa nepohni, ak nechceš, aby sme ti prerezali hrdlo.“

„Pche. To je slabota. Ja vypustím toto vraždiace monštrum a ťa vlastná matka nespozná.“

„Dostala si sa dnu, von sa nedostaneš.“

„Ty si naozaj veríš. Tak mám ju pustiť? Povedať jej, nech začne trhať?“

„Silné reči.“

„Tak inak. Vieš, čo by bolo dobre? Ja sa tu pekne posadím a ty pôjdeš po kráľa a povieš mu, že mám dobrý nápad. Počas čakania si prosím vodu, oriešky, okorenené mäso a tuto tvoj kamarát mi niečo zaspieva.“

„Idem po kráľa.“

„Zober aj Laryniu.“

„Ty si v base, nemáš si čo diktovať podmienky.“

„Nezabúdaj, že mám túto strapatú hlavičku a môžem ju kedykoľvek vypustiť do sveta.“

Po chvíli sa objavil kráľ, spolu s Laryniou. Celá partia sa rýchlo premiestnila ďalej od väzenia, aby sa vyhli nejakým slovným natáhovačkám medzi Ziggy a strážcami. Dlhšiu prechádzku skomplikovala Larynia, ktorá opakovane odpadla.

„Tak a tu je môj plán. Moment, kde je Ria?“ Ziggy začala rozvíjať svoju myšlienku.

„je strážená, nič neurobí,“ ubezpečoval ju kráľ.

„Na tvoju zodpovednosť. Tak a teraz dobre počúvajte. Toto maličké bez mena, čo ťa chcelo zabiť, nám veľa nepovie. Nemá jazyk. A ja viem o niekom, kto by to mohol zmeniť.“

„Kto?“

„Larynia.“

„Ja? Nerozumiem.“

„To je mi jasné že nerozumieš ty moja pekná burinka. Ale tá, čo ťa tak trochu ovláda by to dokázala. Tak nám o tom niečo povedz.“

„Neviem, či je to správne,“ ohraduje sa Larynia, ale celkom márne. Ziggy však nie je taká, ako bola pred chvíľou. Znovu bola milá a spokojná.

„Vieš, ako zistíš, čo je správne?“

„Ako?“

„Dostaneš sa medzi ľudí, ktorí ti dôverujú a povieš čo ťa trápi. Úprimne. Nikto sa ti nebude smiať a možno niekoho nájde tak geniálna myšlienka, že všetky pochyby sa môžu schovať.“

„Ide o Ciali a ty si jej ublížila.“

„Chceš, aby som išla preč? Ak chceš, urobím to.“

„Nie, nemusíš. Aj tak tomu celému úplne nerozumiem.“

„Povedz nám všetko čo vieš o tej zbrani. Hadí meč. Ideš.“

„Urobila ho Ciali.“

„Zadrž! Zadrž dievča zlaté. Ty chceš povedať, že tá divná palma urobila meč, ktorý si my arkáni tak veľmi ceníme?“

„Áno.“

„Začína to dobre.“

„Vytvorila ho pre ľudí, aby mohli spokojne žiť.“

„Démon, ktorý robí pre ľudí to najlepšie. To je tak krásne. Určite v tom nie je žiadny háčik, ako s tými hviezdami.“

Larynia sa na chvíľu odmlčala. Chcela pokračovať, ale niečo sa v nej zaseklo. Z otvorených úst nevyšlo vôbec nič. Zbeen sa hneď začal pýtať, či je v poriadku. Vyzerala úplne obyčajne, ale zároveň nesvoja. Zvláštna kombinácia v krajine, kde nepozná skoro nikoho a s porozumením to nie je lepšie.

„Zas Ciali?“

„Bojí sa arkánov.“

„Robí dobre.“

„Možno by sa porozprávala s niekým, kto nie je arkán,“ pridal sa s názorom Zbeen.

„To by bolo jedno. Ciali je určite natoľko inteligentná, že by jej bolo všetko jasné. Povie to človeku a človek to povie niekomu ďalšiemu. A vôbec, koľko je tu ľudí? Larynia, to malé vraždiace monštrum a Ria. Komu by asi povedala všetko čo chce?“

„Maniovia vždy niečo chcú.“

„Telo. A jedno máme. Natlačíme celú tú jej duchovnú schránku či ako sa odborne nazýva tá jej parazitická povaha do tela tej maličkaj, bez jazyka. A potom nám všetko porozpráva.“

„Ziggy, Ciali ti chce povedať, že rada urobí čo bude treba, len aby mohla pomôcť k mieru.“ Odpovedá Larynia a hovorí vôľu Ciali, bez ohľadu na jej osobný názor.

„Fajn, ty maličká budeš hostiť démonku, ktorá kradne duše, ale chce, aby sa ľudia pekne množili. Všetok to znie super?“

Malé dievča, ktoré ešte prednedávnom malo úlohu zabiť kráľa arkánov, ustúpilo o krok dozadu. Ziggy ju ľahko znovu dotiahla naspäť a navrhla všetkým hlasovanie. Ziggy bola proti tomu, podobne ako tá maličká, zatiaľ čo Larynia súhlasila. Nechcela rozhodovať o niekom inom, ani o dvoch iných, ale rozhodla sa. Či to bolo skutočne jej želanie alebo nie, všetko bolo uznané.

Zbeen ostal posledný a dobre zvažoval situáciu. *Mat' tak jedného z maniov na našej strane, to by bolo úžasné. Mohli by sme lepšie predpokladať ich kroky. Navyše by sme z niektorých ľudí, ktorí by na nás išli so zbraňami, urobiť neutrálov, alebo dokonca priateľov. Toto všetko a mnohé viac na jednej strane, ale čo ak to pôjde zle? Kto je tá Ciali? Nikdy som o nej nepočul, ale ak skutočne ona urobila hadí meč a hviezdy, je to niekto výnimočný. Mal by som o nej vedieť viac. Ako to ale zistím, ak je vo vnútri Larynie, ako akési ďalšie vedomie? A dá sa znovu vytiahnuť z tej malej dievčiny, ak by sa všetko vyvinulo zlým smerom? Asi nie. Tu by sa práve hadí meč hodil. Dá sa vytvoriť? Alebo kde je?*

„Vie niekto, kde je hadí meč v tomto momente?“

„Ja viem,“ odpovedala Larynia.

„Tak? Kde ho nájdeme?“

„Je na východnej hranici, odniesla ho tam Navia.“

„Navia. Hmm. Prečo by práve ona urobila niečo také?“

„Ciali hovorí, že sa chce pokúsiť chytiť niekoho z maniov a použiť to na ňom.“

„To je zlý sen! Všetci asi viete, čo to znamená. Ziggy, máš novú úlohu. Zober si čo potrebuješ a koho potrebuješ. Zastav Naviu skôr, ako bude neskoro.“

Večne ukecaná Ziggy si bez slova zobrala luk, meč a niečo zo zásob. Vyrazila k stajniam, keď tu sa znovu obrátila.

„Čo bude s Laryniou?“

„Ak je to možné, tak presunieme Ciali z jej tela. Ak všetko dobre dopadne, bude vítaným spojencom. Larynia tu môže ostať.“

„Ak všetko dobre dopadne...“ Povedala Ziggy len tak, ticho pre seba a so znateľným odporom.

AKT XVII: Pokoj v duši

5. Kapitola – Další krok k zatrateniu

Ziggy cválala na východnú hranicu. Nebola sama, mala so sebou niekoľko arkánov. Jej cieľ bol jasný, úplne priezračný, ale aj tak z toho nemala vôbec dobrý pocit. Neustále myslela na Ciali a na to, kým je. Nielen dobré stránky, ale aj zlé. Pre ňu bola vždy v prvom rade démonickým mani-om, až potom akási dobrá víla. Odchádzala s tým, že chce byť čo najskôr naspäť. Opraviť, čo sa bude dať opraviť. *Najskôr jedno, potom druhé. Až získam ten meč, tak ho budem mať na kom použiť.*

Zatiaľ sa priamo v arkánskom meste pripravovalo niečo naozaj nezvyčajné. Arkáni dovoľia, aby sa ich nepriateľ rozťahoval v nevinnom tele. Takmer nevinnom.

„Ciali hovorí, že je pripravená. Máte ju ku mne čo najviac priblížiť a zviazať nás.“

„Zväzovanie? Kvôli čomu zväzovanie?“ Čudoval sa kráľ.

„Je to bolestivé a čím skôr to prebehne, tým lepšie. Ak by začala utekať, zomrela by.“

„To sa mi zdá nepravdepodobné.“

„Dostala by sa do nej Ciali len čiastočne. To by všetkých zabilo, vrátane mňa.“

„Ziggy by povedala, že by to bolo najlepšie. Niekedy s ňou súhlasím. Povedz mi, prečo by sme sa nemali zbaviť Ciali?“

„Ona jediná môže arkánom pomôcť.“

„Neverím tomu. Povedz mi čo presne pre nás urobí.“

„Dohodne mier a ak bude vojna, bude stáť po vašom boku proti mani-om.“

„A ak by bola vojna a vyhrali by sme ju a všetci maniovia by boli zničení, čo potom?“

„Ciali hovorí, že by si priala pokojnú starobu a žiadne konflikty.“

„Dobre, tomu skúsím veriť. Pripravte laná!“

Malé dievča sa rozhodlo s lanami a s arkánmi, ktorí ich niesli, bojovať. Nemala dosť sily na to, aby s tým niečo urobila. Nemala jazyk, aby niečo povedala. Zhodila sa na zem a začala prosiť vojakov, aby ju nechali ísť. Niektorí si mysleli, že nevedelo čo sa bude diať. Iní si zas mysleli, že to vedelo až príliš dobre.

„Počkať. Zadržte! To dievča pozná ten pocit. Už v nej niekedy bolo vedomie niektorého z maniov. Je to tak, Larynia?“

„Ciali hovorí že nevie.“

„A čo ty? Pýtal som sa teba, nie jej.“

„Neviem.“

„Nevieš, ale ak by si mala s niečím takýmto skúsenosti, tak by si sa správala asi rovnako. Bojuje za všetko čo má.“

„Ciali hovorí, že je len vystrašená a chcela by s ňou hovoriť.“

„Tak nech si hovorí.“

Larynia sa zhlboka nadýchla. Nevedela, čo očakávať. Už zanedlho ju Ciali opustí, ak bude všetko v poriadku. Môže sa to skomplikovať. Ale práve ona dokáže veci, ktoré boli pre ňu úžasné. Od prvého stretnutia sa Ciali starala o ňu. Napriek tomu, že patrila do rodu zotročovateľov, bola vždy láskavá a múdra. Videla cestu inak. Podobne ako Lussia. A tá jej zo všetkých chýbala najviac.

„Viem, že sa bojíš. Aj ja sa bojím. Naozaj, aj ja mám strach. Neviem, kto ti ublížil a aký je celý tvoj život. Chcela by som ho však spoznať. Pomôcť ti tak, ako len budem môcť. Je pravda, že patím medzi nepríjemné bytosti, ktoré spáchali mnoho zla. Rozhodla som sa, že budem konať dobro. Pomáhať a ochraňovať bezbranných. Toto všetko okolo teba môže skončiť v plameňoch. Dovoľ mi zachovať mier a tiež tvoju dušu. Viem, nemôžeš mi ani odpovedať. Cítim v tebe bolesť a utrpenie. Viem, kto ti ho urobil. Ale len spoločne môžeme urobiť to, čo si budeš ty sama priať. Nie to, čo povedia ostatní, že je správne.“

Dievčatko začalo plakať a Larynia ju jemne objala.

„Urobíme zmenu. Vpustíme Ciali do tej druhej. Do Rie.“

„NIE!!!“

„Prečo nie?“

„Ria... je zdravá. Toto dievča nemôže ani hovoriť.“

„Ria by bol lepší hosť pre teba. Je silnejšia a navyše môže mať kdesi ďaleko priateľov, ktorí by dokázali urobiť veľké veci pre teba. Každý tvojho rodu si praje moc a s Riou by si jej mohla mať viac.“

„To je pravda, ale chcem, aby za mňa hovorili činy, nie moc.“

Larynia zosilnila svoje objatie a Ciali sa pokúšala dostať do nového hostiteľa. Malé dievčatko trpelo a metalo sa. Len s pomocou čarodejnice sa darilo Larynii držať ju, ale jej sila v nej slabla. Skoro ju necítila, tak ako predtým.

„Vydrž to, prosím. Prosím ťa.“ Larynia začala plakať a prosila oveľa menšie dievča, aby znášalo muky. Prenos konečne skončil. Obidve od vyčerpania na chvíľu stratili vedomie.

„Všetko hotovo?“

Nikto neodpovedal a tak Zbeen urobil presne to, čo už chvíľu zvažoval. Dal obidve umiestniť do väzenia a oddeliť ich. Skontroloval, či sú v poriadku, ale vyzeralo to na spánok z vyčerpania. Prikázal strážam, aby mu hlásili i tú najmenšiu zmenu.

Noc netrúvil sám. Po tom, čo vyriešil bežnú agendu, dal si na chvíľu predvolať Riu. Uvedomoval si jej dôležitosť. Doprial jej všetko, čo si priala, ale aj tak bola väčšinou tichá a zamyslená. Pri rozhovore to nedávala vôbec vedieť.

„Povedz mi, vieš niečo o manioch a o tom, ako sa môžu dostať do niekoho?“

„Samozrejme. To robia. Živia sa dušou. Schmatnú pre seba.“

„Môže byť niekto z nich vo vnútri niekoho iného a našepkávať?“

„To asi áno. Ale neverím tomu.“

„Prečo?“

„Oni sa o nič nedelia. Zoberú si čo chcú.“

„V Larynii bola ich čarodejnica, ale dali sme jej iné telo k dispozícii.“

„Potom máš dve čarodejnice.“

„Čože?“

„To si vážne nevedel? Možno tá Larynia, ktorú poznáš, nie je Larynia. Len niekto, kto ju dokáže dokonalo zahrať. A je ľahké hrať niekoho, o kom vieš všetko do poslednej nitky.“

„Ale aj tak. Je to možné, že by bola Larynia Laryniou a tá čarodejnica by bola len dočasne navyše?“

„O manioch neviem skoro nič. Viac vie Timur.“

„Kto je Timur?“

„Bol so mnou. Ale neviem, kde teraz je. Ja som sa dostala k vám, ale kam sa dostal on, to by som rada vedela. Dúfam, že nie v rukách maniov. To by znamenalo úplnú skazu.“

„Prečo úplnú skazu? Čo s tým myslíš?“

„Maniovia by zistili všetko, čo vie on. Všetko o mojom svete. Akékoľvek nápady, aké by mal, by mali k dispozícii. Mohli by vás vyhladiť.“

„Nájsť ho nebude ľahké, svet je obrovsky.“

„Tvoj svet je maličký. Že obrovský, to si fakt uhádol. Dovoľ mi ho nájsť.“

„To je samozrejmé. Čo môžem robiť s Laryniou a tou druhou? Na mojom mieste by si konala ako?“

„Zabila obidve.“

„To nejde. Okrem toho mi zachránili život.“

„Pred kým? Nie pred niekým, koho sami ovládali?“

Zbeen ostal zaskočený. Toto nečakal. Nielen, že má Ria rozumu na rozdávanie, ale ešte aj jeho niekto vodí za nos. Rýchlo sa vybral k Larynii a Ciali, ale cely boli prázdne. Strážcovia mu povedali, že nemohli urobiť vôbec nič. Jednoducho zmizli. Vrátil sa k Rii.

„Tie dve zmizli. Neviem, kde sú.“

„Môžu byť kdekoľvek. Nemal si to dovoliť.“

„Stalo sa. Čo teraz urobím s tebou?“

„Mohla by som byť tvojim radcom.“

„Ak vidíš, že som práve niečo pokazil, tak prečo mi chceš pomáhať?“

„Som tu takmer sama. Len ty mi môžeš pomôcť nájsť môjho mechanika. Je tu niečo, čo by si mohol ty potrebovať odo mňa? Viem niečo o manioch.“

„Áno? A čo nové mi ešte povieš?“

„Ak ho získali, môžu zistiť všetko, čo vie. Vráťane technológií. Timur vie veľa o našej bojovej technike. Hlavne žiarivé bomby.“

„Čo to je?“

„Je to zbraň. Ak sa ju podarí dostať tam kde treba a odpáliť, zničí to všetko živé. Z ľudí, maniov či arkánov by ostalo len oblečenie a topánky. Zomrú aj tisíce.“

„Vy takéto zbrane naozaj máte?“

„Máme. A ak by ich dokázali vyrobiť alebo získať maniovia, hodili by žiarivú bombu na každé väčšie mesto. Zvyšok zaberú ľudia, ktorý im budú plne slúžiť.“

„Prečo sa to volá žiarivá bomba?“

„Má menší deštruktívny účinok, ale silnejšie žiarenie. Budovy a všetko ostatné bude neporušené, ale všetko živé zomrie. Vyhladili by vás a nast'ahovali by sa do vašich drevených domčekov. Čo to vlastne je, medzi vami a maniami?“

„Počul si o danioch?“

„Snád' manioch, nie?“

„Boli daniovia i maniovia. Daniovia stvorili duše a maniovia sú jej zlodejmi. Nevieť všetky podrobnosti z histórie, ale maniovia boli veľmi silní a daniov skoro všetkých pozabíjali. Zúfalí daniovia vytvorili nás, arkánov. Chceli niekoho, kto by s nimi dokázal bojovať a mal by nad nimi navrch. Dostali sme silu a odolnosť voči im kúzlam. Niekedy si myslím, že ani toto nie je dost'.“

„Použi tvoje silné stránky proti slabým stránkam nepriateľa. To je základná taktika.“

„Akú majú oni slabú stránku?“

„Nie je ich veľa a priveľmi túžia po moci.“

„Samozreť, že by bolo ideálne, ak by sa postavili proti sebe. Ale to sa tak rýchlo nestane. Nie, kým sme tu my.“ Zbeen zvažuje možnosti, ale chýba mu optimizmus. Dobre pozná aktuálnu silu arkánov.

K Zbeenovi dorazil posol zo západu. Aj na tejto strane dochádza ku konfliktom s ľuďmi a ich démonickými pánmi. Rýchlo sa zvoláva bojová rada a prerušujú sa všetky boje v kruhoch. Posol má na nej možnosť zopakovať hlásenie zo západu.

„Všetci ste to počuli. Väčšina ľudí je na juhu, ale útočia na nás z východu a teraz aj zo západu. Kedy dôjde k priamej invázii z juhu, to nevieme.“

„Pustíme sa do nich! Sme pripravení!“ Hučal dav.

„Od poslednej veľkej vojny sa počty ľudí výrazne zvýšili, zatiaľ čo u nás nie. A situácia sa zhoršuje.“

„Najvyšší čas ísť do boja.“

„To nie. Práve naopak. Mali by sme sa otvorenému boju vyhnúť. Máme svoje bojové výhody, musíme ich využiť v čo najlepší čas.“

„Preto urobme silnú armádu a poďme na juh.“

„Práve to chcú. Ria vysvetlí náš plán.“

Arkáni boli zaskočení. Majú počúvať akési ľudské dievča, ktoré vôbec nepoznajú? A navyše, nie je tu tých ľudí priveľa? Toto je zem arkánov a nie ľudí.

„U nás, v našom svete, sú ľudia slobodní. Aj my sme stretli maniov, ale dokázali sme ich poraziť. Trvalo to dlho a stálo to množstvo životov, ale dokázali sme to. Najdôležitejšie je nevzdávať sa.“

„To dávno vieme.“

„Ale neviete, čoho všetkého ste schopní. Videla som vašu silu v aréne. Dokážete bojovať so svojimi zbraňami naozaj účinne. To neznamená, že by ste mali ísť zoradený vo formácii proti presile. Dokážete tak bojovať, ako aj utekať. To najlepšie, čo môžete urobiť, je podniknúť malé útoky. Urobiť čo je treba a rýchlo odísť. U nás sa tomu hovorí partizánska taktika.“

Arkáni začali premýšľať. Dokázali bojovať na otvorenej pláni i v lesoch a horách. Kdekoľvek, za akéhokoľvek počasia. Ale utekať?

„Ty máš bojový výcvik, žena?“

„Áno, mám. Každá komunikačná pracovníčka musí mať všeobecný výcvik.“

„Čo to znamená? Čo robíš? Si nejaký generál?“

„Komunikujem. Dorozumievam sa. Spoznávam kultúry a sledujem, čo sa sledovať dá. Mojou úlohou je postarať sa o blahobyt vlastnej krajiny za jej hranicami.“

„Takže ti ide o tvoju krajinu, nie o našu.“

„Rovnako ako vy, a my sme vo vojne s maniami. Chceme sa ich zbaviť. Nie je to jednoduché a preto by sme si mali pomáhať.“

„Zarem-Biur-Een-Erte-Navoli, ty s tým súhlasíš?“

„Musíme niečo robiť. Ak by sme tu ostali, tak budeme len rýchlo strácať územie a životy,“ odpovedá líder arkánov, ale nie je si istý svojou pozíciou. Postaviť pred bojovníkov ženu a nechať u prezentovať úplne inú taktiku, to je viac ako len risk.

„Kde je Ziggy?“ Opýtal sa niekto z rady.

„Ziggy je na misií. Bohužiaľ, našli sme v našich radoch zradcu a požiadal som ju, aby napravila čo sa stalo. Viem, zle sa to počúva. Nie je nás veľa, ale aj tak máme medzi sebou niečo tak nepríjemné, ako zradu.“

Ticho. Bojovníci, často hluční a vyjadrujúci sa bez žiadania práva hovoriť, ostali mlčky stáť.

„Navia nás zradila. Ukradla hadí meč. Vypravila sa na východ, aby zabila jedného z maniov. Ak sa tak stane, môžeme očakávať plný útok. A je tu ešte niečo. Ria sa vyzná do nových, pokrokových zbraní. Ria?“

„Ak dostaneme čo najviac maniov na jedno miesto v správny čas, môžeme sa ich všetkých zbaviť. Zničiť ich. Je to riskantné, ale ak by sa nám to podarilo, stačilo by zabiť tých niekoľko zvyšných démonov.“

„Také zbrane nie sú. Ty ich nebodaj máš?“

„Môj ľud áno.“

„Ale tvoj ľud tu nie je. Ty si sama a prázdne slová sú k ničomu.“

„Ria,“ oslovil ju znovu Zbeen,“ je nejaká možnosť kontaktovať tvoj ľud?“

„Ak by sme sa dostali k mojej lodi, tak áno.“

„A dokážeš to aj bez Timura?“

„Určite. Ale len, ak by nebola priveľmi poškodená.“

Arkáni nemali radi priveľa zmien naraz. Dorazí sem Larynia, Navia sa zblázni, dorazí sem Ria, Ciali sa zblázni a teraz akési zvláštne taktiky a ešte zvláštnejšie zbrane. A kto to teda videl, aby bojovníkom hovorila niečo Ria, Larynia, Ciali alebo iná ženská. Už len opätovné prijatie Ziggy medzi seba bolo veľkou udalosťou.

„Je tu ešte niečo, čo by ste mali vedieť,“ znovu sa ozvala Ria.

„A to je konkrétne čo?“

„Je tu jeden dobrý dôvod, prečo náš ľud ešte nezničil maniov. Naše zbrane sú vyspelé a dokážeme s nimi úžasné veci, ale náš svet má veľký problém s vodou. Nemáme jej dosť pre ľudí, ani na zbrane. Celé generácie sa snažíme čo najviac používať vodu rozumne, ale nemáme jej dosť. Toto je planéta, na ktorej je veľa vody. Ak by sme jej časť dostali k nám, boli by sme vašimi dlžníkmi. Tu je tak veľa vody, že ak by hladina mora klesla o lakeť, našu planétu by to zachránilo a mohli by sme mať všade mier a prosperitu.“

„Pitnej vody nemáme až tak veľa. A tá, ktorej je dosť, je slaná.“

„To nevádi. Dokážeme použiť akúkoľvek vodu. Dokonca môžeme ako darček premeniť časť slanej vody na sladkú, zdravú a veľmi chutnú.“

Na zhromaždenie dorazil znovu ďalší posol a ohlásil niečo viac, ako len nepokoje. Desaťtisícová armáda sa sústreďuje na južnej hranici. Všetci vyzbrojení, vycvičení a so zásobami. Čakajú

na akési démonické požehnanie, ktoré by im ešte zvýšilo silu. Armáda bez vlastného rozumu. Bábky, ktoré urobia presne to, čo si prajú ich páni.

Zbeen nemá na výber. Bez ohľadu na to, aká taktika sa použije, je potrebné konať a presunúť sa. Deti a ženy, ktoré nechcú alebo nemôžu bojovať sa mali ukryť do krytov a vyrábať čo najviac potravín pre tých, ktorí idú do boja.

„Ria, ak nepríde tvoj ľud dostatočne rýchlo, môžeme byť my všetci stratení.“

„Rada by som sa dostala k Timurovi a k mojej lodi, ale nemôžem tam ísť sama. Ovládli by ma, tak ako akéhokoľvek iného človeka.“

„Vyber si. Môžeš ostať tu, alebo ísť s nami na juh. Obidvoje je rovnako nebezpečné.“

„Neviem, kde je loď a Timur. Môže byť úplne inde, ako si myslíme.“

„Čo si ako posledné pamätáš?“

„Stratili sme kontrolu. Nevieme prečo, ale loď sa začala správať veľmi zvláštne.“

„Mohla to byť ich mágia?“

„Samozrejme. Všetky prístroje začali fungovať úplne inak, ako by sa čakalo. Muselo sa diať niečo, čo sa nedá technicky vysvetliť.“

„Potom je tvoja loď pravdepodobne v rukách maniov. Nemôžeme s tým urobiť vôbec nič. Iba sa pokúsiť prebojovať až tam. Dokážeš toho tvojho priateľa nájsť, ak by si sa dostala k lodi?“

„To určite áno. Možno je už neskoro. Ak ho prinútili, aby pracoval pre nich, mohol by poslať našim ľuďom špeciálnu správu. Aby vyhubili vás, arkánov a všetkých, čo s maniami nespolupracujú. Alebo by mohli dostať mojich ľudí do pasce a celý náš národ by mal nových pánov. Kto vie, koľko svetov by bolo v nebezpečenstve.“

Riine slová sa arkánov dotkli viac, ako si spočiatku myslela. Vedela o nenávisti k maniom. Aj o tom, že bojovníci majú svoju česť a tú viac alebo menej vyžadujú aj sami od seba. Nenapadlo jej však to, že arkáni sa budú snažiť chrániť všetko, čo stvorili daniovia. A kto môže vedieť, koľko ich výtvorov je inde vo vesmíre? Narozdiel od ľudí práve arkáni poznali príbehy o tých, ktorí cestovali do neuveriteľných vzdialeností. Pre nich táto planéta nebola centrum vesmíru, ale akýmsi darom od daniov, ktorý treba ochraňovať. Každý arkán poznal útržky z dávnych príbehov, ale len málokto z viac ako jedného zdroja. Spravidla tí, ktorí cestujú po svete s otvorenými očami.

6. Kapitola – Nečakaný spojenec

Larynia sa zobúdzla v svojom pôvodnom stane. Jej prvým domovom bol stan v malej osade pri chráme, na ktorý už skoro zabudla. A to tam strávila skoro celý život. Nikde neboli jej rodičia, ale namiesto toho sa prekvapená mladá žena stretla s Lussiou.

„Kde som? Som v nebi?“

„Nie nie, žiadne nebo. Ale si konečne doma.“

„Ale ty si mŕtva!“

„Áno, som. V každom smere.“

Ciali zmenila podobu. Z Lussie na svoju klasickú, pripomínajúcu krásnu vílu v kvalitných šatách. Po chvíli sa premenila znovu, tentokrát do podoby, na ktorej udržanie potrebuje najmenej energie. Telo malého dievčatka, ktoré momentálne ovláda. Len s pričarovaným jazykom.

„Ciali, čo sa stalo? A ako?“

„Rada ťa znovu vidím. Nevieam, kde začať, ale môžem ťa ubezpečiť, že si doma. Toto je tvoj domov, nie ako tam na severe medzi arkánmi.“

„Poznám tento stan, ale cítim sa tu opustená. Bez rodičov a bez sestry mi je všetko cudzie.“

„Ak budeš chcieť, tak sa premením na Lussiu, alebo na niekoho iného. Viac ti nateraz nemôžem pomôcť. Som veľmi slabá.“

„Ale dostala si nás až sem.“

„To je pravda, ale už nemám takú moc, ako predtým. Nikto ma neuctieva. A ja sama musím slúžiť inému vládcovi, ak chcem žiť.“

„Uvidím niekedy Ziggy?“

„Dúfam, že áno. Ale musím ťa upozorniť, že ti môže naozaj ublížiť. Ziggy je pre teba mimoriadne dôležitá a viem, ako si ju vážiš, ale nemám z nej dobrý pocit. Pritom chceme to isté.“

„Ako môžete vy dve chcieť to isté, keď sa nenávidíte?“

„Nenazvala by som to nenávisť, aj keď je pravda, že medzi nami nie je žiadne priateľstvo. Ziggy si praje mier, rovnako ako ja. A tiež si prajeme, aby maniovia padli.“

„Prečo chceš, aby padli? Patríš medzi nich, aj keď nie si zlá.“

„Byť maniom neznamená byť zlý. Znamená to, že chceš moc a potrebuješ jej mať čo najviac. A to sa nikomu nepáči. Ak by som mohla vládnuť ľuďom ja, tak by bol mier. Pod', niečo ti ukážem.“

Ciali vyšla zo stanu a zapozerala sa na ostatné stany a púšť, v ktorej boli. Boli tu ľudia, ktorí vyzerali byť spokojní. Už nemuseli nosiť vodu a namiesto toho sa zabávali. To málo, čo vytvorila Ciali, ostalo a slúžilo ľuďom. Larynia ju nasledovala, ale všimla si jej obavy.

Pre mladé dievča, ktoré neúmyselne mení dejiny, bolo všetko také zvláštne. Stále mala len šesťnásť, ale mala niečo spoločné s arkánmi. Nenávidela priveľa rýchlych zmien. Ciali už nepočula v svojej hlave a stratila informácie, ktoré vedela len ona. Bola však pri nej. Kedykoľvek sa mohla na niečo spýtať, tak ako ktorejkoľvek kamarátky. Až na to, že kamarátky nikdy nemala. Len Lus-siu.

„Čo je? Prečo sa usmievaš,“ spýtala sa Ciali.

„Som väčšia ako ty.“

„To je pekné, ale vieš, ja sa môžem kedykoľvek zväčšiť a tak budem väčšia ako ty.“

„Je mi do smiechu, keď vidím, že som aspoň na chvíľu nad tebou.“

„Podaj mi ruku.“

Larynia bez akéhokoľvek rozmýšľania podala svoju ruku. Tá sa rýchlo začala meniť. Už nevyzerala ako dievčenská, ale patrila tej druhej Larynii, ktorú všetci obdivovali. Bola krásna. Tak dlho si to priala a teraz znovu bola.

„Ostanem naveky krásna?“

„Ak budem mať dost' energie, tak áno. Ale som veľmi slabá. Prepáč, ale musím ti tú krásu znovu zobrať.“

Zmenila sa. Z nádhernej krásky na obyčajné dievča s riedkymi vlasmi. Všetci sa na ňu pozerali, keď sa objavila úplne normálne. Nečakali ju tu. Len čo sa zmenila na krásku, znovu upútala pozornosť. Nie všetci si však mysleli, že si takú krásu zaslúži, hoci i na minútu. Iní si zas nahlas šomrali, že sú aj oveľa dôležitejšie veci na svete, ako dokonalá plet' a celá postava.

„Čo budeme robiť?“

„Ako som už spomínala, ja sa musím postarať o to, aby sa ma niekto nechcel hneď zbaviť. Musím vymyslieť, ako môžeme žiť spolu v mieri, obidve.“

„Je vojna?“

„Áno, aj nie. Z toho čo viem sú rôzne menšie konflikty na hraniciach. Ale vojna príde a bude naozaj krvavá. Čím dlhšie budeme vyčkávať, tým horšie to bude pre nás i pre arkánov.“

„Prečo?“

„Jedna strana nabere na sile, druhá nie. Maniovia silnejú. Čoraz viac ľudí ich slepo nasleduje. A ľudia silnejú tiež. Cvičia sa v používaní zbraní, vytvárajú nové zbrane, pripravujú sa zásoby. Hlavné boje budú už čoskoro.“

„Ale ja nechcem vojnu.“

Ciali si len potichu povzdychla. Hovorí si, že všetko bolo akosi jednoduchšie, keď bola prekliata. Teraz nemá ani moc, ani pokoj. Iba problémy.

„Ani ja nechcem vojnu, moja milá Larynia. Ale nevidím spôsob, ako by mohol všade zavládnuť mier.“

„Podali by si ruky.“

„Kto? Najväčší nepriatelia? A prečo by to robili?“

„Aby bol mier.“

„Stále o tom istom hovoríš. Niekedy si naozaj hrozná. Nehnevaj sa na mňa, ale niekedy na teba naozaj nemám nervy a čas. Som ti veľmi zaviazaná, ale trochu pochop aj moju situáciu. A teraz poď, niečo ti ukážem.“

V rieke, z ktorej sa predtým nosila voda pre chrám, zbierali ženy kamene a ukladali ich na jednu hromadu. Muži ich hádzali celou silou, čo najďalej. Starci i mladíci s tvármi bojovníkov, všetci sa snažili prekročiť čiaru urobenú v piesku. S malými kamienkami to nebol žiadny problém, ale s ťažkými sa to zdalo byť nemožné.

Ciali sa dotkla jedného z mladíkov. Pohľadila mu rameno a jemne mu chcela pošuškať do ucha, nech to skúsi znovu. Bola ale v tele malého dievčaťa, tak musela trochu improvizovať. Ten urobil presne to, čo mu povedala. Zdvihol ťažký kameň a hodil ho ďalej ako ktokoľvek iný, a to sa ani veľmi nesnažil.

„Ako je to možné?“ Pýta sa Larynia.

„Magická moc, kúzelná energia alebo nazvi to ako len chceš je veľmi vzácna. Potrebuješ jej mať dostatok na to, aby si mohla urobiť niečo naozaj veľké. Dá sa použiť na naozaj veľa vecí, ale musíš sa ju naučiť ovládať. To je niekedy viac ako len ťažké. Samozrejme na náročnejšie veci potrebuješ viac energie a ja skoro žiadnu nemám. Aj o to málo sa delím a to je nebezpečné. Predstav si, čo všetko by si dokázala, keby si mala obrovské množstvo tejto energie a vedela ju správne využiť. Ak chceš, rada ťa niekedy naučím čo budem môcť. Dokážem zvýšiť niekoho silu či obratnosť. Viem zariadiť, aby nikoho netrápil hlad alebo choroby. A oveľa, oveľa viac. Ako som už povedala, nie je to niekedy úplne jednoduché. Keby si si získala dost' priateľov, mohla by si byť večne mladá, silná, krásna a obdivovaná. Všetci by si priali, aby mohli byť s tebou, aspoň na chvíľu.“

„Ziggy nie, podľa nej som hlúpa.“

„Ale nebola by si. Všetko by sa zmenilo.“

„Aj podľa Lussie.“

„Ak by si mala dost' energie, mohla by byť s tebou stále a ty by si bola lepšia ako ona.“

„Nechcem byť lepšia ako ona. Mám ju rada presne takú, aká... bola.“

„Nezmenená by bola pri tebe. Tvoja sestra i najlepší priateľ. Ten najspoľahlivejší človek na svete. Mohli by ste sa hrať, všetko spoznávať. Aj vládnuť.“

„Iba by som všetko pokazila, taká som blbá. Ver mi, Ciali, prosím. Už sa naozaj dobre poznám.“

„Všetko sa môže zmeniť. Ty by si bola múdra a zároveň dobrosrdečná. Starala by si sa o poriadok a všade by bola láska a mier. Všetci tvoji priatelia by boli šťastní a nič by im nechýbalo.“

„Prečo mi to hovoríš?“

„Potrebujem tvoju pomoc. Potrebujem, aby si bola na mojej strane. Poznáš moje utrpenie, aj túžbu po mieri. A ver mi, mier príde. Bojím sa však, že sa to nezaobíde bez bojov a bez smrti. Ak máš skutočnú silu, dokážeš zvrátiť aj samotnú smrť.“

Medzi mužmi došlo k hádke. Jeden z nich nechtiac trafil druhého kameňom. Ciali sa poponáhľala k zranenému a snažila sa pomôcť. Priložila svoju ruku k zranenému kolenu a to začalo menej bolieť. Zároveň sa zastavilo krvácanie. Kamaráti zraneného začali Ciali d'akovať, ale tá bola na nohách len chvíľu. Spadla do piesku.

„Myslite na ňu,“ začala hovoriť Larynia, „modlite sa za jej zdravie. Je tu pre vás. Vám všetkým prišla pomôcť. Napriek neprajnému a osudu, ktorý si nevyberá, chce pomáhať ľuďom. Myslite na ňu pri modlitbách. Uctievajte jej krásne zámery. Žite šťastne po jej boku a s pocitom bezpečia.“

Ona sa postará o vás a vaše túžby. Bude viesť vaše ruky pri pretváraní púšte na oázu pokoja a hojnosti. Pokloňme sa jej, pretože ona je naša spása i náš ochranca.“

Ľudia sa začali klaňať. Pred dvomi dievčatami. Pred Laryniou a pred Ciali v tele maličkého dievčatka. Mimoriadne zvláštny pohľad. Ciali postupne vstala.

„Krásne slová, som na teba veľmi pyšná.“

„Ale ja som nič nepovedala.“

„Je čas niečo pre teba urobiť.“

Larynia sa opätovne začala meniť na rozprávkovu krásnu a Ciali spolu s ňou. Sledovala, ako bývalá mäsožravá palma jednoduchým pohybom ruky napráva všetky škrabance a odreniny.

„Čo sa stane, ak o tebe zistia všetci ostatní?“

„Už o tom vedia. Nepáči sa im, že sa musia znovu s niekým deliť o moc. Môžu prísť a opätovne ma zničiť. Aj teba. Ale mám plán.“

„Aký plán?“

„Vlastne nie tak plán, ako súčasť plánu. Týchto mužov zosilním. Budem sa každému jednému venovať, aby mali dosť sily v správnom čase a na správnom mieste.“

„Bude súťaž?“ Nechápavo sa spýtala Larynia.

„Áno, veru áno. Bude súťaž. A veľkolepá. Máme pred sebou veľa práce.“

„Ukáž mi Lussiu, prosím.“

„Teraz nie. Máme prácu. Nechce sa mi stále sa premieňať pre niekoho potešenie, musíme zachrániť čo sa dá. Vieš svoju úlohu?“

„Asi nie.“

„Drž sa ma. To je celé. Kde pôjdem, tam pôjdeš so mnou. Nikdy nevieš, čo budem potrebovať. A ja neviem, čo budeš potrebovať ty. Aj keď si myslím, že o takú kočku, akou teraz si, by sa rád postaral každý muž.“

„Mňa nikto nikdy nebude chcieť.“

„Nie? Tak si urobme maličký výlet. Pevne sa ma chyt' za ruku.“

Larynia okamžite podala ruku. Nerozmýšľala ani sekundu nad tým, či je to správne. Konala inštinktívne. Krajina sa začala meniť, ale stále bola v púšti. Ocitla sa s pomocou kúzla silnejšej

čarodejnice v neznámej dedine. Okamžite obidve vzbudili pozornosť. Nikto nebol na cudzincov zvyknutý. Prítomnosť dvoch krásnych žien, ktoré sa tu ocitli len tak odnikadiaľ, im však nevadila.

„Sme tu správne?“ Spýtala sa Ciali čiernovlásky po jej boku.

„Nerozumiem. Ty si nás sem dostala.“

„Tak sa spýtam ešte raz a pekne nahlas, aby to všetci počuli. Sme tu správne?“

Dedinčania tak isto nerozumeli, ale všetci sa upriamili na krásnu Ciali, ktorá sa len tak pre zábavu hrala so svojimi vlasmi.

„Prišli sme medzi vás. Vlastne toto milé mladé žieňa sem prišlo, ja budem musieť ísť. Je krásna, ale miestami smutná a stále osamotená. Pochádza z miest, kde si ju nikto nevážil. Ak je tu rozumný mladý muž, ktorý by chcel mať po svojom boku vernú, pracovitú a neodolateľnú ženu, nech predstúpi.“

Niekoľko mužov okamžite predstúpilo, ale väčšinu potiahla manželka alebo priateľka späť. Jeden bol však sám. Mladý, silný, ale od práce prepotený a špinavý.

„Ako sa voláš?“

„Heram. Som z tretej kasty.“

„Kasty skončili. Sú minulosťou. Dnes je tvoj šťastný deň. Pristúp ku mne.“

Heram v momente pristúpil ešte bližšie, až k Ciali. Tá sa ho veľmi jemne dotkla, ako keby ho chcela preskúmať čo najjemnejším dotykom.

„Kto si.“

„Som tvoja dobrá víla. A nie len tvoja. Viem o tebe niečo. Ty si staval mlyn, vďaka ktorým majú ostatní múku. Staval si cesty, aby sa mohli všetci pohodlne dostať cez nehostinnú púšť. Pripravoval si dosky na stavbu domov a následne si ich stíkal dohromady. Veľa ľuďom si pomohol. Toto je tvoja odmena. Nebudeš už sám. Viem o tvojej žene a je mi ľúto, čo sa jej stalo. Úprimne ľúto. Verila ti a rovnako tak ti teraz verím ja.“

„Odkiaľ o mne toľko vieš?“

„Niekedy je múdrosť tam, kde končí ruka.“

Ciali porozprávala niečo viac o Heramovi. Všetko len pozitíva, nič negatívne. Videla všetko, ale aj tak sa rozhodla, že nechá Laryniu práve po jeho boku. Následne začala rozprávať jeden zo starých príbehov. Požiadala všetkých, aby sa usadili a sama si sadla do ich prostriedku, ako keby bola ich najlepšia kamarátka.

„Kedysi dávno putovali po púšti obri. Niektorí boli silní, iní ešte silnejší a boli aj takí, ktorým sa život obra vôbec nepáčil. Chceli byť šťastní ako ľudia, mať podobné problémy ako ľudia a chceli spoznať, čo je to mať niekoho rád. Raz išiel okolo silný, ale veľmi zlý čarodejník. Rozhodol sa, že prinúti dvoch obrov, aby bojovali medzi sebou. Len tak, pre jeho potešenie. Stvoril dievča, ktoré sa páčilo obidvom. Každý z obrov ju chcel len pre seba tak obri bojovali a možno by bojovali dodnes, keby sa tým smerom nepobrala krásna a veľmi dobrá čarodejnica. Videla, že obaja chcú to isté dievča a vedela, že ak by sa jej niečo stalo, znamenalo by to len ďalší boj. Preto sa rozhodla, že aj ona vytvorí dievča, presne rovnaké. Potom si obri odpustili všetky spory a žili spolu šťastne. Navyše im čarodejnica ukázala svet ľudí a oni sa stali ľudia. Dobrí a spravodliví, ale vo vnútri pevní ako skala, keď bolo potrebné postarať sa o najbližších.“

„Pekný príbeh,“ prikyvovali ľudia z dediny. „Kedy sa dobrá čarodejnica vráti?“

Ciali namiesto odpovede začala tancovať a v svojich zlatých šatách sa rýchlo točila dookola. Aby urobila ešte väčší dojem, pričarovala motýliky a tie sa od nej rozpíchlili na všetky strany a následne utvorili nádherný kruh, ktorý sa ako vlny oceánu vznášal vyššie a nižšie. Ľudia sa jej začali klaňať. Považovali ju za svojho ochrancu, podobne ako pred chvíľou v dedine, v ktorej vyrastala Larynia.

Aktivity Ciali neostali bez povšimnutia. Jeden z démonických maniov, ktorí získal túto oblasť, pocítil slabosť. Ľudia, ktorí ho doteraz uctievali, ho rýchlo prestali uctievať. Objavil sa, priamo vedľa Ciali. Tá rýchlo zmizla. Nikomu nič nepovedala, len sa dostala niekde ďalej. Nahnevaný démon zabil jedného z mužov ohnivou strelou a všetkých prinútil, aby sa mu znovu klaňali. Potom znovu odišiel a nikto nevedel kam.

Larynia sa rýchlo pohla k človeku, ktorý pocítil hnev svojho boha. Nemohla mu pomôcť a už pohľad na tú skazu jej priniesol nevoľnosť. Rovnakým smerom sa pohol Heram, aj keď nedúfal, že by mohol niekto ohnivé kúzla prežiť.

„Ty. Áno, ty,“ oslovil Laryniu Heram. „Kto si?“

„Ja... ani neviem.“

„Ako sa voláš?“

„Larynia.“

„Ty nie si Larynia.“

„Ale ja sa tak naozaj volám.“

„Laryniu poznám, tá je škaredá a vychudnutá. Nie ako ty. Si krásna.“

Larynia sa dala do plaču. Nevyzerala ako jedna z miestnych. Krásna, nádherne oblečená a plná života. Aspoň navonok. Odtiahla sa od Herama i od ostatných. Cítila sa zraniteľná a prázdna.

„Ty si iná Larynia?“

„Nie. Nie som iná, som iba... iná.“

„Ako iná?“

„Ak by som ti to povedala, tak by ste ma všetci zabili.“

„Prečo by sme to robili? Si úžasná. Prekrásny je každý pohľad na teba.“

Larynia neprestávala plakať. Ako veľmi by sa zmenil jej život k lepšiemu, keby tu bola Lus-sia. *Povedala by niečo múdre. Vedela by, čo sa deje a prečo. Bez nej som stratená. Nikto nevie, ako sa cítim.* Obzrela sa okolo seba, či neuvidí Ciali v nejakej podobe. Nič. Ani nevie, prečo tak rýchlo odišla. Na toho druhého z rodu maniov sa ani nepozrela a on sa nepozrel na ňu.

„Nie som pekná. Toto nie som ja.“

„Ale nie, si to ty. Pod' so mnou, ukážem ti tvoj domov. Potom mi môžeš niečo povedať o tej druhej Larynii.“

„Ty ju poznáš?“

„Viem len to, že bola z najvyššej kasty a mala ľahký život. Moja mama jej tkala šaty a pre jej rodinu a ostatných sme museli pracovať v mlyne. Musí to byť super život, len tak sa flákať, nerobiť nič a zabávať sa. Mňa by si nikdy nevšimla. Všetci boháči sú rovnakí.“

„To nie je pravda. Nepoznám ťa a aj keď som bola v najvyššej kaste, bola som len terčom posmechu.“

„Najvyššia kasta a terč posmechu? To sú hlúpe reči. Nič viac.“

„Keby si nebola taká krásna, tak by som sa s tebou pohádal.“

„Ale ja nie som pekná a ani múdra. Nie je na mne nič zaujímavé.“

„Len poď, slzy ťa prejdú. Alebo vieš čo? Poďme niečo zjesť. Aj keď asi si zvyknutá na lepšie lahôdky.“

Heram priviedol Laryniu k jednoduchému drevenému stolu. Odsunul jej stoličku, aby si pohodlne sadla a doniesol dve hlinené misky. Len čo ich položil, už utekal po jedlo. Obdivovala, ako rýchlo sa pohybuje. Zjavne naučený pracovať a plniť ciele iných, silnejších.

„A je to tu. Dobrú chuť.“

„Ďakujem,“ povedala jemným hláskom Larynia a zahryzla do akejsi zvláštnej zmesy suchého koláča a bylínok.

„Chutí?“

„Ešte som to len vložila do úst.“

„U vás sa jedáva pomaly? Tu sa je rýchlo. Práca je ako zajac. Nepočká.“

„U nás sa to hovorí naopak. Práca nie je zajac, postojí aj dva – tri dni.“

„Trochu som zmätený. Si Larynia z okolia chrámu, alebo nie?“

„Áno, to som. Nosím vodu.“

„To by si mala mať svaly na ramenách.“

„Aj mám,“ s trochou hrdosti ukázala svoje ruky. Tie ale nepatrili jej. Žiadne nedokonalosti pleti a žiadne stopy po tom, že by nosila do chrámu vodu každý deň.

„Takže to nie si ty. Nerozumiem, prečo sa vydávaš za niekoho tak obyčajného?“

„Ale ja som Larynia. Poviem ti o Lussii a všetkých čo len chceš. Vyzerám inak, ale to je kúzlo.“

„Táto noc bude krátka, zajtra ráno ideme na dlhý bojový pochod. Tak sa hrajme, že ti verím a opeknela si.“

„Vy idete do boja?“

„Áno, ideme bojovať. Máme zbrane, výcvik, zásoby a všetko. Máme šancu vyhrať.“

„Nechod' do vojny, prosím. Skoro nikoho nepoznám a všetci niekde za niečo bojujú.“

„Ani ma nepoznáš a ja nepoznám teba. Vieš liečiť ľudí?“

„Áno, niečo áno, už som ošetrovala. Ale neviem, či som v tom naozaj dobrá.“

„To nevadí, pôjdeš s nami. Dobre sa vyspi.“

„Nechcem do boja,“ povedala tichúčko Larynia a predstavila si hrôzy, ktoré zažila.

„Zatiaľ nie. Ale boj prichádza a je potrebné postaviť sa nebezpečenstvu tvárou v tvár.“

7. Kapitola – Viac ako kladivo

„Stoj!“

„Povedal kto?“

Ziggy zvolala na Naviu, práve keď pod rúškom tmy a celkom sama schádzala z malej pevnosti na východnej hranici.

„Neser ma a stoj! Vráť sa!“

„Iste. Ty sa pekne vráť medzi tvoje spriaznené dušičky.“

„Aby som tú tvoju hnusnú dušičku nerozmetala na kúsky!“ Ziggy vystrelila do tmy šíp, ktorý úmyselne minul Naviu len o centimetre.

„Slepneš, vieš o tom?“

„Neslepnem, úmyselne ťa varujem pred pravdou.“

„A akou?“

„Si to ty, kto slepne, Navia. Pod' hore. Poviem ti najnovšie novinky. Mohli by ťa zaujímať.“

„Chyť ma, ak to dokážeš!“

Navia sa úmyselne zošmykla zo skaly a utekala rovnakým smerom, ako padali drobné i väčšie kamene. Predvádzala úžasnú obratnosť a sústredenie. Netušila, že to isté ovláda s podobnou presnosťou aj Ziggy. Obidve sa ocitli mimo územia arkánov, na území ľudí. Sú to však ľudia, ktorí majú len malú moc v porovnaní s ich pánmi. Bojovníčky sa ocitli vedľa seba. Navia s dvomi mečmi, Ziggy s lukom a niekoľkými šípmi v tulci.

„Pekne sa vzdaj a vráť arkánom to, čo im patrí,“ skúša to Ziggy po dobrom.

„A to prečo, miešanka? Čo by som z toho mala ja? Chcem mier a nebojím sa preto robiť odvážne kroky.“

„Náhlila som sa tak, ako ešte nikdy v živote. Len preto, aby som pochopila tvoje počínanie. Ty si možno arkánka krvou, ale nesprávaš sa tak. Nie si náhodou tak trochu... povedala by som že na hlavu, ale skúsím to slušnejšie. Dievčisko jedno nepodarené, nepomiatla si sa? Chceš to najcennejšie čo máme ukradnúť? Alebo to dať rovno do rúk niekomu, kto zabije nielen teba, ale aj ostatných?“

„Stále tá istá Ziggy. Stále sa niekde túla a keď sa konečne vráti, chce všetkých poučovať. Myslí si o sebe tak veľa a pritom toho vie tak málo.“

„Myslím, že viac ako ty. Čo vieš ty? A vôbec, je niekto tvojim priateľom, alebo považuješ ostatných len za prostriedky, ako sa dostať k ďalšej moci?“

„Mám priateľov a mám v sebe oheň. Nie som suchá zbabelá miešanka ako ty.“

„Čo keby ti tá suchá zbabelá miešanka vytrhala vlasy, odsekla končatiny a napchala ti ich do krku? Je tam dobrý prístup, aj keď tú tvoju deravú hlavu budem musieť ešte aj v tvojom prípade trochu upravovať.“

„Ziggy a silácke reči. To tu už dávno bolo. Tak vieš čo? Ak niečo chceš, tak padni na kolená a začni prosiť.“

Ziggy na veľké prekvapenie Navie padla na kolená. Odložila luk a jemne ho položila na zem. Hneď potom zložila tulec so šípami a krátky nôž, ktorý schovávala v topánke. Začala sa modliť a nechápajúca Navia počúvala jej slová.

„Odpusťte mi, predkovia. Odpusť mi ty, bohyňa vojny i mieru a odpusť mi ty, Navia. Poznám tvoje utrpenie a tvoju ťažobu. Akceptujem tvoju silu a odhodlanie. Tvoju túžbu bojovať za to, čo je správne.“

Plnohodnotná arkánka nepochopila krátke, ale veľmi účinné divadlo. Najskôr si myslela, že sa Ziggy pomiatla. Netušila, aký je jej skutočný úmysel. Skončila na zemi a bez vzácnej relikvie, ktorá sa napevno usadila v rukách jej protivníčky.

„Mám, čo som hľadala. Teraz odíďme odtiaľto v pokoji.“

„Na rozdiel od teba odídem po vlastných!“

Ziggy rýchlo blokovala výpad a za ním ďalší a znovu ďalší. Neuhýbala sa a hrdo sa stavala do rany každému úderu. Znášala seknutia a s pozoruhodnou ľahkosťou predvídala ďalšie kroky. Jednoduchý meč, ktorý používala Navia, sa nemohol rovnať Hadiemu meču. Poškodzoval sa a jeho majiteľka postupne strácala silu. Namiesto techniky nastupovala zúrivosť na jednej strane a škodoradostný úsmev na strane druhej. Meč vypadol z rúk a Ziggy ľahko zvalila unavenú arkánku na zem.

„Zabi ma! Urob to! Vyhrala si, tak na čo čakáš? Prepichni ma tým mečom!“

„Mám lepší nápad.“

Ziggy zdvihla ruku s mečom nad hlavu. Druhú ruku položila Navii na srdce a tá sa nemohla pohnúť. Stará mágia sa prebúdza k životu. Hadí meč v svojej podstate je viac ako len zbraň. Píše sa o ňom v legendách, ktoré pozná len málokto. Ziggy sa sama stala cieľom pre túto veľkolepú zbraň, ktorá dokáže trhať telá i hovoriť pravdu. Tá jej kedysi dávno zabezpečila vyhnanstvo namiesto smrti a tú potrebovala zistiť z tela Navie.

„Takže takto je to. Ľutujem ťa a musí to byť strašné. Teraz viem, čo som vedieť chcela. Môžeš ísť.“

Navia rýchlo chňapla po meči a vrhla sa na Ziggy, ktorá ju už čakala a s netypickým smútkom vyzývala k súboju.

„Prepáč, nikdy som nechcela takýto koniec pre teba ani pre nikoho iného. Teraz ľutujem, čo som ti povedala a ako som sa k tebe zachovala.“

Nové údery s novou silou sprevádzali každý sek a bodnutie, ale boj sa začal rýchlo meniť. Ziggy sa začala brániť čoraz agresívnejšie a sama útočila. Tlačila svoju súperku k neďalekému múru akejsi starej budovy a tá nežiadala žiadne zľutovanie. Vyčerpaná, ale ohnivá. Bez oddychu a emócií znášala rany. Najskôr neškodné, ale zato početné. Ziggy zdvihla Naviu a silno s ňou udrela o múr, aby stratila vedomie. Mala možnosť urobiť rýchle a presné bodnutie, ktoré by bolo definitívnym koncom súboja.

„Budeš žiť a budeš viac, ako si bola doteraz. Sranda, aj sa to rýmuje!“

Inštinktívne, ale aj tak zbytočne prikryla Navii ústa. Niečo počula a chcela byť čo najtichšie. *Ľudia! Dočerta, čo tu robia? Ešte pred chvíľou tu nikto z nich nebol!*

Rýchlo hodila rovnako ťažkú bojovníčku cez plece a spolu s Hadím mečom sa ponáhľala na kopec, ktorý oddeľoval zeme arkánov a ľudí. Prvé metre boli ľahké, ale ľudí počula čoraz lepšie. Blížili sa. Na druhej strane si ju všimlo niekoľko arkánov a okamžite sa vydali na nebezpečný beh

dole svahom, aby boli k nej čo najbližšie. Nie všetci sa dostali po kameňoch dole bez problémov, ale aj tí, čo si spôsobili zranenia sa rýchlo postavili vedľa Ziggy. Jednému z nich prikázala odvieŕ Naviu hore svahom, ale svoj rozkaz hneď zrušila. Na malú skupinu piatich arkánov, z ktorých bola jedna bojovníčka v bezvedomí, mierili tisíce lukov. Lukostrelci čakali na znamenie a zatiaľ sa do pozície stavali ľudia ozbrojení mečmi, sekerami a inými zbraňami. Ich počty sa neustále zvyšovali.

„Utekajte, rýchlo utekajte,“ povedala naliehavým hlasom Ciali. Nikto nevedel, ako sa tam zjavila, ale v svojej jednoduchej podobe dievčatka s vyrezaným a neskôr vyčarovaným jazykom stála presne medzi armádou ľudí a malou skupinkou arkánov.

„Ty! Toto je tvoje dielo?“

„Nie. Som vaša jediná záchrana. Utekajte. Ja jediná ich dokážem zastaviť a bude ma to stáť život. Mám posledné pranie. Rýchlo zmiznite. Rýchlo!“

Šípy vyleteli z lukov a niektoré by urobili z arkánov na nevhodnom teréne značne dotrhané telá. Ciali vyčarovala priehľadný, ale odolný štít, ktorý odrazil väčšinu šíпов. Pri opätovanej paľbe sa snažila nastaviť štít tak, aby chránil arkánov. Organizované paľby sa zmenili na čo najrýchlejšie, nekoordinované strieľanie. Ciali sa potešila, pretože to znamenalo lepšie vyhliadky pre štít, ktorý nebude zaťažený takou sústredenou paľbou. Sama rýchlo slabla a jej sila sa vytrácala.

Svojou obetou zapríčinila, že sa do piatich arkánov dostalo len niekoľko šíпов. S úsmevom a v svojej démonickéj podobe sa zamyslela nad svojim odkazom. Pomyslela na Laryniu, na roky samoty, nepriateľstvo so Ziggy a na všetkých maniov, s ktorými už nikdy nebude mať nič spoločné. S výnimkou smrti.

Keď sa Ziggy dostávala na svah, zistila veľa o skutočnej osobnosti Ciali. Cenila si jej obetu, ale jej oči zazreli aj niečo iné. Niekoľko ľudí sa dostávalo na svah inou cestou. Bolo ich málo a neboli dobre vyzbrojení. Čo bolo zvláštnejšie, v tej skupine bolo niekoľko bojovníkov a mladé dievčatko. Podobné tým, ktoré považoval Marinus i maniovia na vykonanie vraždy. Malé smrtiace mašiny bez rozumu. Jedna z nich sa dostala k bráne ešte pred arkánmi a snažila sa veľkú bránu čo najviac objat' svojimi maličkými rukami. Vojaci ju očividne chránili a namierili zbrane na blížiacich sa arkánov. Skôr, ako im mohli akokoľvek skomplikovať život sa o všetko postaralo to maličké dievča. Až potom uvidela Ziggy zmysel tohto počínania. Nebolo to malé dievčatko s dýkou. Bol to výsledok krutej hry maniov. Milé dievča s nevinným pohľadom môže vyhodit' do

vzduchu spolu so sebou brány, mosty či kasárne plné arkánov. Kusy dreva z brány lietali všetkými smermi, podobne ako strážcovia najnovšieho smrtiaceho monštra.

Ziggy sa v zúfalej situácii začala reálne zaujímať o modlenie. Možno by jej pomohlo. Skôr ako modlitbu potrebuje zázrak a hneď. Pozrela sa nadol a uvidela to málo, čo ostalo z Ciali. Sama na tom nebola priamo najlepšie. Trčali z nej tri šípy a hlavne ten zabodnutý v lýtku jej pohyb veľmi narúšal. Ostatní na tom neboli oveľa lepšie a jedine ten, ktorý niesol Naviu bol bez zaostreného projektilu v tele.

Ostávalo pár krokov k prekonaniu hranice, keď sa jeden z arkánov zošmykol a začal padať nadol k ľuďom. Nebol čas ho zachrániť a utekať za ním. Ziggy pocítila smrť, ktorá si nevyberá. Kedykoľvek si môže zobrať so sebou ju. Šíp v lýtku ju začal čoraz viac spomaľovať, ale aj tak si verila, že to vyšliape. Snažila sa myslieť na niečo iné, ako na bolesť. Napadla ju myšlienka na Durfa. Potom na Ramaela či na Lussiu. Nikoho z nich už neuvidí.

„Koľko ich je?“ Spýtal sa jeden z arkánov, ktorí pribehli z pevnosti. Podávali ruky zraneným a pripravili jednoduché lehátka pre odpočinok. Namiesto odpovede dostal len niekoľko nadávok na ľudí a ich šípy.

„Ty,“ začala hovoriť Ziggy, „utekaj do hlavného mesta. Povedz im. Povedz...“

„Neboj sa, poviem. A čo im mám povedať?“

„Nech pripravia jedlo. Máme hlad.“

„Ziggy, teraz vážne.“

„Vážne mám hlad. Ani nevieš aký. A povedz im, že opúšťame východnú hranicu. Všetci sa okamžite musíme stiahnuť.“

„Čože? Ako stiahnuť? Toto je dobrá strategická lokalita. Tu ich môžeme držať koľko len budeme chcieť.“

„A keď prídu z juhu?“

„Ako z juhu?“

„Sto striel ti do matere, to si tak hlúpy? Nevidel si, čo urobili s bránou? Takto zničia všetky brány. Obkľúčia nás a je nás primálo, aby sme sa bránili. To predsa musíš vidieť.“

„Nemám bojový výcvik.“

„Ani ja nie. Ale mám nejakú guľu na krku a asi nie bezdôvodne. Utekaj a daj im vedieť. Povedz, že sa musíme stiahnuť, ľudí je priveľa a útočia na nás. Okrem toho im povedz všetko o bráne.“

Až potom začala Ziggy naozaj pociťovať ostatné dva šípy. Surové ošetrovanie nepripravenými neodborníkmi nemohlo nevyvolať plač, aj u niekoho s tak obrovskou vnútornou silou. Jeden zo šíпов bol v boku a druhý sa zaryl do pleca, aj keď nie veľmi hlboko.

„Navia. Navia, žiješ?“ Ziggy sa snaží zobudiť Naviu a používa na to jedinú zbraň, ktorú ma po rukách. Hadí meč.

„Je v bezvedomí. Ak ideme preč, niekto ju bude musieť niesť.“

„Urobte nosidlá. Hneď!“

„Načo? Vieš, ako sa zachovala? Ešte aj všetci, s ktorými sem prišla s ňou nevychádzali. Tam dole išla sama.“

„Nosidlá! Rýchlo ich urobte! Potom všetko vysvetlím, ale potrebujeme ju živú. Nebola sama sebou, keď robila tie hlúposti.“

„Bude nás zdržovať.“

„Ty zdržuješ rečami. Tie nosidlá. A ideálne viac.“

Arkánka v bezvedomí a niekoľkí ďalší v stave, v ktorom je aj pomalá chôdza náročná. Útek závisel viac od ľudí ako od arkánov.

„Za všetko môžu maniovia! Za všetko! Musíme ich všetkých pozabíjať!“ Povedal nahlas a s oči-vidným hnevom jeden z arkánov. Pridával k tomu ďalšie, podobne ladené myšlienky.

Očami sledoval ostatných, vrátane Ziggy. Tá neodpovedala vôbec nič. Mohla by sa vyjadrovať, ale nechcela. Uchyľovala sa k mlčaniu, ktoré je pre ňu tak veľmi nezvyčajné. Počula slová o démonických manioch a opakovane. Pre ňu mali tie slová iný význam. Aj ona si predstavovala kruté a silné bytosti, ktoré dokážu urobiť strašné veci. Jediná vec, ktorú mala v tomto momente pred očami, bol obranný štít. Žiadna zbraň alebo žiadny prostriedok na ovládanie ľudí. Čistá energia, ktorá odolala útoku.

„Alkohol! Doneste niečo ostré!“

K Ziggy rýchlo dobehol jeden z arkánov s malou fľaštičkou, ktorú mal so sebou práve na takéto prípady. Alkohol nešiel na rany, ale do žalúdka. Následne si vyžiadala chlebičky.

„Čo ľudia? Počujem padajúce kamene. Snažia sa dostať hore. A nie len tadiaľ. Pozrite všetci tam!“
„Asi aj oni chcú chlebíčky.“

Konečne sa začala prebúdzat' Navia. Úplne prekvapená, kde to vlastne je.

„Kde to som? Ako som sa sem dostala? Ziggy? Si to ty?“

„Ak vidíš pred sebou krásnu ženu s anjelskou tváričkou, ktorá je so všetkým spokojná a teší sa na práce na záhradke, tak áno, som to ja.“

„Ty ma vždy vieš rozosmiať! Kam na to chodíš?“

„O tom potom. Vieš, čo je toto?“ Ziggy ukázala na Hadí meč.

„Samozrejme. Čo tu robíš? A ako si sa k nemu dostala?“

„Lepšia otázka je o tom, ako sa dostal k tebe. Musela som ti ho pred chvíľou zobrat'. Viem, je to veľa informácií naraz. A asi ťa z toho poriadne bolí hlava.“

„Vieš, že áno?“

„Dobre počúvaj. Čo si pamätáš ako posledné?“

„Posledné? Ja neviem. Nejakú postavu. Možno jeden z maniov. Pocítila som v mysli niečo zvláštne a silné. Možno viac maniov. Naozaj neviem.“

„Kedy si naposledy videla Laryniu?“

„Cestou do mesta. Tam sa to stalo. Dorazila som do mesta?“

„Dorazila. Rada by som s tebou prebrala pozornosti, ale musíme ísť. Pozri sa z kopca.“

Navia sa poslušne pozrela z kopca a uvidela ľudí, ako sa snažia čo najrýchlejšie dostať na vrchol. Niektorí sú už skoro na vrchole.

„Odrazíme ich!“

„Je ich priveľa. Musíme sa stiahnuť.“

„Tak choďte. Ja zastavím ich postup.“

„Nie, to ti nedovolím.“

„Prečo? Je to môj život.“

„Dlhé vysvetľovanie. Nedovolím a hotovo. Musíš pomôcť zraneným. Vráťane mňa.“

Asi nikdy nebola Navia taká poslušná a milá. Okamžite ponúkla svoj život za životy ostatných, bez premýšľania. Ziggy bola presvedčená, že prekliatie pominulo.

„Cesta do mesta je ďaleká. Mali by sme sa vyhnúť ceste. Kto vie, kto bude na nás čakať. Ale prečo sú ľudia tak divokí? Čo sa stalo?“

„Máš veľa otázok. Niekedy aj múdrych. Ale teraz naozaj musíme ísť.“

„Čo je toto?“

Navia si všimla kus papiera, ktorý mala Ziggy v topánke. Aj Ziggy si ho všimla, ale až teraz. Keby bol ten papier v druhej topánke, tak by si to pri ošetrovaní nohy niekto všimol. A možno nie. Trčal len malý kúsok.

„Píše sa tu... pre Laryniu.“

„Ty si jej napísala list?“

„Ja nie. Toto... nikto z arkánov nepísal. Je to príliš úhladné.“

„Čo sa tam píše?“

„Niečo pre Laryniu. Nie pre teba.“

Arkáni s nosítkami a so zbraňami a najnutnejšími zásobami sa pohli smerom na západ. Ich pohyb bol pomalý a nevedeli, ako rýchlo príde k skutočnému boju s ľuďmi. Ziggy s vážnym poranením lýtka nemohla chodiť a museli ju niesť. Malo to aj praktickú výhodu. Len čo sa Navia presunula na čelo zástupu, zobrala list a začala ho čítať. Uvedomovala si, že nie je pre ňu, ale priveľmi ju to netrápilo. Napadlo jej, že Larynia nevie čítať a tak jej to bude musieť niekto porozprávať. Rýchlo prečítala úplne spodnú časť s menom a hneď jej bolo všetko jasné.

Milá Larynia,

list, ktorý čítaš, je venovaný tebe. Ty si skutočným pokladom, aj keď o sebe pochybuješ. Tiež by som pochybovala a tiež by som si bola neistá. Napriek tomu si myslím, že všetko zvládaš dobre. Nebudeme sa už môcť stretnúť. Viem, koľko som spáchala dobra a koľko zla. Poznám ľudské utrpenie a viem, čo je to samota. Nie si sama. Už nikdy nebudeš. Sila priateľstva je väčšia, ako si myslíš. Život nie je o čarovaní, ale o tom, čo si dokázala aj ty. Nestretneme sa, pretože môj život ubehol. Keď som bola prekliata, nemohla som robiť vôbec nič. Môj život skončil a čakala som na nádej, ktorá prišla spolu s tebou. Nemôžem ti odovzdať moju moc, aj keď by som to rada urobila.

Ale urobila som niečo, na čo som pyšná. Vedela som, čo sa bude diať s Naviou a ostatnými. Vyhľadala som toho mania, ktorý to celé naplánoval. Pokúsila som sa ho poraziť, ale bol oveľa silnejší. Zorganizoval na mňa lov. Vedela som, že nebudem dlho žiť.

Potom prišla Ziggy a ja som vedela, že je v nebezpečenstve. Rozhodla som sa ju zachrániť. Áno, mala som na to viac dôvodov. Verím, že je najväčšou nádejou pre mier a pokojné spolunažívanie na tejto planéte. Navyše viem, ako veľmi si ju vážiš a chcem, aby si na mňa spomínala v dobrom. Som si vedomá zla, ktoré som urobila a jeden veľký dobrý skutok to nenapraví. Ani nemusí napraviť, ale cítila som, že to musím urobiť. Vždy, keď sa pozrieš na Ziggy, tak myšli na to, že som jej vždy verila, rovnako ako ty. Mali sme iné názory a často sa vo mne nemýlila. Postaraj sa o ňu. Bude sa ti to zdať ako zvláštna úloha, ale ty to dokážeš.

Môj čas uplynul. Toto sú moje posledné chvíle života. Ak by ma nezabili maniovia, tak by ma zabili ľudia alebo arkáni. Musíš všetkých varovať pred dvojicou nových nebezpečenstiev. Maniovia vytvorili z niektorých ľudí samovrahov, ktorí na ich želanie vybuchnú. Len čo sa objaví niekto podozrivý, arkáni musia zakročiť. Predpokladám, že takéto obeť budú deti, ale môže to byť ktokoľvek, koho budú považovať za nenápadného. Cieľom ich útoku môžu byť brány, dôležité časti opevnení, mosty a podobne. Čokoľvek, čo by im poskytlo výhodu. Druhé nebezpečenstvo je ešte väčšie a silnejšie. Ria a jej ľudia zničia všetko, čo má čo i len kúsok démonickéj krvi maniov. Rada by som ti nechala viac informácií a rada by som sa s tebou rozlúčila na úrovni, ale môj čas končí a tvoj začína. Používaj rozum, srdce a Hadí meč.

Ciali Dorostea

„Teda, to bolo dojemné,“ povedala si Ziggy celkom potichu a pre seba a rýchlo schovala list do topánky.

8. Kapitola – Začiatok konca

Ziggy prišla s nápadom, aby každého raneného niesli nie dvaja, ale štyria. Pri rýchlej chôdzi to bolo viac efektívne. Veľa možností ani nemali. Malá skupina proti armáde, s ktorou sa nedá nejako rozumne dohodnúť. Ľudia, ktorých jediným cieľom je správať sa neľudsky.

Pred skupinou sa ukázalo niekoľko ľudí. Väčšina nevedela, čo by to malo znamenať. Ako sa môže niekto prechádzať po ich území a bez dozoru? Napriek tomu, že ich bolo menej, nedali sa na útek, ale na obranu. Zomkli svoje štíty a tí, čo boli bez štítov, začali páliť šípy. Pre arkánov vítaný boj, na rozdiel od ďalších šípov, ktoré neurobili veľa škody. Jediné Ziggy sa vôbec netešila. Nie len preto, že nemohla bojovať, ale predovšetkým pre smutnú situáciu, v akej sa všetci ocitli. Vedela, že tí ľudia tu nie sú len tak. Musela padnúť niektorá časť južnej hranice. A možno celá. Tam, kde sú malé prieskumné oddiely, môže byť aj veľká armáda.

„Kde sa tu vzali?“

„To je predsa jasné, či nie?“ Odpovedala Ziggy so značným znechutením Navii.

„Ani nie.“

„Nemám problém vstať, dať ti facku na zobudenie a znovu si ľahnúť. Musela padnúť niektorá hranica. Ak ľudia útočia zo všetkých smerov, sme v háji.“

„Ale sme silnejší.“

„To je ti prd platné. Ak by si aj zvládla desiatich chlapov, čo by si urobila, keby sa ich na teba nahňalo oveľa viac? Napríklad päťdesiat?“

„Zabijem desať, potom ďalších desať a tak ďalej.“

„To nie je celkom reálne. Ale aj tak je to naša najlepšia možnosť. Ak tú možnosť ešte máme. Vojny sú zbytočné, ale bez nich to aj teraz nejde.“

„Nerozumiem. Musíme bojovať, nie je to zbytočné. Sme arkáni. Bojový národ!“

„A za čo? Za skvelý pocit, že si na strane tých dobrých? To si pomyslia aj vojaci na druhej strane. Budú nekonečné boje? Pozomierajú všetci, čo dokážu držať v ruke zbraň? A potom aj tí, čo to nedokážu? Už dlho sú boje zbytočné a nikomu nepomáhajú. Nikdy som nechcela bojovať proti ľuďom. V takýchto bojoch isto nie.“

„Ale to nie sú ľudia. Sú to len bábky, ktoré ovláda niekto iný.“

„Fajn. Keby sme pozabíjali všetkých ľudí, tak by stále nebol koniec. A oveľa skôr by bol náš koniec. V takej vojne nemáme šancu vyhrať.“

Navia pôsobila zmäteným dojomom. Tak dlho sa tešila na vojnu. Na skutočnú vojnu. Chcela bojovať, čo najefektívnejšie používať zbrane a dosahovať víťazstvá. Teraz je to všetko naopak. Zjavila sa ďalšia ľudská hliadka, ktorú v zložitom teréne nebolo ľahké nájsť. Navia nevedela, či sa pustiť do útoku spolu s niekoľkými ďalšími, alebo nie. Nateraz ostala pri Ziggy. Chcela jej zabezpečiť bezpečie a naučiť sa niečo z jej múdrosti.

„Čo budeme robiť?“

Na jednoduchú otázku od Navie neprichádza odpoveď. Vyčerpaná Ziggy sa takmer nehýbala. Ihneď si pomyslela, že ju musia tie rany naozaj silno bolieť. Všetci, ktorých trafili šípy, vyzerajú tak trochu nesvoji.

Čo Navia nemohla vedieť, Ziggy sa nepozerala len tak pred seba. So zatvorenými očami rozmýšľala a v svojich myšlienkach mala návštevu.

„Kam si sa to dostala?“ Oslovil ju Durf. Vedela, že to nie je on a je to len akási spomienka alebo halucinácia, ale napriek tomu jej priniesol niečo z nádeje. Pocítila ten krásny pocit, že nič nie je stratené. Aj keď to mohlo byť veľmi vzdialené od reality. Starší veliteľ jej bol bližší ako väčšina ľudí či arkánov, aj keď len na krátky čas.

„Pomôž nám. Ty vieš pomôcť.“

„A ako ti môžem pomôcť? Vlastne tu ani nie som. Už nemám ako ovplyvniť vôbec žiadne udalosti.“

„Čo by si robil na mojom mieste?“

„Ležal a nadával na šípy. To je predsa jasné!“

„A pokiaľ ide o vojnu?“

„Som výplod tvojej fantázie. Nemôžeš očakávať, že ti poviem niečo, čo by teba nikdy nenapadlo.“

„Ty si ale zlá halucinácia. Môžem sa nasrať a jednoducho si ťa odmyslieť.“

„Fajn.“

„Nie, počkaj. Zostaň chvíľu so mnou.“

„Uvedomuješ si, čo si práve povedala, však?“

„Nepoučaj ma a skutočne mi poraď.“

„Dobre, pokúsím sa. Viem aká je situácia, ale aj tak. Skús mi ju povedať. Možno ti to pomôže k tomu, aby si na niečo prišla ty sama.“

Ziggy sa trochu pomrvila. Nikomu nedala vedieť, že stretla niekoho známeho, hoci aj v nehmataiteľnej podobe.

„Sme v peknej šlamastike. Arkánov je málo. Ani neviem koľko ostalo. Zato ľudí musí byť oveľa, oveľa viac. Netrúfam si ani odhadnúť koľko. A nás? To sa nevie. Arkánov by mohlo byť okolo päť tisíc, ale aj to len v prípade, že nepadli všetky opevnené hranice a držia sa mestá. Veľká časť sú naše ženy a deti.“

„Počty samotné často vyhrávajú boje. Kto má veľkú prevahu, tomu stačí len postupovať dopredu a nemusí sa starať o nič iné. A to je moja rada, pre teba. Vlastne od teba a pre teba. Nepostupovať proti silnejšej armáde priamo.“

„To viem, nie som hlúpa.“

„Dobre viem, že to vieš.“

„Je nás menej a do priamej bitky by som určite nešla. Čo mi ešte povieš?“

„Môžeš skúsiť vyrovnať počty. Čo spojenci? Kto by bojoval po tvojom boku?“

„Arkáni. Tí, čo žijú. Nikto iní.“

„Čo benitovia?“

„To nie sú bojovníci. Sú slabí.“

„Pravda, ale ak padnú arkáni, budú ďalší na rade. Bez ohľadu na to, či sa do diania vo svete zapájajú, alebo nie.“

„Ak by sa aj všetci dostavili k boju, stále je nás príliš málo.“

„Tak treba znížiť silu súpera. Poslať polovicu armády domov by pomohlo, aj keď viem, že aj polovica ich armády by rozbila arkánov na kusy.“

„To nemáš ako dosiahnuť.“

„Ak sú ruky príliš silné, je potrebné odseknúť hlavu.“

„Je ťažké odseknúť hlavu niekomu, kto je priveľmi ďaleko.“

„Čo to znamená priveľmi ďaleko? Tu nemáš čo zachraňovať, môžeš len utekať.“

Ziggy sa zdalo, že ju starší bojovník hľadá po líčku. Tak, ako by pohladil milujúci otec svoju dcéru, ktorej nemá ako inak pomôcť. Pekné gesto, ktoré nie je zvlášť silné či účinné, ale až tak veľa nestojí.

„Vždy je iná možnosť.“

„Dobre teda. Čo terén? Môžeš použiť nejaký pre ľudí nevhodný alebo neprešľapný terén? Láva? Hlboká voda? Močiare? Púšť?“

„Možno áno.“

„Čo pevnosť? Je tu pevnosť, ktorá by mohla odraziť obliehanie?“

„To isto nie. Všetko je drevené, relatívne krehké a drevo horí.“

„Vypustiť na nich priehradu?“

„Žiadna priehrada.“

„Nejaká veľká technická výhoda?“

„Možno má Ria niečo. Nevieam.“

„To neznie veľmi sľubne.“

„Celá situácia je na ríť a my pokapeme ako ryby na suchu. Tak čo by si čakal?“

„Viac statočnosti. Od teba hlavne to.“

„A čo sa máme postaviť istej smrti?“

„Smrť je smrť. Tá je istá. Ale kedy príde, to je niečo iné. Nehovorím, že je dobrá alebo zlá. Čo je pre teba lepšie? Smrť nepriateľov, alebo život priateľov?“

„Samozrejme, že život priateľov. Ale neviem, ako môže byť jedno bez druhého.“

„Povedz mi... čo podľa teba chcú ľudia, čo maniovia a čo arkáni?“

„Ľahšiu otázku nemáš?“

„Som tvoja halucinácia, pamätáš? Na väčšinu mojich otázok máš odpoveď.“

„Ako chceš. Ľudia chcú žiť a užívať si svoj svet. Niektorí z nich chcú svet, ktorý sa ani trochu nezmení a iní chcú stále zmeny, ideálne k lepšiemu. Ale je jedno, čo ľudia chcú. Teraz sú len sluhami maniov. Hlúpe bábky.“

„Čo maniovia?“

„Tí chcú všetko pre seba. Donútiť každú jednu bytosť, aby ich uctievala. Tak zvyšujú svoju moc. Pre ňu urobia čokoľvek, akékoľvek nechutné zverstvá.“

„A arkáni?“

„Vlastne ani neviem, čo chceme. Prežiť? Ako krásne to znie. Všetci chcú svet, a my chceme na tom svojom malom kúsku sveta pretrpieť všetky tie hlúposti, ktoré riešia ostatní.“

„Nebolo by lepšie, keby sa ľudia s tými démonmi naťahovali doma a arkánom dali pokoj?“

„Moje slová! Práve som to chcela povedať.“

„Aj si povedala.“

„Jáj. Prepáč, málokedy mám diskusie s vlastnými halucináciami. Keď už si tu, žiješ?“

„Na to sa ťažko odpovedá. Viem len to, čo vieš ty.“

„Ešte nejaký tip, ako sa zbaviť maniov?“

„Vieš o niekom z nich, kto by ich mohol zradiť?“

„Viem. Neviem. Viem.“

„Rozumiem ti. Ale som asi jediný a keby som bol skutočný, tak ti teraz vôbec nerozumiem.“ Durfova odpoveď pomotala hlavu arkánky celkom kvalitne.

Ziggy sa znovu pohla a Navia si mohla všimnúť úsmev na jej tvári. Spýtala sa, čo sa stalo. Dostala na to odpoveď, akú vôbec nečakala. Niečo o tom, že sa práve rozpráva s mŕtvolou a bolo by dobre nerušiť, pretože tá mŕtvola je celkom múdra. Tiež niečo o spoločných myšlienkach.

„Pamätáš si na Lussiu?“ Znovu sa ozýva Durf a dáva ďalšiu otázku, na ktorú sa dá odpovedať jedine áno.

„Samozrejme, čo s ňou?“

„Viem, čo by ti povedala.“

„Tak to som zvedavá.“

„Povedala by, že by sa snažila v tak zúfalej situácií poskladať všetky drobné výhody dokopy. Tak by to mohlo mať úspech a sily by sa mohli vyrovnat', alebo dokonca prekonať. Ale to by sa muselo splniť všetko zaradom. Terén, spojenci, konflikty u ľudí, pokročilé zbrane, zásobovanie a úplne všetko.“

„Jasné, a teraz treba zariadiť dievča na všetko, ktoré to zariadi. Koho? Ha?“

„Laryniu.“

„Predávkoval si sa jedovatými húsenicami?“

„Hovorím len to, čo napadlo teba.“

„Nič proti nej, ale ako môže práve ona pomôcť v boji?“

Durfova halucinácia zmizla. Namiesto neho sa objavila živá Navia, ktorá do Ziggy neustále drgala. Namiesto bojovníka bojovníčka, ale tu ich spoločné črty končia.

„Ziggy! Pozri!“

Na ceste k hlavnému mestu bola malá, drevená pevnosť. Bola tu ešte pri ceste na východ, ale teraz je to len spálená stavba s vymenenými vlajkami. Všade vôkol nechutne zohavené mŕtvol, ľudí i arkánov. Zapichnuté šípy v rukách, ktoré stále nepustili zbrane.

„Potrebujeme nejaké správy. Musíme vedieť, čo je vpredu. Bez koní to zistíme len ťažko. Nápady?“

„Možno evakovali všetky oblasti a presunuli sa niekde,“ odpovedal jej jeden z arkánov.

„Ale kde? Možno sa dali na útek neskoro. Každopádne neviem, či má zmysel pokračovať. Chce to plán! Kto má plán? Nikto? Výborne.“

„Čo tá zradkyňa?“

„Navia už bude sekať dobrotu.“

„Myslel som zradkyňu maniov. Tá, ktorá vyčarovala štít.“

„Tá by pomohla. Mohla by zistiť, kde sa čo deje. Zároveň posielat' správy, bojovať a mnoho ďalšieho. Ale je tu jedna malá, nepodstatná chybička. Ciali zdochla.“

Len čo povedala posledné slovo, začala nad ním uvažovať. *Mohla som použiť niečo vhodnejšie. Ale čo ak nie je mŕtva? Aj Durf ju spomenul. Síce nie skutočný, ale aj tak. Je to Durf, aj keby sa mu to nepáčilo. A Larynia? Môže to ona nejako zamotať? Naposledy sa v nej Ciali akosi usadila. Mohla to urobiť znovu? Je prefíkaná, musela mať nejaké zadné dvierka. Alternatívu, ak by išlo všetko zle. Nakoniec, stihla aj ten list napísať. Alebo len vyčarovala už napísaný list? Je toto celé nejaký jej plán?*

„Navia, počula si niekedy o niekom menom Durf?“

„Nie. Kto je to?“

„Neviem, či to niekto ešte je. Počas invázie maniov ho uväznili a pravdepodobne to neprežil. Bol to veľký bojovník a veliteľ. Človek.“

„Nepoznám. Prečo ho spomínaš?“

„Celkom by ma zaujímalo, či je nažive. Mohol by pomôcť.“

„Ako? Ak je živý a ak je človek, tak pôjde so zbraňou v ruke proti nám. Maniovia ho budú ovládať rovnako ako kohokoľvek iného.“

„Len tak rozmýšľam nahlas.“

„Keď si ho poznala, tak ste sa o čom rozprávali?“

„O všetkom možnom, bol fakt rozumný a... Larynia!“

„Čo s ňou?“

„To je odpoveď! Vychudnutá odpoveď, ale predsa!“

„Čo chceš povedať?“

„Ona vie, či žije. Teda možno.“

„Tak sa jej spýtaj, keď ti na tom tak záleží. Pre mňa sú ľudia všetci rovnakí. Neber to nejako v zlom, viem ako ti na niektorých ľuďoch záleží, ale... nie sú ako my. Sú priveľmi nenormálni.“

Malá skupina arkánov postupuje pomaly pred a občasne narazí na niektorý z prieskumných oddielov ľudí. Tí nič nehovoria, len sa agresívne púšťajú do arkánov. Útok muchy na tigra končí stále rovnako. Pre Ziggy je to jasné znamenie. Hranice boli prelomené. Znamená to možný koniec vojny a začiatok bezhlavého vyvražďovania.

Konečne sa dostali k hlavnému mestu. Vyzeralo inak, ako keď ho videla naposledy. A to tak dávno nebolo. Hradby sú obsadené lukostrelcami a pri bráne rytieri na koňoch. Žiadni arkáni. Žiadne mŕtvolky na zemi.

„Museli odpratať mŕtvych. Takže je ich veľmi veľa,“ povedala Navia.

„To si nemyslím. Arkáni skôr ušli a tak nedošlo k boju.“

„Arkáni nemohli újsť od boja. Poznajú, čo je to česť.“

„Česť? Česť je niekedy dobrá vec. Ale v boji je často lepšie riadiť sa rozumom. Zbeen je kráľom a ak mal na to dobrý dôvod, tak spolu so všetkými ostatnými odišiel.“

„Odišiel? Kam?“

„Nemohol na juh a na východ pravdepodobne tiež nie. Podľa mňa na severozápad.“

„Prečo tam? Sú to močiare.“

„Močiare sú super!“

„Ziggy, ty si sa zbláznila?“

„Práve naopak, nevyužiť močiare by bolo bláznovstvo. Močiare nie sú zlý terén. Človek sa tam utopí skôr ako arkán. Navyše nemôžu proti nám použiť jazdu alebo široké línie vojakov. A to nerátam plyn.“

„Plyn? Aký plyn?“

„Navia, ty vieš bojovať, však? Chceš dokončiť výcvik a zvládať boje. Ak chceš víťaziť, nestačí len bojovať, treba aj myslieť.“

„Tak, že sa schováme v smradľavých močiaroch?“

„Sú tam plyny, ktoré môžeme použiť. Ak sa nám ich podarí sústrediť na jednom mieste a zapáliť, bude z toho celkom účinná zbraň.“

„Kde si sa to naučila?“

„V púšti.“

„Ako si sa mohla v púšti naučiť bojovať v močiaroch?“

„Od obchodníkov. Púšte sú niekedy križovatkami obchodných ciest. Dostaneš tam všeličo. Jednoduché princípy obchodu. Aj tí, čo nikdy neboli v močiari, môžu využiť možnosti odtiaľ.“

„Čo chceš urobiť?“

„Získať z močiarov čokoľvek horľavé, dať to ľuďom do cesty a urobiť poriadny výbuch. Zabiť ich naraz čo najviac.“

„To ti povedal Durf?“

„Nie celkom, ale povedal dosť vecí. Máme možnosti, ale musíme konať naozaj rýchlo.“

„Čo mesto? Nejdeme ho znovu dobiť?“

„Ideme. Ale nie hneď. V prvom rade musíme stretnúť ostatných a vyliečiť sa z rán. Len si pozri, koľko našich je zasiahnutých šípami. A musíme nájsť Laryniu.“

„Prečo? Kvôli čomu?“

„Vie úžasné veci, aj keď o tom nevie.“

„Hovoríš v hádankách.“

„Dám ti hádanku. Úplne jednoduchú. Ako sa dostala Ciali Dorostea z tela Larynie až na východnú hranicu?“

„Ako to mám vedieť?“

„Ja to viem. Predtým, ako som išla na východ za tebou, chceli preniesť Ciali do iného tela. Asi sa to podarilo. Chvíľu bola tam kdesi v Larynii natlačená... s Laryniou. To muselo byť fakt otravné. Spolieham sa na to, že niečo z tej démonky v nej ostalo. Niečo dosť silné na to, aby sa z toho dali čerpať informácie.“

„Fakt nerozumiem, čo hovoríš. Celá som z toho dopletená.“

„Ak použijem Hadí meč na Laryniu, tak sa veľa dozviem. Aj to, čo ona sama nevie.“

„Myslíš, že to bude fungovať?“

„Je len jeden spôsob, ako sa to dá zistiť.“

„Napadajú ti veci, aké by mi nikdy nenapadli.“

„Možno je to preto, že ty nie si na nosítkach. Vlastne sa cítim byť pekne nad vecou, keď mám expresnú dopravu zdarma a keď so mnou ani veľmi nehádzu.“

„Všetci pomrieme.“

„Áno, pomrieme. Ale zatiaľ žijeme. Čo budeme robiť so svojimi životmi, to sa ešte uvidí.“

Ziggy posmeľovala ostatných, aby pridali do kroku. Močiare sú síce nie až tak ďaleko za mestom, ale nemal by byť problém uvidieť skupinu z drevených hradieb. Nebolo počuť žiadny poplach, ale to mohlo znamenať čokoľvek.

Obrovská skala, ktorá bola odjakživa za mestom, ukrývala výsledok veľkej bitky. Tisíce mŕtvych tiel bolo na zemi v rôznych neprirodzených podobách. Dolámané štíty, zapichnuté šípy a ľudské i arkánske zbrane nikto neodpratal. Viac mŕtvych arkánov ako ľudí, čo je málo častý jav pri konflikte týchto dvoch rás. Vedľa seba ležali ľudskí rytieri a pešiaci i arkánski muži, ženy a deti.

Navia spolu s ostatnými začala rýchlo prezerat' telá. Mnohých poznala a oni poznali ju. Našla Zbeena i najlepších bojovníkov, ktorí padli v ťažkom boji. Stále bola rozoznateľná formácia, v ktorej bojovali a našli svoju smrť.

Rýchlo sa začala obzerat' okolo seba. Hľadala nebezpečenstvo a niekoho, na kom si môže vyvršiť hnev. Zodvihla padnutú žrd' so zástavou a tak silno, ako len vedela, ju hodila smerom k Ziggy. Zasiahla ju. Zodvihla jednu z ťažkých arkánskych zbraní a utekala k Ziggy čo najrýchlejšie. Ostatní ju museli zastaviť, ale tá sa okamžite pustila do nich. V krátkom súboji ju odzbrojili a následne zviazali.

„Čo sa to s ňou stalo?“ Pýtali sa arkáni navzájom sami seba. Nikto nepoznal odpoveď.

„Musíme pokračovať,“ pripomenula im Ziggy a snažila sa vytiahnuť zo seba žrd', ktorá sa jej zaryla do druhého lýtku.

„Budeš v poriadku?“

„Budem, toto nič nie je. Musíme ísť. Strážte ju. Alebo ju poriadne otrieskajte o skalú, to pomáha.“

AKT XVIII: Nová taktika

9. Kapitola – Ria

Ria držala v ruke naostrenú palicu a ďalej jej mečom ostrila hrot. Jednoduchá kopija, s ktorom sa dá ľahko brániť. Niečo z toho, čo sa naučila na svojom tréningu. Nie je bojovníčka, ale jej špecializácia niekedy neumožňuje inú akciu ako boj. Stále má pred očami tie tváre plné nenávisti a vyhasínajúce životy. Bojovať po boku arkánov sa jej zdalo ako najlepšie riešenie, tak ako útek v čase, keď sa dalo len utekať alebo zomrieť.

„Na toto nie som pripravená! Prečo? Prečo?!“ Hovorí si len tak, sama pre seba. Dost’ nahlas na to, aby s počula. Nie je to jej prvá výprava, ale do takéhoto konfliktu sa zaplietť nechcela.

Škoda ich kráľa. Zbeen bol veľmi rozumný, dalo sa s ním normálne diskutovať. Nebral ma len ako ženu a teda niečo menej, ako je to na primitívnych svetoch bežné. Keby sa dalo s každým tak dohadovať, ako s ním, tak by to bolo úžasné. Nevieť čo je s loďou a s Timurom, ani čo s ostatnými arkánmi. Asi pomreli všetci v boji. Bojovníci, pche! Vyrútia sa proti presile a bojujú za česť a slávu, kým z nich neostane nič. Zbeen aj dal povel k úteku, ale nie všetci s ním súhlasili. Vojaci. Tak ľahko predvídateľní. A vôbec, s mierovými národmi sa ľahšie vyjednáva. Dajú nám čo chceme a my im dáme niečo, čo im chýba. Jednoduché. Ako posledná misia.

Planéta, na ktorej povrchu bolo neuveriteľné množstvo železnej rudy. Nebol problém dohodnúť obchod. Železo za potraviny. Dokonca ho ťažia pre nás. Zabezpečili sme, aby mohli byť šťastní a spokojne sa rozrastať. Povraždili sme tých, s ktorými mali konflikty a zavládol sladký mier. A tu? Jedna strana je vyhubená a s ľuďmi by nemal byť problém dohodnúť sa. Chceme len trochu vody, to je všetko. A dáme im čo budú chcieť. Dokonca sa môžu pridať k nám. Na to ale treba zbaviť sa tých pár maniov.

K zamyslenej Rii, ktorá bola ukrytá v močiaroch medzi pichľavými kríkmi, sa dostal zvuk. Niečo sa pohybuje v tesnej blízkosti. Rýchlo prestala ostrit’ kopiju a bola úplne ticho.

„Myslím, že je v tomto kroví.“

„Je nebezpečná?“

„Má so sebou naostrenú palicu a meč. Taktiež si myslím, že vie bojovať, ale ľahko ju premôžeme.“

„Pôjdem prvý, môj život má oveľa menšiu cenu ako tvoj.“

Ria rozumela slovám, ale nerozumela tomu, čo hovorili. *Kto je to? A čo to majú za správanie? A prečo toho o mne tak veľa vedia? Už som tu dosť dlho na to, aby na mňa všetci zabudli. Alebo ma niekto vyňuchal? Aká je to technika? Alebo sú to čary?*

„Ria, prichádzame za tebou. Prosím, vyjdi von. Prišli sme ti pomôcť.“

„Kto ste?“

„Sme benitovia. Viem, že si o nás ešte nepočula. Sme priatelia arkánov aj ľudí. Prosím, vyjdi von. Nemáme veľa času.“

„Zaručíte mi bezpečnosť, ak pôjdem s vami?“

„Nič nie je úplne isté. My ti nemáme dôvod ublížiť. Naším najvyšším cieľom je to, aby si prežila.“

„Mám vaše slovo?“

„Áno, máš ho.“

Ria pomaly vyliezla. Jej úkryt bol dobre skrytý a bola presvedčená, že ju tam nikto nenájde. Možno s výnimkou tých, ktorí vedia naozaj veľa o tejto krajine a očividne aj o nej. Pred sebou uvidela dve postavy. Jednu mladšiu a silnejšiu a druhú, ktorá bola presným opakom.

„Ak dovoľíš, predstavím sa. Som Ragaš. Toto je môj osobný strážca. Radi sa s tebou porozprávame, ale toto nie je to pravé miesto.“

„Prečo nie?“

„Ľudia vyhrali bitku, ktorej si bola súčasťou. Ďalšia bitka sa odohrala na západ odtiaľto a s rovnakým výsledkom. Teraz sú ľudia všade. Rozosielajú svoje hliadky. O nás veľa nevedia, ale niečo hľadajú. Alebo niekoho.“

„Vyzerá to tak, že veľa vieš. Aké máš so mnou plány?“

„Dostať ťa do bezpečia. Prosím, tadiaľto. Ako som už hovoril, nemáme čas.“

Ria si ich lepšie prezrela. Ten vyšší jej zatiaľ nepovedal ani slovo, zatiaľ čo ten druhý, starší a nižší, je podľa hlasu naučený hovoriť veľa. Tí dvaja pripomínajú tak arkánov, ako aj ľudí. Zvláštny výzor, ale celkom logický.

„Máš veľa otázok, dievča. Si medzi priateľmi, pýtaj sa na čo len budeš chcieť.“

„Aj u vás je vojna?“

„To je ťažká otázka. Nie sme bojovníci, hoci aj my máme zbrane. Toto nie je naša zem. Aby sme sa do nej dostali, musíme ísť na sever. O nástupe maniov k moci vieme, ale bohužiaľ proti tomu nemôžeme nič urobiť. Až skončí boj proti arkánom, pravdepodobne budeme ďalší cieľ. Nemôžeme povedať, že sme na boj pripravení.“

„Arkáni žijú?“

„Áno, niekoľko ich prežilo. Najväčšie bitky už skončili, ostalo len niekoľko bojovníkov. Za menej ako deň príde k bitke na mori, ale aj tá dopadne kompletnou prehrou arkánov. Teraz, prosím, použi toto. Je to síce pitné, ale nie je to určené k pitiu. Namaž si s tým rany, zahoja sa.“

„Ako vieš, že mám rany?“

„Nieкто by povedal, že toho viem veľa. Ty, Ria, si zabila troch bojovníkov. Je to obdivuhodný výkon. Ale čo je oveľa dôležitejšie, podarilo sa ti ujsť.“

„Stále neviem, ako môžeš o mne toľko vedieť.“

„Počula si o danioch? O stvoriteľoch duší?“

„Neviem. Možno.“

„Daniovia boli kedysi silný a mierumilovný národ. To oni stvorili ľudí i arkánov. My sme arkáni, ktorí sa nerozhodli vydať cestou bojových výcvikov a majstrovského zaobchádzania so zbraňami. Sme tí, ktorí si mimoriadne cenia daniov a ten najväčší dar, aký len mohli zanechať pre budúce generácie.“

„To je čo?“

„Mier.“

„Mier? Prečo niečo tak obyčajné?“

„Pretože mier má najväčšiu cenu vtedy, keď príde po vojne. Prestanú sa používať zbrane a začne sa používať myseľ. Nevznikajú odťaté hlavy, ale kultúra a veda. Je tu ešte niečo. Tí arkáni, akých poznáš, sú silní. Postavia sa do šíku a dokážu zázraky na bojovom poli. My sme získali možnosť využívať časť z tej mágie, ktorá bola prístupná daniom.“

„Ale prečo ste sa nepridali k boju? Prečo ste spolu s arkánmi nebránili hradby?“

„Existuje dobrý dôvod, prečo sme sa nebránili. Nie je nás veľa, dokonca aj v porovnaní so súčasnými počtami arkánov je nás menej. Navyše maniovia vedia o našej sile. Spojili sa a zoslali na našu krajinu katastrofu. Z nebies začali v strede krásneho dňa šľahať blesky a zničili naše domovy. Ostalo nás málo a nemohli sme robiť nič proti ich sile a nenávisti.“

„To je všetko dojemné, ale ako chcete vyhrať vojnu? Nemáte žiadnu šancu.“

„Chceme mier, nie víťazstvo. Viem, že ja sa ho nedožijem. Tvoj osud je pre mňa zatiaľ z veľkej časti neznámy.“

„Osud? Tu veríte na osud?“

„Mám úžasný dar. Vidím budúce udalosti. Nevidím všetky a nie sú vždy presné. Je to požehnanie, ktoré zmenilo môj život a zároveň moja záhuba. Viem dátum mojej smrti a už od detstva viem, že mi nie je súdené mať deti. U benitov sú časté rôzne nadania. Ale aj ten najnadanejší raz odíde.“

„Ak vieš všetko dopredu, tak mi priamo povedz, na čo som ti ja. Možno vieš všetko, čo viem ja.“

„To nemôžem vedieť. Viem, že vieš veľa a viac ako tvoje vedomosti si dôležitá ty samotná.“

„To prečo?“

„Ty jediná môžeš nahradiť najdokonalejšiu bytosť, aká tu kedy bola. Stretli ste sa. Volá sa Ciali Dorostea.“

„Larynia?“

„Nie, ale chvíľu bolo jej vedomie skryté v Larynii.“

„Tá Ciali bola? Už nie je?“

„Obetovala sa. Zomrela, keď chránila ďalšiu dôležitú bytosť. Tú poznáš ako Ziggy.“

„Počkaj! Nerozumiem. Podľa teba všetko so všetkým súvisí a na všetko je dopredu pripravený plán?“

„Viem, aké udalosti sa udiali a časť tých, ktoré sa udejú. Tvojim osudom bolo zomrieť v tom močiari a ja som to prišiel zmeniť.“

„Si... veštec?“

„Môžeš ma popísať aj týmto výrazom.“

„Prečo nevyužiješ svoje nadanie?“

„Čo teraz presne myslíš?“

„Ak vieš, čo ako dopadne a máš možnosť to zmeniť, prečo to nezmeniš? Prečo všetko nenapravíš?“

„Nie všetko sa dá napraviť. A získať informácie o tom, čo sa stane, alebo skôr môže stať, ti nedáva možnosť všetko zmeniť. Len málo vecí sa zmeniť dá. Tvojím osudom bolo zomrieť v tom močiari. Presne na tom mieste, kde si sa schovávala. Ak chceš, môžem ti povedať detaily, ale viem, že to teraz nebudeš chcieť.“

„Možno to budem chcieť niekedy v budúcnosti.“

„To neviem. Ale vzhľadom k tomu, čo o tebe viem, by som sa tomu nečudoval.“

„Dohodneme sa. Postaráš sa o to, aby som prežila a ja ti za to pomôžem ako len budem môcť.“

„S takou dohodou aj počítam. Ty si jediná nádej, akú máme. My, čo žijeme na tejto planéte.“

„Ako to myslíš?“

„Som už starý, ale až priveľmi vidím, čo sa bude diať v blízkej budúcnosti.“

Trojica kráčala opustenou krajinou v blízkosti močiarov. Ria viedla dlhú diskusiu s Ragašom, zatiaľ čo veštcov strážca kráčal pred nimi a snažil sa čo najskôr odhaliť blížiacu sa nebezpečenstvo. Nezastavovali sa, ani keď uvideli sem a tam mŕtveho človeka alebo arkána.

„Vlastne som rada, že si veštec. Si jeden z mála, kto sa ma nepýta tú otrasnú otázku,“ povedala s tichým úsmevom Ria.

„Myslíš otázku kto si?“

„S veštcom je asi zbytočná debata. Všetko vieš.“

„Ak by som aj vedel všetko, mohla by si sa odo mňa veľa naučiť. A to je veľmi plodná debata.“

„Ak ti to pomôže, poviem ti, že sa budeš veľmi zaujímať o tú Ciali, ktorá sa spomínala.“

„Povedz mi niečo o nej.“

„Kedysi dávno bola veľmi silná. Patrila medzi elitu, najmocnejších maniov. Napriek tomu sa veľmi odlišovala od ostatných. Bola totiž nielen inteligentná, ale aj neskutočne cieľavedomá. Urobila čokoľvek pre to, aby mala väčšiu moc. Nebol pre ňu problém zabíjať a dávať život, len aby bola viac uctievaná. Budovala si svoje čaro osobnosti, často pomocou kúziel, ktoré nemohol nikto napodobniť. Nie je celkom jasné, ako sa dostala do formy mäsožravej palmy. V tom sa rôzne verzie príbehu nezhodujú. Isté je však to, že vytvorila niečo špeciálne. Nazvala to jednoducho hviezda. Tieto hviezdy rozdala svojim nepriateľom a tí sa veľmi rýchlo zbláznili. Každá hviezda pútala na seba zvedavosť. Tí, čo ju mali, nemohli bez nej žiť. Strácali sa v svojom živote a to veľmi rýchlo. Pomiatli sa, pozabíjali sa a hviezdy sa zmocňovali ďalších neborákov. Dokonca sa hovorí, že v čase svojej najvyššej moci dokázala očarovať tieto predmety tak, aby sa z toho úplne zbláznili aj maniovia.“

„A čo sa stalo potom? Ja som ju ako palmu nevidela. Len viem, že má niečo s Laryniou.“

„Larynia jej pomohla. Vyslobodila ju. Ciali jej to nikdy nezabudla a vždy ju ochraňovala. Snažila sa urobiť pre ňu všetko. Možno práve tým spojením, ktoré medzi nimi bolo, sa Ciali zmenila na nepoznanie. Stále mala rovnaký cieľ, ale cesta k nemu bola oveľa viac ľudská. Odkedy sa zmenila z mäsožravej palmy späť na bytosť podobnú tebe alebo mne, robila zvláštne veci. Nieкто by povedal, že dobré. Pre niekoho iného zas zlé. Faktom ostáva, že Ciali už nie je. Zomrela niekoľkokrát a už sa nevráti.“

„Ako zomrela?“

„Naposledy tak, že chránila Ziggy. Ciali nezomrela len raz, ale vždy ju niekto oživil. Jej fyzické telo, podobne ako celá myseľ však patria minulosti.“

„Ale to je dobre, že zomrela. Nie? O jedného mania menej.“

„To som si nie tak celkom istý. Keby sa podaril jej plán, bolo by to aj pre nás alebo veľké víťazstvo, alebo katastrofa. Všetko by to bolo na nej. Na jej rozhodnutí. Celý svet by niesla jedna jediná bytosť a kedykoľvek by sa mohla začať naozaj krutá a krvavá vojna. Rovnako ako tá, ktorá začala aj bez nej.“

„Čo bol jej plán?“

„Pôvodne, teda po tom, čo sa premenila z palmy, chcela vládnuť svetu. Maniovia to majú ako svoju potrebu či zmysel života. Ak by vládla ľuďom tejto planéty, získala by obrovskú moc. Nemala na to čas, aby mohla všetko urobiť. Prišli arkáni a zabili ju. To bol kľúčový bod. Jej smrť spôsobila inváziu ďalších maniov.“

„Mám nápad. Povedz mi, odkiaľ prišli tí maniovia. Z akej planéty. Alebo vieš presné súradnice?“

„Neviem, a keby som aj vedel, neviem či by to bolo dobré pre teba. Ako poznám tvoj ľud, zaútočili by ste na ten svet. Nenechali by ste nikoho nažive. O čo by ste boli lepší ako maniovia?“

„Nemôžeš sa na to pozerat' takto. My maniov poznáme a vieme, akí sú. Ak bola tá Ciali nejaká výnimka, tak to nič neznamená. Niekedy sa výnimka nájde. Lepšie bude bez nich.“

„Za krátky čas, čo Ciali žila, zachraňovala ľudí, liečila choroby a zaviedla spravodlivosť a slobodu. Premenila púšť na miesto, kde môže byť človek šťastný. Vymenila tyrana a sama sa nestala krutým tyranom. To všetko, zatiaľ čo sa všetci spájali proti nej. Prečo? Pretože je súčasťou démonického rasy. Niečo, čo ovplyvniť nemôže a nikdy ani nemohla.“

„Ak ju tak obdivuješ, prečo si ju nezachránil?“

„Nemohol som. Ak by tu bola tá možnosť, tak by som to urobil.“

„Myslím, že nechcem tvoju pomoc. Chod' si svojou cestou, ja si pôjdem mojou.“

Veštec zrazu nevedel čo povedať. Toto nevidel a ani ho to nenapadlo. Ticho kráčal vedľa Rii v zamyslení, kým tá nezastala a nevybrala si iný smer. Aj veštcov ochranca bol mimoriadne prekvapený.

„Si slobodná, môžeš ísť kam len budeš chcieť. Prišiel som za tebou, pretože potrebujem tvoju pomoc. Ja i tí, na ktorých mi naozaj záleží.“

„Fajn, potrebuješ ma. A ja chcem ostať nažive. Ale ty tu vychvaľuješ niekoho z maniov a mne je jasné, že s nimi niečo máš.“

„Timur je v ich rukách. Urobia všetko preto, aby sa dozvedeli čo najviac o tomto i tvojom svete a aby sa zbavili všetkých, čo sa im dostanú do cesty. Vedia tiež, kto im stojí v ceste. Vytipovali si

niekoho z arkánov, aby im pomohol zničiť arkánov. Podobne u nás. Systematicky zlikvidujú každého, kto sa im nebude klaňať a kto nebude zvyšovať ich silu. Až budú pripravení, udrú na ďalšie svety. Tomu všetkému chcem zabrániť, ale potrebujem pomoc. Nikto iný ako ty mi nemôže pomôcť.“

„Povedz mi ako.“

„Tvoj ľud sem príde. Viem kedy, viem kde. Už tu vtedy nebudem. Ty dúfam áno. Budú chcieť vedieť pravdu a ty im ju musíš povedať.“

„To je všetko? To by som urobila v každom prípade.“

„Ak ťa nenájdu, tak nie. Budú veriť tomu, čo im povie Timur.“

„Čo by im mal povedať? Tiež povie pravdu.“

„Povie to, čo maniovia chcú, aby povedal.“

„A to je čo?“

„Prinútia ho povedať, že je potrebné zničiť všetkých, okrem nich. Arkánov a nás. Potom sa postupne zmocnia lode tvojho ľudu a začnú sa znovu rozširovať po vesmíre. Nikto ich nezastaví. Následne získajú takú moc, že vyvolajú na všetkých planétach, ktoré máte, svoju vládu. Pomocou všetkej bojovej techniky čo máte si ju ľahko udržia a budú čerpať silu priamo z vás. Potom príde na raz populačná explózia. Budete sa množiť a bez prístupu k vzdelaniu budete armáda oviec. To im stačí a o to im ide.“

„Mala by som poslať správu, aby sem nikto od nás nechodil. To by zabránilo skaze.“

„Skaza by došla, ale len na túto planétu. Nie na ďalšie.“

„Snahou nášho ľudu je dostať odtiaľto časť vody na iné planéty. Podporiť život. Zároveň dokážeme vytvoriť špeciálne zbrane, na ktoré ale potrebujeme znovu vodu. Tá je veľmi vzácna a toto je jedna z mála planét, na ktorej je jej dostatok.“

„Maniovia skombinujú vaše plány s ich vlastnými. Ak sa zariadi, že sa začne presúvať voda odtiaľto na iné planéty, kde bude môcť rásť populácia, tak to urobia.“

„Hovoríš, že tu dlho nebudeš. Čo sa stane?“

„Tvoji ľudia ma zostrelia. Spolu s ďalšími môjho druhu.“

„Ak to vieš, môžeš sa tomu vyhnúť.“

„Je možné, že sa tomu bude dať vyhnúť. To nie je isté. Každopádne ti aj napriek tomu chcem pomôcť. Ty nám môžeš pomôcť. Ako sa to všetko zomelie, to nevie nikto.“

„Ani ty?“

„Ani ja.“

„Ak tak dobre poznáš maniov, je možné ich kúzla nejako obmedziť? Neutralizovať ich účinok?“

„Myslím, že je to možné. Ako to urobiť, to neviem. V ich myslení je zakorenené, že musia vládnuť a zároveň sa musia zbaviť všetkých, ktorí o ich vládu nemajú záujem a môžu sa postaviť na odpor. Ešte nedávno tu bol mier. Larynia, Ziggy, Ciali a ďalší všetko zmenili. Ak by sa jedna vec zmenila, napríklad ak by Larynia zahynula vo väzení, bolo by všetko inak. Alebo ak by Ciali úmyselne pri-
volala maniov z iných planét. Minulosť nezmeníme.“

„Ani my. Ale možno to niekedy budeme schopní zmeniť.“

„Čo by si zmenila?“

„Tú Laryniu skoro nepoznám. Navyše sa mi zdá hlúpa. Stačilo by sa dostať v správnom čase k nej a podrezať jej hrdlo.“

„Chceš zavraždiť nevinného človeka?“

„Ak to zachráni ostatných, tak prečo nie? Pomôže to tak tejto planéte, ako aj môjmu ľudu. A ak si umrie, tak sa nič nestane.“

„Ľudia by si potom vládli sami a vyvražďovali by sa po dlhý čas len navzájom.“

„Ideál. My by sme prišli sem a mohli by sme sa postarať o to, aby mal každý všetkého dostatok. Navyše by bolo viac priestoru pre každého, po znížení úrovne oceánu.“

„Neovplyvníš minulosť. Môžeš meniť len budúcnosť. Aká bude, to je na tebe a na všetkých ostatných. Nemôžeš zabiť Laryniu v minulosti, iba v budúcnosti. Či to urobíš, to je na tebe.“

„To môžem urobiť, ale prečo by som to robila? Aký by som mala z toho úžitok?“

„Pre nás nie sú životy len čísla. Nevraždíme a nebojujeme, prajeme si mier a prajeme len to dobré všetkým národom. Hlavne pokojné spolunažívanie.“

„Hovoríš, že ťa zabije náš ľud. Možno to budem práve ja. Zachránim tak svet?“

„Znížiš svoju šancu na prežitie a ublížiš tak aj ostatným.“

Osobný strážca znovu zastal, ale tentokrát dal rukou pokyn k čo najväčšej nenápadnosti a tichosti. Sám sa prikrčča a načúva. Počuje ľudí, ako bez slova pochodujú smerom na sever. Malá skupina, možno desiati. V diaľke ich môže byť oveľa viac, aj celé armády.

„Odhod' zbrane, Ria. Budeme musieť utekať.“

„Utekať? Kam? Ja žiadna bežkyňa nie som.“

„Viem, že nie si. Ale môj strážca a dobrý priateľ za teba ide položiť život. Odhodením zbraní zvýšiš šancu, že sa odtiaľto dostaneme živý.“

„Položiť život? Načo? Neuvidia nás.“

„Už teraz o nás vedia.“

10. Kapitola – Zmenený osud

„Keby som tu mala niečo z lode, mohla by som to teraz použiť.“

„Konkrétne?“

„Niečo na odpútanie pozornosti. Alebo poriadne zbrane. Niečo viac, ako naostrenú palicu a meč, ktorý je na mňa príťažký.“

„Ty prežiješ túto situáciu. Môj priateľ nie.“

„Tak to idem zmeniť. Koľko ich je? Koľko presne?“

„To neviem.“

„To by si mal vedieť.“

„Neviem všetko. Len časti.“

„Povedz mi, čo by sa stalo, keby sme tu len tak ostali. Bez pohybu.“

„To neviem. Môžem len predpokladať. Pravdepodobne by na nás zaútočili.“

„Hľadajú mňa, alebo teba? Môžem povedať, že som jedna z nich.“

„Je len malá šanca, že ti uveria.“

„Ak nás nájdú, tak to skúsím. Prežijem to, však?“

„Viem len to, čo sa môže stať. Ak začneš meniť osud úmyselne, moje videnie budúcnosti bude viac nepresné.“

„Vedomosti sú sila. Ako ďaleko je niekto, koho môžeme považovať za spojenca?“

„To neviem.“

„Nič proti, ale moderné technické vybavenie by bolo užitočnejšie, ako tvoje predpovede.“

„Viem len to, akým smerom sa musíme presúvať, aby sme sa dostali na naše územie.“

„To je tam, kde nás budú hľadať? To nie je dobrý nápad. Poďme opačným smerom.“

„Myslíš do močiarov? Močiare budú prehľadávať, to viem.“

„Tam, kde som bola ja, by nás nikto nenašiel.“

„Žiaľ, mylíš sa. Je to dobré miesto, ale našli by ťa tam.“

„Čo by ma prezradilo?“

„Nič konkrétne. Išli tadiaľ a ty si sa nemala kam nerušene presunúť. Nemohla si ujsť.“

„A potom? Čo sa stalo potom?“

„Zviazali ťa. Prišiel jeden z maniov a po tom, čo z teba násilím vytiahol všetko čo vieš, ťa prinútil slúžiť. Potom ťa premenil na nemysliaceho človečika.“

„Takže som nezomrela.“

„Nie, nezomrela. Bohužiaľ si však už nevedela, čo je to život.“

„Povedz mi, keď toho tak veľa vieš, kde sú živí arkáni?“

„Neviem presne. Niekoľko ich prežilo a často sú roztrúsení po väčšom území, alebo sa niekde skrývajú.“

„Kto z nich je najbližšie pri nás?“

„Ziggy a jej skupina.“

„Ziggy žije?“

„Áno, je nažive.“

„Je možné ich stretnúť?“

„Všetko je možné.“

„Poďme k ním.“

„To nie je múdre.“

„Prečo nie?“

„O tej skupine už maniovia vedia. Majú medzi sebou zradcu.“

„Ak vieš, kto ním je, tak im môžeme pomôcť. Bolo by múdre vydať sa ich cestou. Kam smerujú?“

„Hlbšie do močiarov.“

„Poďme na rovnaké miesto.“

„Nie je to múdre rozhodnutie.“

„Kašlem na to, či je to múdre alebo nie. Ak sa tam dostaneme, budeme mať väčšiu šancu na prežitie. Navyše ak sa dá dohromady čo vieme my a čo vedia oni, možno prídeme na spôsob, ako maniov zastaviť.“

Trojica sa otočila. Ragaš to nepovažoval za múdre a pre Riu bolo veľmi zvláštne, že ju niekto začne poslúchať na slovo. Uvedomovala si svoju hodnotu, aj keď nechápala na tejto zvláštnej planéte hneď niekoľko vecí. Ragaš jej všetko ochotne vysvetľoval a nová cesta, do stredu močiara, bola zo začiatku bezproblémová.

Krajina sa menila a močiarna atmosféra bola čoraz viac výrazná. Smutné trsy trávy by kazili náladu každému. Pevná pôda sa menila na nepríjemné bahno a palica, ktorá mala slúžiť ako zbraň, bola potrebná pri chôdzi.

Ria myslela na domov. Na civilizovaný svet, ktorý sa riadi naplánovaným poriadkom. Tak veľa sa zmenilo od dávnych čias, o ktorých má informácie len z informačných systémov. Obdobia vojen, hladomorov a prenasledovaní na základe inej viery či ideológie sú dávno preč. Už neexis-

tujú peniaze, otroctvo a všetko to, čo trápilo minulé generácie. Všetci majú všetkého dosť a s radosťou pracujú, kde je stále ľudská práca potrebná. Namiesto drevených domov sú vesmírne lode a namiesto naostrených palíc žiarivé bomby. Jedna vec je však rovnaká. Nenávisť k maniom. Boli to maniovia, ktorí vládli na svete predtým, ako sa im ľudia vzopreli. A boli to maniovia, ktorí sú najdôležitejším dôvodom neustáleho napredovania. Ľudia s nimi nikdy neboli zadobre. Nikdy sa ovečka neskamarátila s vlkom. Aj keď Ragaš hovorí, že práve na tejto planéte sa našla výnimka.

„Prečo sem vlastne prišli maniovia? Neboli tu od vekov, však?“

„Kedysi dávno, v časoch opradených históriou, ich niekoľko bolo. Prišli a odišli. Tie, čo ostali, boli prekliate.“

„Počkaj! Tie, čo ostali? Viac ako jedna?“

„Áno, viac ako jedna.“

„Dokelu, to si mi nemohol povedať skôr?“

„Nemyslel som si, že je to dôležité.“

„Ale to je presne ono! Preto som tu! Napadne mi niečo, čo by teba nikdy nenapadlo. Ani ostatných. Pritom je to logické. Úplne primitívne! Toto je planéta plná idiotov. Ak je viac tých prekliatych, tak stačí im pomôcť a dostať ich na našu stranu!“

„Ako to myslíš?“

„Jednoducho. Tie démonické ženské, čo sú prekliate na palmy alebo neviem akú hlúposť nám budú vďačné, keď sa budú môcť hýbať. Mohli by byť vítanými spojencami.“

„Neviem, prečo si myslíš, že sa práve tebe podarí obrátiť maniov proti maniom.“

„A prečo nie? Tréning mám presne na to. Koľko ich je? Koľko je tých prekliatych v súčasnosti?“

„Jedna.“

„Len jedna? Prečo len jedna? Ale to je lepšie ako nič.“

„Pochybujem, že sa jedna postaví proti takej presile. Navyše bez moci.“

„Pochybuj si koľko chceš. Rôznorodí spojenci môžu byť spolu silní alebo slabí. Záleží od toho, ako sa skombinujú ich silné stránky.“

„To je pravda. Žiadne boje už nebudú. Benitovia sa vzdajú bez boja a namiesto milosti budú povraždení.“

„Spomínala sa mágia. Čo cestovanie časom?“

„Nerozumiem.“

„Vieš niečo o možnostiach, ako zmeniť predošlé udalosti? Ako upraviť minulosť?“

„Nie, to nie je možné.“

„Tým som si nie úplne istá. My sme sa zaoberali vedou o čase dost' podrobne a naučili sme sa o plynutí času celkom dost', ale nemôžeme sa vrátiť do minulosti a zmeniť omyly, ktoré sme urobili.“

„Ak chceš stretnúť démonku, ktorá je prekliata do formy mäsožravej palmy, musíš precestovať obrovské územie. Dokonca sa tam pešo ani nedá dostať.“

„Fajn, potrebujem loď. Ešte niečo?“

„Tým, že sme zmenili smer a ideme do stredu močiarov sme zmenili osud.“

„To je dobre alebo zle?“

„Ziggy a jej skupinu nájdeš tým smerom. Zamier k tomu obrovskému dubu na tom nízkom vršku a potom choď na východ.“

„Ty nejdeš so mnou?“

„Osud sa mení, ty musíš ísť.“

„A ty ostávaš? Čo to má znamenať?“

Len čo sa Ria spýtala zatiaľ poslednú v dlhom rade otázok, z úkrytu sa k nej vrhol jeden z ľudských bojovníkov. Maskovaný, potretý bojovými farbami a s dýkou v ruke. Padol šípom Ragašovho ochrancu, ale každému bolo jasné, že nebol sám.

„Utekaj. K dubu a na východ. Teraz hneď.“

Utekajúca Ria sa obrátila len na malý okamih. To, čo videla, ju donútilo utekať ďalej. Dvojicu benitov obklúčili a aj keď sa Ragaš nebránil, jeho ochranca strieľal z luku a keď mu došlo tých niekoľko šíпов, čo mal pri sebe, zobral do rúk meč, ktorý mu nechala Ria.

„Kde je. Kam utiekla?“ Ria počula tieto slová veľmi zreteľne. Aj to, čo za tým nasledovalo. Ragaš ju nezradil.

Hovorí sa, že strach je priateľ človeka. Bez strachu by sme sa vrhali aj do tých najväčších nezmyslov a prirodzenou cestou by nebolo ľudí čoraz viac, ale čoraz menej. Strach je cesta medzi tie najväčšie priekopy. Kto si dá pozor, prejde. Kto nie, ten môže dopadnúť veľmi zle a veľmi hlboko. Ria išla k dubu a snažila sa držať pri zemi. Takmer nič ju nechránilo pred zvedavými očami, len tu a tam trsy vysokých rastlín alebo niekoľko menších balvanov.

Nemala so sebou nič z toho, čo používala na iných misiách. Nič, čo by zaznamenávalo polohu, mapovalo terén a vyhľadávalo vodu, lokálnu populáciu či vhodné miesto pre prečkanie nepriaznivého počasia. Mala len seba a svoju vôľu žiť. Nikdy nemala rada močiare a nikdy by do žiadneho nešla po tom, čo sa jej stalo hneď na prvej misií. Niekoľko by si povedal, že nie je nič horšie, ako žiť celý život v strachu. Ten niekto asi nebol svedkom rituálnej popravy utopením v zakalennej vode močiara.

Ria prechádzala popri dube a išla stále ďalej. Nevedela, či ju niekto sleduje. Neopovažovala sa spomaliť a otočiť. Myslela len na cestu vpred. Pridávala do kroku a snažila sa ísť čo najrýchlejšie a pritom v čo najväčšej tichosti. Kráčala po premočenej pôde a keď sa pôda stratila, musela sa brodiť. Prenasledovali ju spomienky, ktorým sa chcela vyhnúť. Smutné udalosti, ktoré sa nedali zmeniť. Zbabraná misia, strata priateľov, neustále vypočúvanie a predovšetkým strata tej najdôležitejšej postavy vo výprave. Veliteľ, navigátor, zdravotník, mechanik... ale popri tom aj niečo viac. Niečo, čo sa nedáva často do hlásení. Niečo, čo mení farbu tváre na červenú, prináša úsmevy v krásne dni a naozaj veľa zlých dní, keď sa ten niekto už nikdy nenadýchne a neusmeje.

Myslela tiež na seba. Žiadne egoistické myšlienky, ktoré človek zažíva pri veľkých úspechoch, ktoré sa mu podarilo dosiahnuť. Myslela na seba, lebo na ňu myslel Ragaš aj s tým strážcom. Riskujú pre ňu všetko a ona rozmýšľa nad všetkými dôvodmi, ktoré k tomu mohli viesť. *Asi bolo úplne jedno, čo sa stane. Či niekto zomrie dnes, zajtra alebo o týždeň, to je jedno. Môžu si len vybrať, či odídu so ňou, alebo nie. Vďaka nim žijem a to som ani nevedela, že niekto ako oni existujú. Zvlášť Ragaš. Aké super by to bolo, keby som mala pri sebe veštica. Hlavne u nás. Mohla by som tipovať na športové zápasy a zbohatla by som. Alebo lotéria. To je ono! Vyhrať miliardy. Čo by som kúpila? Čo? Asi ako prvé by som chcela odísť odtiaľto. Z tohto hnusného močiara. Ide mi o život a ja tu rozmýšľam nad lotériami.*

V jej svete je budúcnosť dôležitá. Všetko, čo jej ľud robí, je pre budúcnosť. Radšej sa uskromnia, aby bola vidina väčšieho bohatstva vyššia. Možno aj to je dôvodom ich úspechu. Zabíjať sa na jednej planéte a ovládať sústavu vzdialených planét v relatívnom mieri je obrovský rozdiel. Riin svet je vlastne miesto, kde je problém prežiť. Práve to hnalo ľudí dopredu. Chladná krajina s nedostatkom surovín väčšinou neumožňuje rozvinutie zložitejšej kultúry. Tí, ktorí na takýchto svetoch žijú, sa väčšinou živia lovom. Stále presuny z miesta na miesto a neustála hrozba smrti hladom a chladom. Na Riinej planéte sa podľa povestí žilo presne rovnako. Letá boli chladné a

zimy dlhé a kruté. Ľudí bolo len veľmi málo. Tých vytvorili podľa tradícií bohovia, ale to sa dá len ťažko potvrdiť alebo vyvrátiť. Isté je, že časť lovcov pri stavbe príbytkov zasypali kamene a udušili výpary z blízkej sopky. Tí, ktorí ich išli hľadať, nenašli len spúšť, ale aj teplo, ktorého bolo v blízkosti sopky dost'. Samozrejme, ak niekto vedel, čo treba hľadať. Ničivá sopka sa stala oázou života a ľudia sa o nej naučili veľa. Predpovedali ďalšie výbuchy a postupne vytvorili systém jednoduchých potrubí, ktoré prenášalo teplo od sopky na všetky strany.

Len čo sa začala populácia ľudí rozrastať, prišla ďalšia zmena. Obyvateľov, ktorí poznali koleso, páku a niekoľko ďalších jednoduchých vynálezov doniesla dovtedy neznáma rasa úplný poklad. Sklo. Vďaka nemu začali vznikať prvé skleníky, ktoré spolu s postupne sa meniacou klímou zaručili ďalšie zvyšovanie populácie i množstva úrodnej pôdy pre obrábanie. Tergasovia, ako sa nazývali títo návštevníci, im poradili ešte jednu dôležitú múdrosť, ktorá sa neskôr dostala do každého domu a do každej mysle: Úspešný je ten, kto je pripravený.

Po ich odchode začala občianska vojna, pretože sa znovu začala znižovať teplota planéty a s tým spojená úroda z poľnohospodárstva. Nikto nenazve tento konflikt inak ako tzv. Malá vojna. Bojovalo sa hlavne o potraviny, ale veľmi rýchlo zistili, že zomierajú predovšetkým silní muži. Tí, ktorí dokázali loviť alebo pracovať na rozsiahlych, i keď málo úrodných poliach. Malá vojna nenesie svoje meno pre malú rozsiahlosť bojov, ale pre to, aká časť ľudí zomrela. V samotných bojoch zomierali predovšetkým muži, ale boje ukončila nanútená samovražda obrovského množstva žien. Tie, ktoré ešte nemohli pracovať, si museli potiahnúť lós. Každé tretie dievča sa muselo naveky rozlúčiť s rodičmi. Staršie ženy, ktoré už nemohli pracovať, boli násilím zbavené života. Temné obdobie dejín. Ľudstvo išlo dopredu, za istejšou budúcnosťou. Ale za akú cenu?

Jediný krát sa Riin ľud rozhodol pre takýto krok. Niekedy to potomkovia tých, čo prežili, nazývajú hrdinstvom. Hrdinstvom vodcov, ktorí zabezpečili prežitie druhu. Alebo hrdinstvom tých žien, ktoré prežili a nielen sa nervovo nezrútili, ale aj vychovali v náročných podmienkach budúcej generácie.

Nič nezachytilo tie časy tak dobre, ako príbeh jedného dievčaťa. Volala sa Iranza. Malá Iranza sa spoliehala na predpis, že tie, ktoré si nevylosujú život, dostanú poslednú šancu. Bol to špeciálny vládny program, ktorý mal zaručiť pre civilizáciu tie najlepšie možné ženy. Išlo o súťaž, ktorú bolo skoro nemožné vyhrať. Z tisícov mladých dievčat ich mohlo vyhrať iba päť, a to nesú-

ťažili v kategóriách. Mladé ženy súťažili s dievčatami i s malými deťmi, ktoré ešte nechápali naliehavosť situácie. Iranza nebola jedna z tých starších, ale snažila sa v krátkom čase na všetko čo najlepšie pripraviť. Beh, šplh po lane, stavba príbytkov, rozličné ručné práce, staranie sa o batol'atá a ten posledný strašiak. Niektorá chorá myseľ zaradila do aj tak náročnej súťaže lov. Uloviť niečo bez nástrojov a v noci je náročné a tie, čo chceli prežiť, sa chodili učiť od lovcov. Iranza na to išla úplne inou taktikou. Zohnala si ulovené zviera a ukryla ho. Počas tejto disciplíny sa k tomu zvieraťu vybrala. Odhalili ju a chceli ju za to popraviť. Vtedy prišla do dejín. Na popraviske povedala jedinú vetu a získala ňou život.

„Keby som mala o päť cyklov viac, nepodvádzala by som. Stále by som bola primladá a nemala by som šancu.“ Iranza to povedala so slzami v očiach. Nedokázala predbehnúť staršie ženy, aj keď behávala oveľa viac. Nedokázala tak rýchlo postaviť prístrešok pre štyroch, aj keď ich stavala prvýkrát. Dokázala toho veľa. Ona ukončila obety a napriek nízkemu veku sa stala vzorom pre tie, ktoré prežili. S lósom alebo bez neho. Za svoj život toho ešte veľa nestihla. Postavila sa pred staršiu pani, ktorá celý život liečila ľudí hojivými masťami. Aj ju sa rozhodli usmrtiť, aby bolo dost jedla pre všetkých. Iranza sa tomu pokúsila zabrániť. Tu sa jej krátky život skončil. Spomienka ale ostala.

Obmedzené zdroje a dlhé zimy dokážu vytvoriť dve odlišné spoločnosti. Vedeckú, zaujímajúcu sa o prírodné javy a o to, ako ich dokáže šikovný človek využiť – a celkom protikladnú, založenú na viere. Každý človek potrebuje niečomu veriť. Mať aspoň ilúziu, že všetko dopadne dobre a svet bude znovu krásnym miestom. Ochranná ruka pri všetkých trápeniach a nešťastiach je vítaná a keď príde, na chvíľu je všetko v poriadku. Na Riinej planéte sa kedysi dávno uctievala šestica bohov. Každý z nich mal niečo na starosti a nikto z nich nebol silnejší ako ostatní. Keď bola zima a hlad, ľudia sa modlili k bohyni hojnosti a inokedy sa modlili k bohovi sily a zdravia, aby dokázali prežiť a uchovať si to najdôležitejšie, čo poznali.

Všetko sa zmenilo pri ďalšom rýchlom ochladení, keď tí, čo by dali za teplejšiu klímu čokoľvek, za ňu dali to najcennejšie. Pre potešenie bohov sa obetovalo mäso, na znamenie pokory sa pálili teplé prikrývky a mlieko určené pre najmenších putovalo na obetné oltáre. Tých niekedy pribúdalo oveľa viac, ako pekárni či remeselných dielní. Civilizácia sa dostávala do záhuby, z ktorej jediné východisko pre väčšinu obyvateľstva boli ďalšie obety. Nedošlo k vojne, ale k hromadným útekom. Ľudia utekali od sopiek a tí, čo pri nich zostali, pre svoje prežitie obetovali

svoje deti. Starli a opúšťali ich tak fyzické sily, ako aj posledné známky zdravého rozumu. Veľa sa modlili k bohom a málo sa starali o tom, aby sa im mohli niekedy naozaj vyrovnat'.

Uprchlíci často zamrzli alebo vysilení zomierali na miestach, ktoré nikto z nich nepoznal. Niektorí však prežili. Naučili sa stavať príbytky, klásť pasce a zo zvierat si šit' kvalitnejšie oblečenie. Učili sa rozumieť prírode a na dlhé obdobia chladu si nosili zásoby. Ťažili kovy a vyrábali to, čo najviac potrebovali. Ich počet pomaly rástol, ale rýchlo rástla ich múdrosť. Nikto sa nad nikoho nestaval a zabudli na bohov. Neobetovávali to, čo potrebovali a učili svoje deti rozumieť prírode. Nevedeli, kedy príde katastrofa, ale vždy chceli byť pripravení.

Jedného dňa sa stalo niečo neočakávané. Vrátili sa Tergasovia a zaradovali sa, keď uvideli pokroky v ľudskej rase. Zorganizovali stretnutie, na ktoré prišli tí najchytrejší z ľudského pokolenia. Tergasovia im povedali, že v ich domovine zúria vojny a tie sa dostanú až sem. Ľudia nemali inú možnosť, museli sa pripraviť. Dohodli sa. Oni pomôžu vo vojnách, až nadíde ich čas, a Tergasovia zabezpečia rýchly rozvoj ľudskej rasy. Doniesli so sebou zariadenie, ktoré malo naozaj božskú moc. Pomocou neho roztopili veľkú časť snehu a tak sa na planétu dostávalo viac tepla z ich hviezdy.

V priebehu niekoľkých storočí sa národ pretvoril. Už neboli len roľníci. Teraz už dokázali vytvárať stroje, ktoré zjednodušovali každú prácu. Začali sa venovať umeniu a predovšetkým vede. Priemerná dĺžka života sa strojnásobila, spoznali oblohu a naučili sa žiť v mieri, aj keď mali rozličné skupiny protikladné názory. Toto obdobie bolo prerušené len na malú chvíľu. Na Riinej planéte sa zjavili maniovia. Brutálne bytosti, ktoré zistili, že ľudia môžu byť pre nich užitoční. Skončila sa éra rýchleho nadobúdania povinností a začala sa éra populačnej explózie. Po vzbure a použití zbraní, o ktorých maniovia nevedeli, boli ľudia slobodní a silnejší, ako kedykoľvek predtým. Boje s maniami si vyžiadali obeť a ľudia spoznali prvých skutočných nepriateľov. Rozhodli sa lepšie pripraviť na ich návrat. Kolonizovali ďalšie planéty a začali presúvať hodnotné suroviny tam, kde to bolo potrebné. Zaútočili na svet ovládaný maniami a ovládli ho. Za ním ďalší a ďalší. Na týchto svetoch však často chýbalo to najdôležitejšie.

11. Kapitola – Voda

„Počkaj! Nezabíjaj tú malú!“ Ziggy zakričala na arkána, ktorý si všimol blížiacu sa Riu. Chcela vstať, ale usúdila, že to stále nie je najlepšie riešenie. Najradšej by na ňu zakričala, nech ide bližšie, ale nechcela robiť viac hluku ako je potrebné.

„Musím hovoriť so Ziggy. Nechcem nikomu ublížiť,“ povedala mu Ria pokojným hlasom, aj keď sa tešila. Odteraz nebude sama.

„Poď sem. Kde sú ostatní?“

„Asi mŕtvi. Videla som mŕtvych arkánov a ľudí. Aj Zbeena.“

„To sme museli mať spoločnú časť cesty. Ako to, že ty žiješ? To si všetkých v boji rozsekala?“

„Ukryla som sa. Každý normálny človek by volil úkryt pred smrťou.“

„Jáj, človek. To všetko vysvetľuje.“ Ziggy bola rada, že je s Riou. Vie, že ju potrebuje a ona potrebuje ju.

„Neuveríš, ako som ťa našla.“

„Išla si cez močiar a hľa, zrazu ja. Alebo nie?“

„Ragaš...“

„Ty máš ale priateľov. My bojujeme a slečna má zoznamku.“

„Ziggy, sklapni a počúvaj. Povedal mi, že ťa tu nájdem. On vyhládal mňa a zahynul. Zabili ho. Dal mi šancu na to, aby som utiekla. Ragaš je mŕtvi a asi všetci benitovia tiež.“

„Tak som sa tešila, že niekoho z tej vašej nepodarenej rasy uvidím. Tak veľmi. A ty mi toto povieš. Predpokladám, že máš nejaký plán.“

„Musíme prežiť. Až prídu moji krajanovia, musím byť nažive. Jedine tak ochránim túto planétu i všetkých.“

„Takže si to zhrňme. Chceš žiť.“

„Aby som mohla urobiť niečo, čo je naozaj potrebné urobiť.“

„A to je?“

„Sakra, neprerušuj ma stále! Ragaš mi hovoril o manioch a o všetkom. Na niečo som prišla aj sama. Ja musím žiť. Ty máš v skupinke zradcu a viem všetko o Ciali.“

„Takže nič zaujímavé. Ešte niečo?“

„Toto!“

Ria vytiahla malú krabičku s liečivou masťou a Ziggy si ju okamžite začala natierať na rany.

„Milá moja, toto si vymyslela strašne nafigu.“

„Čože? Prečo?“

„Teraz sa na mňa všetci zranení budú lepíť a ja ich nebudem vládať odháňať.“

„Ber to vážne!“

„Tak fajn. Zabijú nás. Ktorý dostatočne vážny problém som vynechala?“

„Arkáni sú skoro všetci vyvraždení, benitovia tiež. Čo budeme robiť?“

„Trochu neviem, prečo hovoríš my. Si človek. Nerada to hovorím, ale nepriateľ. Nie ten najhlavnejší, ale tak do prvej dvojky sa aj tak dostaneš. Očividne ma nechceš zabiť, vôňu tých mastičiek od Ragaša poznám pridobre.“

„Dobre. Teraz k veci.“

„Proti tak obrovskej presile sa nedá bojovať. Tu v močiaroch sa môžeme skryť, ale skôr či neskôr nás tu nájdu. Hneď niekoľko arkánov je zranených a aj s tou mastičkou sa to bude nejaký čas liečiť.“

„Močiar môže byť v niektorých prípadoch dobré bojové pole, ale dúfam, že k boju nedôjde.“

„Dúfaš márne. Maniovia dali rozkaz a ľudia ho budú plniť, až kým tu nikto z nás nebude.“

„Zmizneme.“

„A ako? Zahrabeme sa do zeme?“

Arkáni videli, že tie dve odlišné postavy spolu niečo vymyslia. Prišla reč na rôzne možnosti, ktoré prebrala Ziggy so svojou halucináciou. Ria navrhla niečo z toho, čo sa ona sama učila ešte na svojej planéte.

„Niekedy mám pocit, že sa musím viac báť tvojich ľudí ako démonov, Ria.“

„Sme silnejší, to je fakt.“

„Hovoríš ty.“

„Ja to viem. My maniov ničíme. Zaberáme ich planéty. Vytlačáme ich zo známeho vesmíru. Zatiaľ čo vy sa tu snažíte utekať. Kde je vaše vojsko?“

Ziggy stíchla. Toto nebola žiadna Larynia, ktorá verila najrôznejším nezmyslom. Ria bola rozhodná a dobre poznala silu jej ľudu. Jej slová pôsobili ako jed.

„V podstate máš pravdu. Prehrali sme. Namiesto toho, aby sme naberali na sile, zomierame pod množstvom šípov. Ľudia nás považovali za silných obrov a teraz nám lámu kosti palicami. Napriek tomu sme tu. Ako dlho budeme, to neviem. Predpokladám, že ani Ragaš to s istotou nevedel. Môžeš byť posledná nádej, alebo posledný klinec do rakvy.“

„Nevedela som, že to takto zoberieš.“

„To je v poriadku, už som si zvykla na to, že si niekde silná a inde neznamenáš vôbec nič.“

„Mala by si vedieť, že existuje ďalšia mäsožravá palma. Ale je veľmi ďaleko.“

„Ak ju oslobodíme, aj ona pôjde po nás.“

„Ciali nešla.“

„Ale išla. Nebola tak odlišná od ostatných.“

„Viem, že ťa zachránila. Všetkých čo sú tu. Sama pri tom zahynula.“

„To je od nej pekné, ale mohla robiť niečo iné? Zomrieť alebo zomrieť. Ak je jedna z maniov a postaví sa proti nim, stane sa ich hlavným cieľom.“

„Hlavný cieľ. To je ono! Kto je ich hlavným cieľom?“ Ria sa rýchlo pýtala. Cítila, že chytila dôležitú stopu.

„A ja viem? Zbeen je mŕtvy, veľa arkánov tiež. Aj Ciali. Ostávam ja.“

„Chcel ťa niekedy niekto z arkánov zabiť?“

Obidve sa pozreli na Naviu. Prednedávnom dostala ďalšiu ranu do hlavy, pretože bola príliš agresívna. Ziggy siahla po cennom meči, ktorý sa vliezol na nosidlách spolu s ňou.

„Neviem veľa o arkánoch, ale mohla by byť pod nejakým kúzlom?“

„Arkáni majú odolnosť voči kúzlam.“

„Neviem, ako funguje tá vaša odolnosť.“

„Ani ja. Ale je to tak. Arkáni sú oproti ľuďom silnejší a mágia maniov na nich neplatí. To je naša obrovská výhoda.“

„Ak je niekto čiastočne arkán a z druhej časti niečo iné? Napríklad človek?“

„Potom je ten niekto aj slabší, aj menej odolný.“

„Aj sú takí miešanci?“

„Málo. A možno by si niekoho takého ani nepoznala, keby si stretla.“

„Napríklad ty vyzeráš tak... menej arkánsky.“

„Teraz neviem, či sa mám uraziť.“

„To nie, ale mám pravdu?“

„Som miešanka. Z maminej strany som tak trochu človek. A niekedy mi je lepšie medzi ľuďmi, ako medzi arkánmi. Vlastne je to super, byť niekým iným, ako väčšina. Niekedy síce nedokážeš to, čo dokážu tí okolo teba, ale zas niečo iné pre teba nerobí problém.“

„Ale čo Navia? Ako ju môže niekto očarovať?“

„Mňa sa pýtaš? Ako to ja mám vedieť?“

„Tvoj tip. Ziggy, čo si to myslíš?“

„Neviem. Možno je tiež miešanka. Alebo je nejako výnimočná. Prípadne sa na ňu viac maniov nejako zameralo. Čo ja viem?“

„Myslím si, že Navia nie je Naviou.“

„To znie zaujímavo, ale netuším, kam s tým smeruješ.“

„Čo ak ju niekto hrá? Čo ak je celá Navia len akési kúzlo?“

„Preháňaš. Určite sa jej niekto dotkol a to by bolo jasnou ukážkou toho, že je očarovaná. Podľa mňa je to ona. Možno nejako zmenená, ale ona.“

Skupina narazila na miesto, ktoré by mohlo byť dobrým úkrytom. Pomerne rozsiahla rovina, ktorá nebola tak vlhká ako okolité časti, bola oddelená zapáchajúcou a niekedy aj hlbokou vodou. Dalo sa tam dostať, ale pre zranených a tých, ktorí niesli ostatných na nosítkach, to bol problém.

„Nemali by sme tam ísť. Je to dobré miesto, ale je to aj trochu nápadné. Tam nás nájdú,“ povedala znechutene Ria. Sama by sa tam dostala, aj keď plávať cez žaburinu sa jej vôbec nechcelo.

„Vieš o nejakom lepšom mieste? Musíme si oddýchnuť. Nie je to palác, ale máš vodu. Síce hnusnú a asi nepitnú, ale to nevadí. Predstav si, že si pri mori. Navyše nemáš žiadne otravné vlnky a ešte aj piesku máš pokoj.“ Ziggy jej odpovedala s úsmevom, ale nevyzerala byť veľmi šťastná. Tak ako ostatní, aj ona by si rada oddýchla a znovu načerpala silu.

„Sem ľudia prídu. Budú hľadať miesto, kde sa dostali arkáni. A napadne im toto.“

„Jasné. Ale sú v tom dva háčiky. Prvý je v tom, že očarovanie ľudí nie sú priveľmi inteligentní. Chceš aj druhý? Fajn. Nemyslím si, že by niekto priveľmi chcel prechádzať cez niečo tak otrasné, ako je táto... voda? Keby som s tým zalievali kvietky, tak nielen pokapú, ale ma ešte aj po smrti začnú nenávidieť.“

„Chceš povedať, že tá voda je ochranou?“

„Vidíš, otestujem. Hmmm, možno aj áno. Ale chcelo by to ešte hnusnejšiu vodu. Rozumieš?“

„Čo?“

„Olej. Horľavý bordel. Stále nič?“

„Chceš zapáliť močiare? Chceš ich vysušiť?“

„Vysušiť nie. Ale tých, čo nás tu budú hľadať, by sme mohli trochu upieciť. Stále nič?“

„Chceš zapáliť časť močiara, aby v ňom ľudia zhoreli?“

„Samozrejme. Preto sme sem išli. Plyny, tieto divné škvrnky na vode a možno ešte niečo. To môže horieť. Síce len na chvíľu, ale bolo by dobré vyhnúť sa tomu. Alebo môžeme nabrat' len tie horľavé časti a odpáliť tam, kde chceme.“

„Ak je tvoj plán o tom, že sa chceš ubrániť na tomto mieste, môže tá voda pomôcť aj inak. Bojovníci v ťažkých brneniach tadiaľto neprejdú. Iba tí, ktorí budú bez brnenia. A to je pre vás, arkánov, niekedy hračka.“

„Záleží od počtov. Ale vnútila si mi dobrý nápad.“

„Aký?“

„Vzdáme sa a sem pôjdeme na dovolenku. Kto vie, možno tu aj niečo pláva. Niečo, čo sa dá chytiť na udicu.“

„Ty nie si normálna.“

„Cítim sa hrozne, trafila ma zástava, k tomu pár šíпов a tieto nosidlá nie sú úplne tvarované na mňa. Vieš, aké je to blbé, keď sa nemôžeš ani poškrabať? A už dlho som nemala halucináciu. Začína mi to asi aj chýbať.“

Ziggy, ktorá si užíva stabilizovanú polohu na položených nosidlách, len s námahou potláča bolesť. Nie je jediná, ktorú trafili šípy. Vybrať šíp je jedna vec, ale skutočne ošetriť je problém. Tých niekoľko arkánov, ktorí sa venovali umeniu liečiť, odišlo z tohto sveta. Niekoľkí padli v boji, keď sa spolu s kráľom museli biť s výraznou presilou.

„Môže Navia prezradiť našu polohu?“ Pýtala sa Ria a jej pohľad sa neustále presúval medzi jednotlivými tvármi.

„Možno hej. Napadá ťa niečo, čo by bolo treba urobiť? Ale ani nevieme, či vôbec robí niečo pre maniov.“

„Ty to vieš zistiť. So Zbeenom som sa rozprávala aj o tom meči.“

„To je pravda. Pomôž mi vstať. Dvíhaj ma!“

„Si ťažká! Veľmi ťažká!“

„Na svoju výšku vážim tak akurát. Prestaň frflať a zaber! Tieto moderné generácie nič nevydržia.“

„Ale si naozaj ťažká.“

„Tak naozaj zaber!“

Ziggy sa s pomocou Rie a niektorého z arkánov dostala na vlastné nohy. Držala sa, aj keď na to potrebovala množstvo síl. Zodvihla meč a namierila ho na Naviu.

„Ty. Áno ty. Vstávaj.“

Nič sa nedeje. Navia ostáva ležať. Asi ju upokojili až priveľmi dôkladne.

„Bude niekto tak dobrý a poriadne ju prefacká? Urobila by som to sama, ale nechce sa mi zohýbať.“

Na viac ako veľké prekvapenie sa ako prvá k Navii dostala Ria. Bez akéhokoľvek premýšľania ju začala poriadne fackovať. Z jednej strany, z druhej a dookola. Možno to od jej tenučkých ručičiek veľmi nebolelo, ale faciek bolo viac ako dost. Dokonca ju bolo potrebné oddeliť. Ria vstala, ale prebúdžajúca Navia ju veľmi rýchlo zhodila.

„Tak dost'. Obidve. Ria, pod' za mňa. A ty, moja pekná, povieš mi pravdu.“

„Akú pravdu?“

„Si pod vplyvom nejakej mágie maniov?“

„Samozrejme, že nie. Ako sa môžeš pýtať takú hlú... au!“

Hadí meč ukázal svoju silu. Len čo rozoznal lož, sám sa dostal z pevného zovretia a jemne sekol Naviu do nohy. Na to sa vrátil na svoje pôvodné miesto. K Ziggy.

„Ďalšia otázka. Chceš niekoho z tých, čo sú tu, zabiť?“

„Nie. Au!“

„Chceš zabiť mňa?“

„Samozrejme, že nie. Au! Povedz... povedz niečo tomu meču!“

„Například? Ty ma klameš. Klameš všetkých. Nevie, čo sa s tebou stalo. Ak ale si naozaj pod vplyvom nejakého kúzla a podľa meča si, musíme s tebou niečo urobiť.“

„Ty ma nepoznáš? Som to ja. Nevie, čo sa stalo s tým mečom, ale som to ja. Ver mi!“

„Verím, že si to ty. Ale nechcem veriť, čoho všetkého si schopná. Mám ešte pár otázok. Všetky si rada? Takže začnem. Vieš niečo o Rii, čo my nevieme?“

„Nie. Neviem. Au! Fakt neviem. Ako ti mám povedať, že som to jednoducho ja a neklamem?“

„Jasné. Teraz si akože milá, príjemná a tak, len máš smolu.“

„Áno! Au!“

„Vedia maniovia, kde presne sme?“

„Nie.“

„Žiadne au. Výborne. Dobrý mečik. Tak ale čo urobím s tebou?“

„Ale ja všetko poviem. Nikomu nič nerobím. Som na tvojej strane. Niečo je s mečom.“

„Môžem zistiť. Spýtam sa jeho samotného. Len dúfam, že nebude sekať mňa, lebo ho zlomím na kolene. Takže... milý, kúzelný mečik. Toto je asi prvýkrát, čo sa rozprávam so zbraňou. Chce momentálne tu prítomná Navia niekomu ublížiť? Nemyslím ten, kto na ňu zoslal nejaké kúzlo alebo ovláda ju. Len ju. Takže chce nám ublížiť?“

Nič. Žiadna odozva.

„Ziggy, podaj mi ten meč. Skúsím to ja.“ Ria požiadala o meč a Ziggy jej ho s očividnou nedôverou dala.

„Použi rozumne.“

„Sleduj,“ Ria namierila meč na Naviu. „Vieš, koho treba zastaviť, aby bol mier? Žiadne seknutie. Ideme ďalej. Vieš, kde sa nachádza? Vieš, ako ho zničiť? Vieš niečo, čo my nevieme o Timurovi? Je nažive?“

Len čo sa spýtala poslednú otázku, meč opakovane sekol Naviu do nohy. Ria zosmutnela. Teraz už vedela to, čoho sa bála. Timur je mŕtvy. Zabili ho. Zbavili sa ho, keď už nebol potrebný. Žiadne pokračovanie príbehu. Koniec. Medziplanetárne dobrodružstvo končí mečom alebo mágiou.

„Vieš, kde sú najbližšie ľudské hliadky?“

„Nie. Au!“

„Ako je možné, že vieš?“

„Neviem. Naozaj neviem. Au! Už dosť! Dajte ten meč preč! Okamžite!“

„Tiež by ma to zaujímalo,“ zapojila sa Ziggy a všetci arkáni sa zapozerali na Naviu.

„Zbytočne sa na mňa pozeráte. Ja neviem.“

„Možno nejde o to, čo vieš ty. Meč možno zisťuje niečo o tom, kto ťa ovláda. To sa dá rýchlo zistiť. Ovláda ťa nejaký človek?“

„Nie.“

„Nieko z maniov?“

„Áno.“

„Výborne, že to priznávaš.“

„Ale ja nič nepriznávam. Povedala by som nie, ale ten meč by ma sekol.“

„Takže si ovládaná. Za to sa netreba hanbiť. Len neviem, ako je to možné.“

„Ani ja. Už to na mňa nepoužívajte. Som celá dosekaná a to hovorím pravdu.“

„Žije Larynia?“ Spýtala sa Ziggy s úsmevom, ktorý je pre ňu síce typický, ale málo vídaný v týchto močiaroch.

„Áno. Prečo tá otázka?“

„Na jednej nohe máš viac seknutí, ako na druhej. Chcela som zistiť, či sa to bude teraz vyrovnávať, alebo nie.“

„Ziggy! Nabudúce použijem Hadí meč ja na tebe. Ako by sa ti to páčilo?“

„Vzhľadom k tomu, že nás môžu kedykoľvek nájsť a zabiť, je mi to úplne ukradnuté. Najradšej by som všetkých tých ľudí utopila. To je ono! Načo hľadať múdre myšlienky u niekoho iného? Odplavíme sa na nejaký ostrov a opevníme sa tam.“

Ria, podobne ako ďalší, len krútili hlavami. Arkáni a námorníci? Všetky lode a všetky prístavy majú v rukách ľudia. Ak by aj odišli na nejaký ostrov, našli by ich.

„Zbytočne nad tým uvažuješ. Je to beznádejné. Keby sme sa mohli aspoň vzdať. To je jediné, čo potrebujeme. Počkať na môj ľud.“

„To je pekné, ale ak sa vzdáme, tak nás zabijú. Či máš meč pevne v rukách, alebo ho podávaš nepriateľovi, veľa riskuješ. Nie každý je čestný. S niektorými sa nedokážeš dohodnúť. Už to tak býva. Jediný cieľ je tvoja smrť. Či máš meč alebo nie, prípadne či si v plnej sile alebo nedokážeš udvihnúť steblo trávy, to je vedľajšie. Zomrieš hneď alebo zomrieš hneď. Žiadne možno, žiadne neskôr. Len smrť.“

„Musíme niečo urobiť. Neviem čo, ale musíme. Ak neurobíme nič, maniovia by mohli použiť môj vlastný ľud na svoje ciele. Vojná s čarodejníkmi nie je nič príjemné a vy to poznáte tiež dobre. Pritom je tak jednoduché riešenie. Systém je dokonalý, keď nejde o teba.“

Ria zaznamenala veľa nechápavých pohľadov. Arkáni si dobre uvedomovali situáciu a boli ticho. Tešili sa na dobrý boj, ale nie na takéto situácie. Mlčať, ak chcú žiť. Utekať, ak chcú žiť. Skrývať sa, ak chcú žiť. Žiadny bojový pokrik a radosť v svaloch, ktoré nesú smrtiace zbrane. Žiadne bojové piesne, ktoré dodávajú odvalu. Namiesto bojového ducha rozkolísaná morálka. Myšlienky nad zradou. Úteky na druhú stranu, hoci i v mysli.

„Máš ešte tú hojivú masť?“

„Mám. Ale je jej málo.“

„Daj mi ju. Budem ju potrebovať.“

„Načo?“

„Počula si už niekedy vetu, že najlepšia obrana je útok?“

„Ty sa chceš prebiť cez ľudí až k maniom a každému podrezať hrdlo?“

„Mám trochu iný plán. Musíme sa rozdeliť. Tí pomalší ostanú tu.“

„A ostatní čo?“

„Získajú kone.“

„A čo chceš? Dostať sa až k ním? Čo stráže?“

„Ktorú časť vety najlepšia obrana je útok nerozumieš?“

„To je bláznovstvo. Je to úplne hlúpe. Navyše ledva chodíš.“

„Preto tie mastičky. Zajtra ráno vyrážame. Tí, čo budú na tom najlepšie.“

„Je to hlúposť.“

„Pozri sa maličká. Už si niekedy zomierala od hladu? Tak, že si nevládala hýbať rukami? Viem, čo je to smrť hladom. Ak mám možnosť zomrieť od hladu alebo v boji, prípadne zachrániť svet, beriem si druhú možnosť. Kto je na tom rovnako ako ja, nech sa zajtra pridá.“

Skoro všetci arkáni sa chcú pridať. Okamžitá reakcia.

„Ako si dokázala tak rýchlo presvedčiť, že je to dobré riešenie?“

„Nejde o umenie presvedčať. Ide o spomienky.“

„Aké spomienky?“

„Spýtaj sa kohokoľvek, kto umieral hladom. Hlad nezabiješ mečom a neporazíš v slovnej bitke. Mám silu. Mám vôľu. A hlad? To je hádam jasné. Zajtra ideme.“

„Pôjdem s tebou.“

„Ako chceš. Kto nepôjde?“

„Mala by si vedieť niečo. Mám v tréningu niekoľko poučiek. Jedna z nich vysvetľuje tvoje správanie.“

„Len jedna? A poučka? Ty ale vieš niekoho vystrašiť. Čo som ti urobila?“

„Čím viac prenasledujúcich zabiješ, tým menšia šanca, že ťa niekto chytí.“

„To je predsa jasné. Nič také nemusíš ani hovoriť. Dobre. Oddychujme. Máme vodu. Možno aj nejakú rosničku ulovíme. Ak niekto nejakú uloví a bude si istý, že nie je jedovatá, nech dá vedieť.“

„Počkaj. Mám to. Ak ľudia idú po nás, musia mať niečo so sebou. Zásoby. Tie sme aj minule zobrali, ale minuli sa. Niekedy môžu byť najrýchlejší spôsob, ako sa dostať k potrave. Ale je to nebezpečné.“

„Neboj, zvykneš si.“

Arkáni sa začali pripravovať na spánok a presunuli sa na čo najmenej nápadné miesta. Netúžili po nočnej návšteve.

12. Kapitola – Ona

Larynia len pomaly vstávala. Slnko ešte len začínalo stúpať, ale všade okolo nej sa niečo dialo. Príšerný zvuk príprav na pochod. Brnenia, meče, vozy so zásobami a hlavne ľudia. Všetko sa pohybovalo sem a tam. Náhliače sa reči prehlušovali hlasné rozkazy. Nikdy si neuvedomovala, čo všetko treba na bojovú výpravu pripraviť. Myslela si, že všetky tie presuny nebudú mať konca.

„Kto je to?“ Odrazu si ju niekto všimol.

„To je tá, čo nosila vodu.“

„Tak nech tu nespí a pomáha!“

Neznámy chlap do nej kopol. Vykríkla od bolesti a inštinktívne očakávala ďalšiu ranu. Tá však neprišla. Namiesto toho ju niekto jemne posadil.

„Jedla si?“

„Ja neviem. Všetko je také. Zvláštne. Necítim sa dobre.“

„Predvčera si mala povedať, že nie si naučená piť. Teraz pod'. Je čas.“

„Čas? Aký čas?“

„Ideme. Vyrážame. Povedala si, že vieš ošetrovať. Pamätáš sa?“

„Ja neviem.“

„No tak. Vstávaj. Musíme ísť. Vojna nepočká.“

„Aká vojna? Prepáč, ja si nič nepamätám a je mi strašne zle.“

„Vstaň!“

Heram chytil Laryniu za ruku a násilím ju zdvihol. Tá sa nemohla brániť. Bola pred ním v svojej obyčajnej podobe. Jednoduché dievča s čiernymi vlasmi a vychudnutou postavou. Nezmenila sa teraz, ale už skôr. Krátko po tom, čo Ciali odišla.

„Počkaj. Prosím.“

„Čo chceš? Ideme do vojny.“

„Proti komu?“

„Nie je to jedno? Už máš zbalené veci?“

„Nič som nemala.“

„Nič? Výborne. Zober vodu. Toľko, koľko unesieš.“

„Proti komu idete bojovať?“

„Je mi to jedno. Už som ti to raz povedal. Máš tú vodu?“

„Prepáč, som len zvedavá. Nechcem vojny.“

„Máme rozkazy a nie sme slabosi. Urobíme čo je potrebné. Vyrážame.“

„Vieš, ako vyzerajú?“

„Majú hlavu, čo sa dá odseknúť. Viac ma nezaujíma.“

Larynia išla po vodu. Bola rozhorčená a sklamaná. Je medzi ľuďmi, ale tí ľudia sa ne-správajú ako ľudia. Nie sú tými, čo si kedysi myslela. Nerozmýšľajú tak, ako Ziggy a ostatní. Alebo ako Lussia. Len plnia rozkazy. Chcú urobiť, čo je podľa nich správne. Nevedia, proti komu idú bojovať. Ani čo dosiahnu. Majú zbrane. Zásoby zbraní, ktoré spôsobia smrť a utrpenie. Ale ne-majú rozum na to, aby niečo dosiahli aj bez bojov.

Mohla by doniesť viac vody. Napríklad tak, ako kedysi. Stačil vozík. Teraz ale rozmýšľala nad inou cestou. Cesta vody, ale iná.

Zatvorila oči a začala tichú modlitbu. Prosila Ciali o radu. Vedela, že ju bude počuť a že jej pomôže, alebo sa o to pokúsi. Čakala na odpoveď. Alebo znamenie. Čokoľvek. Rozmýšľala nad Ciali, až jej prišiel do myšlienok niekto úplne iný. Malé dievčatko, ktoré sa dostalo až medzi arká-nov. *Viem, čo chcela urobiť, ale aj tak je mi jej ľúto. Prečo to musela urobiť? Kto ju k tomu prinú-til? Mohli k tomu prinútiť aj mňa. Zabiť niekoho. Nikdy by som to sama neurobila a už tá pred-stava ma desí na smrť. Určite by som neposlúchla, ale mohli by ma aj tak donútiť. Ako? Neviem ako, ale dokázali by to. Obyčajná Larynia proti démonom a všetkým. Tak rada by som sa vrátila. Nosiť vodu bolo hrozné, ale lepšie ako toto. Nikto nezomieral.*

Pri studni stála tabuľa s nápisom. Niektoré písmená boli výraznejšie, iné boli podškrtnuté. Pre Laryniu boli dôležité, ale v inom význame. Znovu si uvedomila, že nevie čítať. Je hlúpa, ako si často hovorila.

„Na čo čakáš? Chceš pomôcť Ziggy a ostatným, alebo nie?“

Mladá žena počula hlas, ale nevedela, odkiaľ prichádza. Pozerala sa okolo seba a hľadala odpovede. Nevidela nič. Žiadny zdroj. Nič, čo by mohlo vydávať ľudský hlas. Všade len piesok a vzácna voda, ktorá bola zhromaždená v hlinených nádobách pri studni.

„Tak urobíš niečo?“

„Kto si? Nevidím ťa.“

„To je fuk. Rozbi tie nádoby. Ak všetky rozbiješ, uteč. Bez vody nepôjdu bojovať proti arkánom.“

„Rozbiť nádoby? Ale potom nebudú môcť prenášať vodu.“

„O to ide. Si fakt blbá. Ale môžeš byť užitočná. Rozbi ich!“

„Nechcem, aby niekto trpel.“

„O ľudí sa neboj. Ostanú tu a nič sa im nestane.“

„Povedz mi kto si. Prosím.“

„Urob, čo je správne. Chcem vedieť, ako veľmi ti záleží na arkánoch.“

Larynia bola na vážkach. Urobiť niečo také, alebo nie? Nikdy nepremýšľala do hĺbky. Nepáčilo sa jej nič, čo malo niečo s vojnami. Všetko to ničenie. Nikdy neničila nádoby na vodu. Vždy ich plnila a snažila sa, aby žiadnu z nich nezničila. Kedysi videla Lussiu, ako sa s nimi hrala. Len tak si jednu z nádob vyhadzovala do vzduchu a keď ju správne nechytla, rozbila sa. Navyše sa poranila. Vtedy si myslela, že sa to už nikdy nezopakuje. Na ďalší deň robila to isté a bola to práve ona, kto ju mal presvedčať, aby sa s tými nádobami nehrala. Možno je to jeden z dôvodov, prečo sa Larynia vždy považovala za neschopnú. Nedokázala prinútiť Lussiu, aby sa prestala hrať.

Nevedela, ako sa rozhodnúť. U nej tak typické. Počula rozkazy a kone, ktoré netrpezlivo prešľapovali na mieste. Vedela o prípravách i o tom, aké má povinnosti. Pamätá si Heramove povelky. Nosiť vodu. Tak, ako kedysi. Pred vojnou. V ušiach má aj iný, neznámy hlas. Niečo, čo nepočula ešte nikdy. Mužský hlas, to určite. Ale čím? A čo to má spoločné s vodou? Kto by chcel, aby boli títo ľudia bez vody?

Larynia zobrala do rúk jednu z palíc a skúsila čo najsilnejšie udrieť do blízkej prázdnej nádoby. Hlina sa rozsypala na črepiny. Inštinktívne sa pozrela okolo seba, či to niekto nevidel. Myslela na Lussiu, na vojny a na Ziggy. Na nič iné. Bola presvedčená, že vie, čo je správne. Rýchlo udrela do ďalšej nádoby a tá sa rozpadla úplne rovnako. Zničila všetky, ktoré boli pri nej a išla k studni. Pri nej bolo dvadsať nádob. Každá dosť veľká na to, aby na deň zahnila smäd pre silných

bojovníkov. Rozohnala sa znovu a znovu, až neostala celá ani jedna. Obzrela sa okolo seba a stále si ju nikto nevšimol. Nikto ju neprišiel pokarhať alebo rovno zabiť.

Rozbíjanie nádob bolo počuť, ale nikto nešiel za ňou. Bola ako neviditeľná. Rozhodla sa trochu prikrčiť a niekde zaliezt'. Skôr, ako si to niekto všimne. Po čine sa z nej rýchlo vytratilo celé to nadšenie. Lutovala svoj čin, ale nemohla na tom nič zmeniť. Mohla sa priznať, ale nevedela, čo to bude znamenať.

„Urobila som to,“ povedala polohlasne. Nevedela ani to, komu to vlastne hovorí. Ani či ten niekto počúva.

Nedostala žiadnu odpoveď. Počula chlapov, ako nadávajú na zničené nádoby. Nerozumela dobre každé ich slovo, ale rozhodne nechcela ísť nikomu na oči. Započula niečo, čo mohlo byť strkaním.

Neustále ju prenasledoval pocit viny. Nevedela, kde by sa mala schovať. Bála sa hnevu ľudí, ktorí potrebujú vinníka. Ona tým vinníkom je. Možno očakávala pochvalu alebo odmenu, od niekoho neznámeho. Nič sa neukazuje. Žiadna postava. Neprichádzajú nové prosby alebo hrozby. Stále to isté Slnko ju skúma svojimi lúčmi a ona, bezradná, myslí na niektorý zo svojich vzorov.

Pocítila smäd. Už dlhšie sa poriadne nenapila. *Tak rada by som išla k studni a napila sa, ale nemôžem. Odhalili by ma. Pýtali by sa na všetko. Kto som, čo chcem a prečo som to urobila. Zistia to. Všetci to budú vedieť. Ja som rozbila tie hlinené nádoby. Čo mi urobia? Asi ma dajú do väzenia. Alebo zabijú na mieste. Možno ma budú vypočúvať a ja pri tom odpadnem.*

„Výborne, Larynia. Som na teba hrdý. Urobila si dobre.“

„Kto si? Ako to celé myslíš?“

„Všetko sa dozvieš v pravý čas. Teraz sa pozri napravo od teba. Je tam sud. Otvor jeho veko.“

„Čo tam bude?“

Hlas sa odmlčal. Nech to bol ktokoľvek, Larynia nevedela, či mu môže veriť a či je správne ho poslúchať. Napriek tomu, že je už dlhšie mimo všetkého, čo bolo pre ňu obyčajné, len ťažko si zvyká na iný svet. Keď nosila vodu, neboli žiadne hlasy, žiadni arkáni, čarodejnice aj s kúzлами a

nič nemala radšej ako svoju sestru, ktorá ju prekonávala úplne vo všetkom. Ostávala jej len viera. Doteraz nezmizla, ale nie je to viera v ideály, ktoré predniesol Marinus. Je to skôr zúfalstvo, ktoré núti niečomu veriť. Čomukoľvek. Len, aby sa človek úplne nezbláznil.

Zodvihla veko a našla v skoro prázdnom sude malú fľaštičku. Rýchlo ju otvorila a napila sa. Zahnila svoj smäd, ale vedela, že druhýkrát to už nebude fungovať. Musí sa dostať k studni. Premýšľala nad svojim príchodom. Je tu, lebo si to želala Ciali. Prišla s ňou, ale potom odišla. Aj teraz sa k nej skúsila pomodliť, ale jej slová neboli vypočuté.

„Teraz ma dobre počúvaj. Odsuň prázdny sud. Pod ním je tunel. Choď tam.“

Larynia tentokrát poslúchla bez otázok. Potichu odsunula sud uvidela dieru, ktorá bola po stranách spevnená. Rýchlo sa dostala dovnútra.

„Naprav ten sud. Musíš byť nenápadná.“

Len čo pohla zospodu so sudom, jej deň sa zmenil na tmavú noc. Nevidela vôbec nič. Polohlasne zašomrala a pocítila úzkosť. Nikdy nemala rada tmavé priestory. Bojovala v nej túžba odísť odtiaľto a mať pri sebe niekoho, kto by ju chránil. Ziggy, alebo Ciali? Nevedela sa rozhodnúť. Ziggy, Ciali, Ziggy, Ciali... konečne znovu pomyslela na Lussiu. Tak rada by ju mala pri sebe. Pozná jej voľbu. Vybrala by Ziggy. Okamžite. Larynia však nemá pri sebe nikoho a sama nevie, kde je. Len kúsok od nej je denné svetlo a relatívne bezpečie.

„Doprava. Teraz doľava. Hovorím doľava. Výborne. A teraz sa zohni, ak nechceš... to muselo bolieť. Teraz sa zohni. Neboj sa, zvládneš to.“

„Povedz mi, kto si.“

„Poviem ti, až vyjdeš von.“

„Povedz mi teraz.“

„Zbytočne by ťa to zdržalo. Natiahni ruku hore. Trochu doprava. Nahmatala si fakľu. Dobre. Teraz ju zober so sebou.“

„Fakľa je nanič bez ohňa.“

„Len ju zober. Pred tebou je teraz rovná chodba. Chcem, aby si išla stále rovno a zastavila sa, až ti dám vedieť. Choď!“

Larynia urobila presne to, čo bolo od nej žiadané. Zastala na mieste, kde bolo vidno malý kúsok svetla. Tmavé steny a rôznorodé predmety pôsobili desivým dojmom. Predovšetkým pre tých, čo nikdy neboli v takýchto priestoroch.

„Teraz ma dobre počúvaj. Chod' za svetlom. Uvidíš tam staršiu pani. Daj jej túto fakľu. Nepovedz jej, čo si urobila na povrchu.“

„Dobre, ale neviem čo jej mám povedať.“

„Povedz jej, že si našla jej fakľu. Potom len chod' ďalej a dostaneš sa k východu.“

Larynia opatrne prichádzala k silnejúcemu svetlu. V studených chodbách zacítila príjemné teplo, ale vzduch sa dýchal čoraz ťažšie.

„Marinka? Marinka, si to ty?“

Preľakla sa. Pýtala sa toho hlasu, čo by mala odpovedať. Žiadna odozva. Nechcela povedať, že žiadna Marinka nie je.

„Doniesla som fakľu.“

„Naozaj? Našla si ju? Pod', moje dievčatko. Pod' ku mne.“

„Tak... dobre.“

„Kde bola? Rozprávaj, som veľmi zvedavá. Nikdy neviem kde ju dám a keď si potom spomeniem, tak už tam nie je.“

„Bola... v tej veľkej tme. Našla som ju náhodou.“

„Šikovné dievčatko. Výborne. Ako sa k tebe správajú? Už ťa pozval ten chlapec na spoločnú večeru?“

„Ale... ešte nie.“ Larynia nevedela, čo hovoriť. Bola zmätená, ale zároveň si začala veriť. Snažila sa hovoriť klamstvá tak, aby sa sama nezamotala. Nechcela sa tiež prezradiť.

„Dievčatko moje, neprechladla si? Máš taký iný hlas. Keby som ťa dobre nepoznala, tak by som si aj niečo pomyslela. Marinka, nie si chorá?“

„Nie, nie som, ale vieš, som mladá. Dospievam. Trochu sa mi mení hlas. Už nie som také dievčatko, ako kedysi.“

„Už aj z teba bude veľká slečna. Nebude to dlho a budeš so svojou veľkou láskou zakladať rodinu. Ako sa to volá ten tvoj budúci muž? Ramael? Alebo tak nejako?“

„Odkiaľ poznáš Ramaela?“

„Posaď sa, Larynia.“

Kto je to? Ona odrazu pozná moje meno. Čo sa stalo?

„Viem, nad čím rozmýšľaš. Áno, poznám ťa. Dlho viem, že nie si žiadna Marinka. Nikoho s takým menom ani nepoznám. Je to už nejaký čas, odkedy ťa sledujem.“

„Ako? Čo o mne vieš?“

„Povedala by som, že viem o tebe dosť. Nemusíš sa báť, nie som tvoj nepriateľ. Dokonca som veľmi rada, že sa spoznávame. Prosím, sadni si.“

„Doniesla som ti fakľu.“

„Výborne, tá sa hodí. Zdvihni ju. Trochu vyššie. A sleduj.“

Fakľa začala žiarit' slabým plamienkom, ale ten postupne silnel. Vyzerala ako ktorákoľvek iná fakľa, aj keď bola zapálená bez ohňa. Akýmsi kúzlom.

„Ty si čarodejnica.“

„Jedna z mála. Nemám ale taký talent, ako ty.“

„Talent? Ja? Neviem čarovať.“

„Nevieš. Ale to neznamená, že na to nemáš talent.“

„Ramael vie čarovať.“

„Na neho som bola ako matka vždy pyšná. Samozrejme, kým sa nepridal k Marinovi.“

„Vy... ste boli jeho matka?“

„On nežije? Čo sa mu stalo?“

„Myslela som, že to viete.“

„Nie, neviem. Ak niečo o ňom vieš, povedz mi to. Naozaj to chcem vedieť.“

Laryniu dojali slzy staršej ženy. Najskôr sa zdala byť pomýlená, ale teraz je všetko inak. Dôveruje jej. Stačilo spomenúť jednu meno a všetko je úplne iné.

„Keď prišli maniovia, tak sa stretli s arkánmi. Dohodli mier, ale rýchlo aj tak skončil. Bola som tam. Ja aj Ziggy a Ramael. Zabili ho. Už neviem prečo, ale bolo to strašné. Tak veľmi kruté.“

„Maniovia? Arkáni? Neviem kto to je, ale ak sa Ramael pokúsil urovnať ich spor, musel mať na to dobrý dôvod. Môj chlapec. Môj chlapček! Prečo?“

„Naozaj je mi to ľúto. Bol dobrý a milý. Snažil sa, aby ostatní prežili.“

„Mala si ho rada?“

„Áno. Asi áno.“

„Dovedieš ma k tomu, čo mu to urobil?“

„Ale ja neviem kto to bol. Nieкто z maniov. Možno by som si spomenula, ale bolo to strašné. Nechcem si to pamätať. On aj Lussia, Durf a všetci. Bolo to strašné.“

„Neviem, kto je Lussia. Tvoja sestra? Prepáč, kým si sem neprišla, nepoznala som ťa. Durfa áno, ale vás dve nie. Kto sú tí maniovia?“

Mladá žena sa myslou chcela dotknúť príbehu, ktorí kedysi hovorila Ziggy. Jej asi prvý príbeh. Všetky tie národy, o ktorých nikdy nepočula. Spletitá história boja dobra a zla. Vojny, ktoré sa ťažko pamätajú. Nevedela si spomenúť. Preto povedala jediné, čo jej napadlo.

„Maniovia sú čarodejníci. Môžu byť dobrí, ale väčšinou sú zlí.“

„Čarodejníci? Vieš mi povedať niečo viac o ich mágií?“

„Oživilí Lussiu a hneď ju zabili. Chceli vidieť ako trpím!“

Pani sa zohla k Larynii a podala jej vreckovku. Povedala niečo na upokojenie a skúsila to s nežným úsmevom, ale bezvýsledne. Nemohla zastaviť slzy a ani nevedela, či je vôbec správne obmedziť slzy u tak mladej ženy, ako je Larynia. Šestnásť cyklov, stále vo vývoji a ešte nevie, čoho všetkého je život schopný.

„Len pokojne. Neviem celkom, ako si sa sem dostala, ale si asi dosť zmätená. Nepoznám svet, len blízke okolie. Ak by si niečo potrebovala, povedz mi to.“

„Dá sa oživovať mŕtvych?“

„So silnou mágiou sa to dá. Je to ale veľmi riskantná mágia. Svetlá či temná, podľa tvojich cieľov. V každom prípade je to veľmi náročné. Žiadny začiatok to nedokáže. Ak to nieкто vie, musí to byť skutočný čarodejník a musí vedieť naozaj veľa. Navyše niečo tak náročné sa málokedy podarí na prvýkrát.“

„Oni to dokážu.“

„Kto? Tí maniovia?“

„Áno. Dokážu oživovať a oveľa viac.“

„Čo všetko dokážu?“

„To neviem, nevidela som veľa z ich mágie. Vedia sa dotknúť človeka a ten hneď zaspí, alebo vrhať rôzne kúzla a zabíjať ľudí. Oživujú mŕtvych a vedia vyčarovať vodu. Určite je toho oveľa viac. Bojím sa ich.“

„Dokážu medzi sebou komunikovať na dlhé vzdialenosti?“

„Určite áno.“

„A aký majú cieľ? Čo chcú dosiahnuť?“

„Asi to, aby ich nikto neohrozoval. Zabijú arkánov. Aj teraz je vojna.“

Čarodejnica vyriekla kúzlo a Larynia sa zmenila na myš. Chytila ju a jemne si ju položila na dlaň. Pozrela sa smerom do tmy.

„Marinka, Marinka si to ty?“

„Hľadáme dievča. Bolo tu?“

„Aj ja hľadám. Marinka príde. Marinka príde.“

„Ženská bláznivá, nemáme na teba čas. Bola tu, alebo nie?“

„Marinka ešte neprišla, ale ja viem, že príde. Teším sa na ňu. Urobím jej dobrý čaj a budeme sa spolu rozprávať. Je taká múdra. Možno mi donesie tie koreňky, ako sľúbila. Áno, áno sľúbila. Marinka príde a ja sa teším. Aj som pozametala a pozrite sa, ako je tu čisto. Ona príde.“

„Tadiaľto nešla. Vráťme sa.“

„Povedzte jej, nech sa vráti. Povedzte jej. Mám ju rada.“

Hliadka sa vracia rovnakým smerom a Larynia, tentokrát v myšacej podobe, zvedavo skúma cudziu dlaň.

„Pod' myška, je čas na ďalšie kúzlo. Tu pekne počkaj. Dobrá myška.“

Larynia sa dostala do svojej pôvodnej podoby. Celé kúzlo bolo oveľa rýchlejšie, ako čakala. Len s námahou sa udržala na nohách. Napadali jej slová plné vd'aky. Za záchranu, ako aj za ponúknutú stoličku.

„Povedz mi, prečo si to urobila?“

„Čo prečo som urobila?“

„Tie nádoby. Možno ťa nikto iný nevidel, ale ja áno. Prečo?“

„Ja... som musela.“

„Zaujímavé. Veľmi zaujímavé. Ako si si už určite uvedomila, niečo o tebe viem. Neboj sa, nikto mi o tebe nepovedal. Mám svoj dar a len málokto o ňom vie. Tak, ako som ja pre ostatných bláznivá ženská, tak si ty pre mňa neznáma. Povedz mi, prečo si rozbila tie nádoby?“

„Myslela som, že ten hlas je tvoj.“

„Aký hlas? Počuješ nejaké hlasy?“

„Áno, počujem, ale neviem komu patrí. Myslela som si, že je ten hlas tvoj.“

„Neviem sa dostať niekomu do hlavy. Viem zistiť niektoré veci, ale neviem nikoho ovplyvňovať.“

„Potom to musel byť niekto z maniov. A ja som urobila presne to, čo chcel. Čo som to urobila?“

Mladá žena sa dala do plaču. Inštinktívne hľadala nejakú oporu. Nieкого, kto by ju ochránil pred celým tým zlým svetom. Pozrela sa na čarodejnicu, ale nepodišla bližšie.

„Čo sa stalo?“

„Zomrela.“

„Kto?“

„Čarodejnica. Ako vy, ale iná.“

„To je naozaj hrozné. Ovládať niečo z mágie ťa neurobí lepším človekom. Neprinesie to lepší život. Máš len viac možností, ale stretávaš sa aj s väčším množstvom nepochopenia. Ak máš možnosť niekomu pomôcť, je normálne urobiť to. Ak to ale urobíš, vzbudíš strach. Ľudia sa boja toho, čo nepoznajú. Ich svet je obmedzený. Kedysi dávno som bola presne ako ty. Mladá, zmätená a prenasledovaná. Nevedela som nič, čo by bolo naozaj cenné alebo úžasné. Poznala som iba prácu a všetko, čo poznajú ľudia pracujúci pre chrám. Ale nebudeme hovoriť o mne. Môj život neskončil, ale jeho začiatok je už ďaleko.“

„Ale k tebe sa vráti Marinka a všetko bude dobré.“

„Nevráti sa. Žiadna Marinka neexistuje. Celé je to len hra. Mala som syna, ale žiadnu dcéru. Moje druhé dieťa zahynulo. Viem len to, že to bolo dievčatko. Rozhodla som sa ju pomenovať Marinka. Zdalo sa mi, že by sa jej také meno páčilo. Väčšina rodičov rozmýšľa, aké meno sa im páči. Som iná. Chcela som meno, ktoré bude jedinečné a pritom milé.“

Rozhovor pokračoval. Larynia sa pýtala a dostávala odpovede. Žiadne stráže sem dole nechodili. Niekedy bolo počuť niečo z povrchu, ale nijako to nenarušovalo rozprávanie.

„Verí ti. Výborne. Teraz jej povedz, že Marinus je mŕtvy a už sa nemusí schovávať,“ pošepkal Larynii neznámy hlas. Tá ale váhala.

„Stalo sa niečo? Počula si ten hlas?“

„Áno. Niečo mi povedal.“

„Čo také? Ak to môžem vedieť, samozrejme. Spolu ľahšie prídeme na to, komu patrí.“

„Už ten hlas nebudem počúvať. Musí to byť niekto z démonov.“

„Čo ti povedal? Neboj sa, nech je to čokoľvek, nebudem sa na teba hnevať.“

„Mám ti povedať, že Marinus je mŕtvy. Už sa nemusíš schovávať.“

„Obidve informácie viem. Vlastne som nevedela, že je mŕtvy, ale tušila som to. Pod', niečo ti ukážem.“

Žena vytiahla starý kus papiera. Bola to jednoduchá mapka. V strede bol chrám a okolo neho niekoľko dedín. Ukázala na jednu z nich. Okolo chrámu boli kruhy a táto dedina bola až za tým druhým, väčším kruhom.

„Čo to znamená?“

„Ty si z prvej kasty, my ostatní z tretej. Rozumieš?“

„Áno, teraz už rozumiem. Mrzí ma to.“

„To nič, pre to sa netráp. Teraz sa zamysli nad tým menom. Marinka. Koho ti to pripomína?“

„Neviem, nikdy som také meno nepočula.“

„Rozmýšľaj. Stále nič?“

„Nerozumiem.“

„Dala som meno, aby sa podobalo na to Marinove. Dúfala som, že ak by ho počul, tak by ju dal do vyššej vrstvy. Už na základe mena by mohla mať lepší život, ako ja.“

„Nepoznám ani tvoje meno.“

„Volám sa Kreiana. Už poznáš moje meno, aj môjho syna. Teraz som ti zachránila život. Povedz mi niečo o tom hlase. Kedy si ho začala počuť?“

„Len teraz. Pred tým, ako som zničila tie nádoby. Poslal ma sem. Povedal mi, aby som zobrala fakľu.“

„A ty hovoríš, že tí maniovia sú zlí?“

„Áno, sú veľmi zlí. Bojím sa ich. Počula som o nich hrôzostrašné veci. Kvôli nim je vojna. Oni ovládajú ľudí.“

„Potom si nemala rozbíjať nádoby. Ak sú naozaj mocní a ovládajú čary, rýchlo ťa tu nájdu. Možno som aj prekvapená, že tu nie sú.“

„Ten hlas mi povedal, že mi povie svoje meno. Ale až keď prídem na povrch.“

„Zaujímavé, veľmi zaujímavé. Asi nechcel, aby som vedela, kto to je. Ale je to hlúpe. Keby si sa dostala von, aj tak je šanca, že by si mi to povedala. Alebo sem nemôžu ísť tí maniovia. Je to záhada. Teraz by si určite nemala vychádzať von. Budú ťa hľadať. Počkaj, až deň vystrieda noc. Ale neviem, kam by si potom mala ísť.“

„Nepôjdeš so mnou?“

„Možno som tu už pridlho a čistý vzduch ešte nikoho nezabil.“

Kreiana urobila čaj a postarala sa o najlepšie pohodlie, aké mohla Larynii poskytnúť. Pýtala sa na Ramaela, na vojny a veľmi sa zaujímala o Ziggy a Ciali. Obidve také odlišné, ale pre malú Laryniu mimoriadne dôležité. Vlastne nie len tieto dve. Okrem dvoch naozaj silných žien mala ešte jeden vzor. Svoju mladšiu sestru, ktorá jej chýba najviac na svete.

„Premeníš ma ešte na myš?“ Vyšlo zrazu z Larynie.

„Prečo by som niečo také robila? Ale ak by ťa hľadali, tak áno.“

„Chcem ísť von. Tam možno zistím niečo, čo potrebujem vedieť. Ako človek by som bola nápadná.“

„To je výborný nápad. Len neviem, či ti ten hlas niečo povie aj v tejto podobe. Každopádne to môžeme skúsiť. Ako ťa napadlo niečo takéto?“

„Lussia sa bála myší. To bola moja sestra. Stále mi hovorila, že ja som tá bojazlivá.“

„Teraz by bola na teba hrdá. Ukážem ti cestu von, ktorou ľudia nechodia, ale myš by ju zvládla.“

Po chvíli sa rovnaká myška vrátila k čarodejnici a tá ju pohladila po srsti. Znovu vyslovila zaklínadlo a Larynia sa ukázala v svojej pôvodnej podobe.

„Čo si zistila?“

„Musím ísť. Čo najskôr. Je to veľmi dôležité.“

„A kam?“

„Existuje niekto menom Timur. Má niečo pri sebe. Niečo dôležité. Potrebujem to.“

„Nejaké podrobnosti?“

„Neviem, veľa som toho nepochopila, ale musím sa k tomu dostať. Inak všetci zomrieme.“

Kreiana sa zapozerala na mladú ženu, ktorá hovorila rýchlo a vystrašene. Nemala pocit, že jej klame.

AKT XIX: Iní, ale stále ľudia

13. Kapitola – Galedon II

Kajuta kapitána nikdy nebola miestom, ktoré by niekto mohol obdivovať. Jednoduché kreslo, dve stoličky, posteľ a dva stoly. Všetko zapratané údajmi, poznámkami a mapami. Tá najväčšia žiarila kapitánovi Teirakovi do očí. Modré, červené a ďalšie body boli pospájané úsečkami s dlhými popismi. Poloha, užitočné nerastné suroviny, obyvateľstvo a všetko ďalšie k tomu.

„Stále tie správy. Neustále si ich čítam ako šialenec. Dôležité informácie a potom zrazu ticho. Vieš, čo to znamená?“ Kapitán bojovej lode Galedon II sa pýtal svojho asistenta, ktorý mu práve doniesol jeho večerný čaj.

„Sme pripravení, nech sa už deje čokoľvek.“

„Vodná planéta. Hmm. Jednoduchý názov. Niečo mi na tom neseď. Vždy mi na tom niečo neseď. Asi to ani nemôže byť inak. Neverím, že môže byť planéta skoro celá zatopená vodou. Kto vie, do akej hĺbky je tá voda?“

„Ria to nevedela. Ale vedela o manioch.“

„Stále si myslím, že sme nepripravení. Porazili sme ich, ale boje s tou chamrad'ou sú vždy ťažké. Tie ich kúzla! Niekedy si myslím, že čím viac prehrávajú, tým viac sú nebezpeční.“

„Musíme ich úplne poraziť. Ak je na tej planéte voda, tak to dokážeme.“

„Každá bodka na pláne je to, čo máme. Výsledky rovníc. Boje na získanie a boje na udržanie. Čím viac planét ovládame, tým je ťažšie udržať na každej z nich poriadok. S primitívmi sa tak ťažko dohaduje.“

Teirak siahol po vreckovke a usušil si čelo. Napriek bezchybne fungujúcej klimatizácii sa potí od vzrušenia a očakávania.

„Môj pane, bojovali ste proti nim v prvej línii i ako veliteľ. Ak ich niekto dokáže vytlačiť z tejto planéty, ste to vy. Dali ste rozkaz na pripravenie sa na všetko a my pripravení sme.“

Asistent sa pokúšal uľahčiť kapitánovi jeho myslenie, ale nebolo to jednoduché. Hrôzy vojen sú nepríjemné v časoch mieru a každý mier, aj ten najlepší, niekedy skončí. Sledoval pohyby kapitána Teiraka a hlavne sa pozeral na všetky tie planéty, ktorým niečo chýbalo. Niekedy to bola vojenská sila na potláčanie povstaní, inokedy dôležité suroviny na rozvoj priemyslu alebo napríklad kvalitná pôda, ktorá by udržala populáciu. Tak ako všetci ostatní, aj on si bol vedomý toho, že

pôdy je dosť. Ak sa všetko podarí, bude jej dosť pre obilie a zeleninu, chov zvierat i pestovanie technických plodín pre priemysel. Na všetko a ešte oveľa viac treba to najdôležitejšie. Vodu.

„Koľko ešte?“

„Presnejšie informácie ako tie, ktoré máme, získame už čoskoro. Podľa palubného počítača za dva dni a štyri hodiny.“

„Ideme do neznáma. Tá planéta je ďalej od ostatných planét. Aj preto sme sa o nej dozvedeli tak neskoro. Keby sme mali viac lodí, vedeli by sme o nej oveľa viac. Teraz mám strach, že o túto loď prídeme. Trvalo rok, kým sme ju dali dohromady.“

„Dokázali sme to a to je hlavné.“

„Áno, to je hlavné. Z troch zničených lodí sme urobili jednu.“

„Toto je naša najlepšia loď. Naša pýcha. A vy ste jej veliteľom.“

„Radšej trojicu menších lodí ako jednu trochu väčšiu, ktorú sme len ledva dali dohromady.“

Kapitán si vychutnával čaj. Nikto nepil tak silné čaje, ako on. Málo vody a silná zmes. Spomínal na prvú líniu a staré zbrane, ktoré sa museli používať manuálne. Aj vtedy si vychutnával dlhý spánok, ktorý bol podmienkou slúženia v armáde. Dostatok tekutín alebo dostatok spánku. Kto si mohol vybrať, dal prednosť tekutinám.

„Nájdi mi všetko o tej našej prieskumnej lodi v záznamoch.“

„Dvojmiestny prieskumný modul. Neozbrojený. Oproti staršiemu modelu má vylepšené komunikačné prostriedky. Posádku tvorí mechanik Timur a komunikačná pracovníčka Ria. Prešiel trojradovým testovaním. Opravy po vystavení mikroasteroidom boli približne pred rokom.“

„Takže loď v dobrom stave? Je nejaká možnosť zistiť, či im došla naša správa s odpoveďou?“

„Pravdepodobne nie, pane. Možno by to bolo možné zistiť priamo z prieskumného modulu.“

„Daj povel našim technikom. Nech o tom zistia čo sa dá z nášho konca. Čo najskôr.“

Asistent odišiel a kapitán sa ocitol sám, len so svojimi mapami. Pohľad mu zbehol na cigaru, ktorú si už dlho odkladá na poličke. Sám seba ešte nikdy nepresvedčil, že je čas na jej zapálenie. Veľa snaženia, zvyšujúci sa počet víťazstiev a kruté spomienky na prehry.

Hodil do seba posledný hlt z večerného čaju a pozrel sa von, do vesmíru. Vesmírna tma pretkávaná hyperpohonom. V duchu si hovorí, ako je rád, že ide na túto výpravu v poriadnej lodi a nie v malom a pomalom prieskumnom module.

Pri pohľade na postel sa zamyslel. Musí sa vyspať a nie je tu nič, čo by potreboval robiť. Má schopnú posádku, ktorá ho práve nepotrebuje. Môže sa len tak prechádzať, alebo len tak spať. Rozhodol sa, že sa prejde do komunikačného oddelenia, s túžbou skontrolovať najnovšie správy medzi loďou a domovskou planétou. Chodby zdobia nástenné fotografie lode z rôznych uhlov. V rohu každého obrazu je jej meno, Galedon II. Až na jednu výnimku. Posledný obraz na chodbe, ktorá vedie k mostíku je iný. Rovnaká loď, ale bez nápisu. Žiadne nádherné fotografie, ktoré urobili automatické grafické programy. Vlastne viac ako hotovú loď to pripomína kopy materiálov, z ktorých bola loď postavená. Tá fotografia nie je oveľa staršia ako všetky ostatné.

„Pane, máme problém,“ povedal kapitánovi jeden z technikov, ovládajúci primárne obranné systémy.

„Čo sa stalo?“

„Všimol som si to už dávnejšie. Palivové nádrže sú neustále v nerovnováhe. Už dvakrát sme to opravovali a raz sme dokonca zastavili kvôli opravám. Vyzerá to tak, že budeme musieť znovu.“

„Čo sa s nimi stalo?“

„Priamo s nádržami nič. Sú prepojené s ďalšími časťami lode. Kým do ľavej ide dostatok deutériovej vody, do pravej nie.“

„Čo to môže spôsobiť?“

„Technicky, ak by sa dosiahla kritická hranica, môže byť pravý ochranný štít k ničomu. Horšie je to, že energetická komora závisí na plne funkčnom pravom štíte. Tak to bolo naprojektované a nemôžeme to zmeniť.“

„Sme v zemi nikoho. Nevieme, či je tu nejaké nebezpečenstvo. Preletme tadiaľto tak rýchlo, ako to pôjde. Ale nie za každú cenu. Ak je to potrebné, presuňte čo treba.“

„V tom je problém, pane. Na plnú opravu by sme potrebovali pristáť. Problémové potrubie je príliš hlboko v lodi na to, aby sme sa k tomu bez čiastočného rozobrania lode dostali.“

„Pristáť na ako dlho?“

„To sa ťažko odhaduje. Minimálne na šesť hodín.“

Teirakova túžba bola jednoduchá. Prísť, urobiť čo je potrebné a odísť. Ak treba opravy, tak ideálne v bezpečí. Maniovia nie sú jediní nepriatelia.

„Len čo sa dostaneme k planéte, chcem ju poriadne preskenovať z bezpečnej vzdialenosti. Ak získame potrebné údaje, zvážime možnosti boja s maniami. To má teraz prioritu. Ak sa nám podarí zbaviť sa ich, pristaneme a opravíme čo treba. Navyše doplníme zásoby. Je mechanizmus na výrobu deutériovej vody plne funkčný?“

„Ihneď to preverím, pane.“

Nedal to poznať, ale správa o poškodení lode ho veľmi znepokojila. Vie, že o každú hodnotnú planétu treba s niekým bojovať. Nemá v pláne riešiť nejakú diplomaciu. Lod' je vyzbrojená, ručne vyberal posádku a potrebu nového zdroja vody si uvedomuje každý človek na palube. Teirak sa rozhodol prejsť záznamy členov posádky. Bojové vyznamenania, výrazné úspechy, sklamania. Tých málo ľudí, čo má nejaké sklamanie v oficiálnych záznamoch, prispieva naozaj výraznou hodnotou. Vojaci, inžinieri, vedci. Zapozeral sa na profil oficiálnej psychologičky. Podľa mnohých najdôležitejšieho človeka na dlhých putovaniach vesmírom. V oficiálnej správe sa vzhľadom na veľkosť lode odporúča dvoj až trojčlenný personál so zameraním na psychológiu. Galedon II má jednu psychologičku a tá má plné ruky práce. Kapitán sa rozhodol, že ju navštívi.

Jej kajuta je iná, ako všetky ostatné. Na stenách sú krásne zelené pláne, lesy s potôčikmi a všade prítomné zvuky prírody, ktoré prehráva počítač dookola a neustále v zvukoch robí drobné zmeny. Zároveň je aj o niečo väčšia. Štyri postele sú vedľa seba a aj keď by tam mohla byť aj piata, bolo by to priveľmi natesno. To by nebol dobrý signál.

„Ak potrebuješ tak často takýto oddych, potom by som nechcela byť kapitánom.“

„Vždy lepšie, ako riešiť problémy iných ľudí. Zvlášť, keď to každý od teba očakáva a teba nemá kto zastúpiť.“

„Pekné slová. Tak kde to bude? Ako obyčajne?“

„Neprišiel som si poležať. Skôr ma trápi niečo.“

„O čo ide?“

„Dostal som správu o poškodení lode. Postavili ju trochu zle a nie je veľa, čo s tým môžeme urobiť.“

„S technickými vecami ti veľmi nepomôžem. Máš tu ale dost' skúsených ľudí, ktorí na tom už teraz usilovne pracujú.“

„Áno, to je pravda. Ale neustále si myslím, že ideme do záhuby. Nemám dobrý pocit.“

Psychologička ponúkla jednu z postelí kapitánovi a na vedľajšiu si ľahla sama. Vždy sa jej takto lepšie rozmyšľalo. Na stenách príroda a nad hlavou ilúzia jemného vánku, ktorý pomaly posúva neškodné obláčiky náhodným smerom. Raz tam, inokedy tadiaľ. Stále nejaká zmena. Sama dobre vedela, ako to funguje a nepovažovala to za žiadny zázrak. Každopádne to bolo najkrajšie miesto na lodi. Na ďalších dvoch posteliach oddychovali dvaja technici. Skončila ich služba a rozhodli sa, že časť svojho voľného času strávia tu.

„Vieš, koľko krát si už zašiel za mnou, na tejto lodi i mimo nej? Tie tvoje zlé pocity. Veci sa udejú. Niekedy dobré a niekedy zlé. Už si mal pocit, že je pred tebou strašný deň, ale ten dopadol nad očakávania dobre?“

„Ale samozrejme. Teraz ma budeš presviedčať, že zlé pocity nič neznamenajú. Je mi to fuk. Úplne ukradnuté. Ideme pozrieť a ideálne dobyť tú planétu, lebo ju potrebujeme. Musíme tam ísť. Nečudoval by som sa však, keby to dopadlo celé zle.“

„To máš pri každej výprave.“

„Už ma dobre poznáš. Ale teraz je to iné. Viac... temné.“

„Možno je to aj diaľkou. Hovoril si, že je to ďalej ako iné planéty.“

„Neviem, diaľkou to nebude,“ podráždene odpovedal kapitán a zapozeral sa na usmievajúcu sa psychologičku.

„Vieš, čo si myslím ja? Tou diaľkou to bude. A hotovo. Dlhšie na lodi a môžeme tak veľa získať. Potom si začneš hovoriť, že čas ide pomaly a ešte neskôr dostaneš pocit, že sa všetko spomaľuje. Ale my tam už skoro sme. Alebo nie?“

„Môžeš mi povedať čo len chceš. Toho blbého pocitu sa nezbavím. Snažím sa o to od prvej chvíle, čo sme vo voľnom vesmíre.“

„Vieš, prečo ja nemávam blbé pocity?“

„Tak to som zvedavý. Prečo?“

„Pretože táto práca je dobre platená. Vlastne som tu úplne spokojná. Mám tu svoje nebičko, relatívne jednoduchú prácu a ani nevieš, ako dobre padne, keď sa môžeš počas dlhej cesty s niekým porozprávať. Vieš, o čom všetkom? Z toľkých informácií mám pocit, že sa stanem expertkou na niečo, čo som na začiatku cesty ani nevedela že existuje.“

„Prečo na to nepoužiješ ústredný počítač? Tam je informácií o čomkoľvek neúrekom.“

„Asi som skôr za klasickú formu. Len tak sa po stojačky porozprávať, alebo si sadnúť. Prípadne poležať si. Tak, ako teraz.“

„Uznávam, niekedy máš naozaj dobrú prácu, ale inokedy ti nezávidím.“

„Včera to bolo úžasné. Prišla sem tá nová, čo tak veľmi chcela patriť medzi pozemné jednotky. Vraj sa bojí, že ju niečo na inej planéte uhryzne. Normálne som sa bavila. Ale to by som asi nemala hovoriť. Predpisy. Ach, tie tak milujem!“

Kapitánovi sa v blízkosti psychologičky vždy páčilo. Príroda, aj keď umelá a hlavne niekto, kto má dobrú náladu, nech sa deje čokoľvek.

„Čo si myslíš, že tam nájdeme?“

„Napriek tomu, že vyzerám múdro, neviem viac ako prístroje. Nikdy som tam nebola. Nikto z nás nebol.“

„Ja viem. Ale chcem vedieť, čo si myslíš.“

„Kvety.“

„Kvety? Myslíš si, že tam budú všade kvety?“

„Veľa vody. Tak prečo nie? Tisíce nádherných druhov. Ak pristaneme, tak na voňavej lúke.“

„Pečná predstava. Mne napadlo skôr to, že nás maniovia hodia o skaly.“

„Maniovia? Budú tam?“

„To si nevedela?“

Pre psychologičku sa skončilo šťastné obdobie. Ak niekoho naozaj nemala rada, boli to oni. Množstvo dôvodov, jeden silnejší ako druhý, ale všetky majú spoločné črty: nenávisť, otroctvo a smrť. Zničené lode, pričarované choroby, bratovražedné vojny. Malé ukážky z ich štýlu života.

„Pozoruhodné,“ poznamenal Teirak.

„Čo je pozoruhodné?“

„Máš najviac konverzácií na tejto lodi. Ale aj tak ti nikto doteraz nepovedal o tom, že sú tam maniovia. Očakával som, že to zistíš v priebehu niekoľkých minút.“

„Koľko ľudí o tom skutočne vie?“

„Čakal som že všetci. Ale všetci asi nie.“

„Môžem hovoriť úplne otvorene?“

„Samozrejme. Čo máš na srdci?“

„Prečo som tu jediná?“

„Pôvodný plán bol viac, ale si tu momentálne jediná psychologička.“

„To viem. Ale prečo?“

„Jedna odmietla, pretože sa musí postarať o svojho malého chlapčeka a chce byť pri ňom. Druhá odmietla tiež. Nepovedala dôvod. Riešil som vtedy veľmi dôležité veci, preto som to akceptoval a nezisťoval som viac.“

„Vedela o marinoch?“

„Neviem. Doteraz som si myslel, že to vedeli všetci. Takže pravdepodobne áno.“

„Ak už tu mám byť jediná, kto sa stará o psychiku každého jednotlivca, mala by som vedieť všetko, čo potrebujem vedieť. To by bolo férové jednanie.“

„Nemohol som to vedieť. Ber to ako ospravedlnenie, ak chceš. V každom prípade si myslím, že si schopná a si tu, pretože ak to niekto zvládne, si to ty. Nevyhodím ťa na žiadnej opustenej planéte ani nič podobné. Si tu, lebo ťa táto loď potrebuje. Aj ja ťa potrebujem. Spolu so mnou všetci ostatní. Až sa vrátíme domov, prečítaš si o svojej odvahe. Misia do vzdialených končín vesmíru a jediný človek, ktorý po psychickej stránke pomohol asi každému, si ty. To znie skvelo.“

„To máme problém. Viem čo hovoríš. A hovoríš dobre. Ja ale viem, čo tieto slová znamenajú.“

„Dobre, urobíme to inak,“ odpovedal kapitán a požiadal jedného z technikov, aby dovedol zbraňovú špecialistku Sianu.

„Ty chceš, aby nahradil niekto, kto odpaľuje rakety? Chceš, aby sa o psychické problémy staral niekto, ako je ona?“

„Ak to nezvládaš ty, potom je tu riešenie. A nielen to, že ťa nahradí. Ešte ťa aj naučí odpaľovať rakety.“

„To nemôžeš urobiť.“

„Mám na to právomoci. Urobiť to môžem.“

„Dobre, v poriadku, dohodnime sa. Zabudneme na toto. Budem sa starať o to, aby tu boli všetci šťastní. Na to mám tréning. Žiadne rakety však odpaľovať nebudem.“

„Ale naučiť sa to môžeš. Nevieme, čo sa bude diať na tej planéte, ale ak je jeden človek na túto prácu málo, pripravíme ďalšieho. Momentálne nemá čo robiť. Kto vie, čo sa od nej naučíš. Navyše sa môžete skamarátiť.“

„S ňou? To myslíš vážne?“

„My vychádzame dobre. A ak jej niekto ako ty otvorí ústa, tak to nebude na škodu.“

„Ako môže byť psychologička niekto, kto povie jedno slovo za mesiac?“

„Mám k dispozícii tvoje záznamy. Štart budete mať rovnaký. A ty,“ pozrel na druhého technika, „pod' so mnou. Tu prebehne školenie. V kantíne sa dá ležať tiež.“

Po krátkej chvíli sa vrátil vyslaný technik aj so Sianou. Teirak išiel s technikmi prejednať ich pracovné povinnosti a nechal dve ženy osamote. Siane nepovedal ani slovo.

Dve ženy sa zatiaľ pozerali na seba. Mali prázdnu miestnosť, ktorá pripomínala úžasné prírodné divadlo. Medzi nimi však nebola žiadna uvoľnená atmosféra.

„Takže... ťa tu pekne vítam. Nevieš, bola si tu už niekedy? Nepamätám si ťa tu.“

Nič. Len mlčanie.

„Posaď sa. Asi ťa zaujíma, prečo si tu. Môžeš mi veriť, nebol to môj nápad.“ Psychologička sa zbytočne pozerá do očí. Nevidí nič iné, ako sústredenú a tichú myseľ. Žiadna odpoveď.

„Môžeš mi niečo povedať o zbraňových systémoch? Rada by som sa niečo naučila. Zbrane, to bolo vždy moje. Ale ako vidíš, som tu a často sa k nim nedostanem.“

„Neverím ti.“ Siana odpovedala rázne a okamžite sa zvrtila na päte. Otvorila dvere a rýchlou chôdzou sa ocitla za najbližšou zákrutou.

„Počkaj!“ Zavolała na ňu, ale podľa očakávania na to volanie neprišla žiadna odpoveď. Nič iné, ako zvuk obuvi, ktorý so vzdialenosťou postupne slabol. „Aspoň že mi pred nosom nezabuchla dvere. Dnes na dlhé dobrodružstvá zoberú naozaj hocikoho.“

14. Kapitola – Nová planéta

Po hodine sa vrátil kapitán do relaxačnej miestnosti. Väčšina ľudí to síce nazývala úplne inak, ale svoj účel plnila.

„Ako to išlo?“

„Keby som bola kapitánom ja, tak ťa pošlem do čerta.“

„Výborne. Ale nie si. Čo mi o nej povieš?“

„Ty si urobil celé to divadlo len preto, aby som ti o nej teraz niečo povedala?“

„Nie, to vôbec nie. Ani mi to nenapadlo. Ale je to zaujímavá myšlienka. Poviem ti, prečo som tu. Som tu, pretože viem veliť lodi a to odnáša množstvo vecí. Okrem iného aj to, že musím čo najlepšie poznať ľudí, s ktorými pracujem a pre ktorých prichystám úlohu. Teraz mi skús povedať, prečo si tu ty.“

„Som tu, pretože som nastúpila ako jediná a nemal si na výber?“

„Pre toto nemám rád diskusie s ľuďmi, ktorí vedia o ľuďoch viac, ako ja.“

„To nemusí byť pravda.“

„Nemusí. Ale je. Každopádne si stále myslím, že toto miesto zvládneš.“

Pairusa, ktorá svoju prácu psychologičky zvláda podľa kapitána veľmi dobre, má neustále obavy z maniov. Nie je ťažké konať prirodzene a každý človek má strach. Nie je však v pozícií, keď by mala svoj strach ukazovať verejnosti. Rozlúčila sa s Teirakom a išla si ľahnúť. Nie však na posteľ v miestnosti, ktorá imituje prírodu. Tej si užíva viac ako dosť. To, po čom túžila, je úplne obyčajná miestnosť, kde sa dá zhasnúť a nepočúvať vôbec nič.

Na ďalší deň sa po všetkých ranných činnostiach ocitla na ošetrovni. Nebola zranená, ale bola privolaná z klasického dôvodu. Nie všetci znášajú dlhé cestovanie v prázdnom priestore dobre. Zvlášť pri úplných nováčikoch, čo nikdy neboli na žiadnej vesmírnej lodi. Stavby úzkosti, samoty a vlastnej nedôležitosti. Kontrast medzi obrovským svetom a človekom, ktorý je oproti je oproti nemu tak nepopísateľne maličký. Všetko bolo o to zvláštnejšie, že problémy začala pociťovať Siana. Drsne vyzerajúca žena, ktorá sa viac podobá na atléta ako na niekoho, kto má občas stlačiť niektoré tlačidlo.

„Ako sa cítiš?“ Niekoľko z lekárskeho personálu sa opýtal bežnú otázku, ale nedošla žiadna odpoveď.

„To je v poriadku, ja si ju zoberiem na starosti. Dali ste jej napití? Dajte jej ešte raz.“

„Na ďalší prídel nemáš právomoci. Máme obmedzené zdroje.“

„To sme civilizácia. Dostať trochu vody znamená riešiť byrokraciu. Dajte jej tretinu z môjho raného podielu.“

Napriek tomu, že bolo Siane zle, stále sa snažila chodiť až priveľmi vzpriamená, ako keby chcela byť vyššia. Od Pairusy síce vyššia nebola, ale to jej bolo jedno. Stále sa snažila pôsobiť na iných.

„Asi viem, prečo to robíš. Chceš všetkým naznačiť, že sa vieš o seba postarať. Si silná. Ver mi, že sila má viac podôb a priznanie, že nie si v ničom dokonalá, ti nič neuberie. Prečo si nikdy nebola u mňa? Miestnosť, v ktorej pracujem, je celá o sile. Celá tá prázdnota ti niečo berie a relaxačná miestnosť sa to snaží obrátiť. Len pod’.“

Pairusa pripravila posteľ a Siana si na ňu pomaly ľahla. Žiadne naprávanie vankúša a hľadanie ideálnej polohy na oddych. Jednoducho leží a pozerá sa dopredu, prípadne na psychologičku, keď niečo povie.

„Prečo tak rada mlčíš?“

„Trochu z teba ide strach. Vieš, keď je niekto úplne ticho, tak to môže znamenať čokoľvek. Môže ťa niečo trápiť. Alebo sa otvoríš len niektorým ľuďom. Možno máš za sebou niečo strašné. Alebo je v tom niečo iné?“

„Nerieš.“

„Tak dobre. Vieš ty čo? Tu si pekne oddýchni. Nikto ťa nebude rušiť. Ak budeš niečo potrebovať, daj mi vedieť.“

Psychologička bola znovu sama. Mohla si rozmýšľať, nad čím len chcela. Aktuálne myslela hlavne na ľudí, ktorí dokážu byť stále ticho. Kládla si otázky a skúsila si na ne odpovedať. Vraj aj ona bola tichá. Stále si hovorila, že Siana nie je tichá, len to hrá. Niečo chce. Plánuje svoj ťah a neustále analyzuje pozíciu, v ktorej sa nachádza ona i všetci okolo nej.

Neznáma planéta, ktorá je ich cieľom, bola čoraz bližšie. O to dlhšie bolo čakanie. Kapitán dal povely na preverenie dôležitých systémov a predovšetkým všetkého, v čom sa v minulosti našli problémy.

Po dlhých hodinách sa loď konečne dostala dostatočne blízko k planéte. Na hľadanie vody neboli potrebné prístroje, bolo ju vidno všade. Celá planéta je plná vody. Pre ľudí, ktorí si vodu vážili a mali jej vždy nedostatok, pôsobil už samotný pohľad na ňu blaženým dojmom. Niektorí z posádky by tam najradšej boli hneď, aby sa poriadne napili. Nieкто dokonca vyhládal v počítači kurz plávania.

„Hovorí k Vám kapitán. Všetci, čo ešte nevideli cieľ našej planéty, nech sa na ňu prídu pozrieť. Je priamo pred nami.“

Loďou sa začali premávať ľudia. Všetci okrem tých, čo mali na starosti senzory, sa presunuli na mostík alebo do jedného zo skladov, ktorý bol umiestnený v prednej časti lode.

„Čo máme?“

„Správa zodpovedala realite. Na tejto planéte je dostatok vody.“

„To vidím aj bez prístrojov. Vieme niečo o obyvateľoch?“

„Zatiaľ vidíme jeden kontinent. Môže ich byť viac a samozrejme k tomu ostrovy. Zistíme viac, až budeme bližšie. Na základe farby môžeme predpokladať trávnatý porast v rovinatej oblasti. Ak sú tu nejaké pohoria, pravdepodobne žiadne z nich neprekročí hranicu piatich kilometrov, pane.“

„Priblížte sa s loďou, kým nezistíme niečo o obyvateľoch. Zároveň pripravte zameranie na členov prieskumnej misie.“

„Už na tom pracujeme. Zatiaľ nemáme žiadne súradnice. Sme príliš ďaleko.“

Situácia sa veľmi rýchlo opakuje. Sú bližšie, ale zároveň sú stále ďaleko na to, aby zistili niečo skutočne zaujímavé.

„Pane, máme to. Signál.“

„Je bezpečné, aby sme transportovali na palubu?“

„Pri aktuálnej vzdialenosti a rýchlosti je to riskantné.“

„Dvadsať minút. Potom urobte novú analýzu. Ak to bude možné a bezpečné, dostaňte toho človeka na palubu. Vieme, kto to je?“

„Chytáme signál komunikačnej pracovníčky.“

„Takže Ria. Čo je s mechanikom?“

„Nemáme signál.“

„Ako to, že nemáme signál?“

„Niečo sa muselo stať. Porucha, alebo niečo horšie.“

„Napríklad?“

„Mohol zomrieť. Alebo mu niekto vyoperoval transportné zariadenie.“

„Bože!“ Pairusa si zakryla tvár. Nechcela vedieť viac. Teirak sa čudoval, že sa tu tak nenápadne zjavila. Nevidel ju prichádzať.

„Toto je tá najhoršia vec na cestovaní. Niekam idete a zistíte niečo nové. Potom sa čaká na niečo ďalšie a postupne po krokoch je toho čoraz viac. Zakaždým je to však vyčkávanie.“

Planéta sa pred posádkou lode neustále zväčšovala. Otáčala sa a časť pevniny už nebola viditeľná. O to lepší pohľad bol na mohutný oceán. Búrkové mraky sa striedali s rozličnými od-
tieňmi modrej farby. Žiadne väčšie ostrovy, len voda. Ich cieľ. Kontinent sa neustále vzdaluje a loď spomaľuje. Nikto z posádky sa nechce dostať k maniom príliš blízko.

„Koľko to bude ešte trvať?“

„Sme dostatočne blízko. Môžeme urobiť transport. Teraz ale registrujem dva ciele.“

„Druhé zariadenie?“

„Áno. Sú ďaleko od seba.“

„Priprav transport do väzenských ciel A a B. Zároveň pošli bezpečnostné zložky k celám.“

Vojaci sa začali rýchlo presúvať k dvom celám, ktoré boli v tej istej miestnosti. Namierili svoje zbrane na prázdne cely a následne naviazali kontakt s mostíkom. Po krátkom okamihu sa obidve cely naplnili.

„Komunikačný pracovník prieskumného modulu Terana. Autorizačný kód 7245 9211 3248.“

„Kto si?“ Spýtal sa jeden z vojakov.

„Práve som ti to povedala. Som Ria, bola som v prieskumnej misií, poslala som správu.“

„Neber to osobne, len som si chcel byť istý. A kto je ona?“

Na Laryniu sa opreli všetky pohľady. Nikto ju nečakal a ona sama nevedela, kde sa dostala. Bola v úplnom šoku. Prezerala si všetky tie tváre. Ľudia. Ale iní. Všetci v zodpovedajúcich uniformách a s neznámymi vecami v rukách.

„Ruky hore! Ruky hore! Zahláste, že máme votrelca.“

„Dajte preč tie zbrane.“

„Ty ju poznáš?“

„Áno, poznám. Je neškodná. Ale neviem, čo tu robí.“

„Môže byť niekým z maniov.“

K celám sa dostavil už aj kapitán, s niekoľkými ľuďmi v päťách. Prezrel si obidve ženy a zameral sa na Riu.

„Ty. Kto si?“

„Ria. Komunikačná pracovníčka. Prieskumný modul Terana. Autorizačný kód 7245 9211 3248.“

„Pekná básnička. Ale nemyslím si, že ty si Ria. Môžeš byť ktokoľvek.“

„Som to ja. Pýtajte sa na čo chcete. Som Ria.“

„Stále nie som presvedčený.“

„Na tú hroznú planétu sa nevrátim. Sú tam maniovia a iné divné tvory. Dlho trvala cesta sem, na túto planétu. Poslala som informácie. Teraz chcem ísť domov a na chvíľu zavesiť akékoľvek skúmanie vesmíru na kliniec. Namiesto uvítania mi neveríte a toľkokrát sa ma pýtali, kto som, až z toho prichádzam o rozum.“

„Dobre, povedzme, že ti budem veriť. Kto je tá druhá?“

„Volá sa Larynia. Je mentálne retardovaná. Neškodná.“

V miestnosti zavládlo ticho. Riu vypustili z cely a spolu s väčšinou personálu opúšťala miestnosť. Kapitán ju viedol do svojej kajuty, kde sa s ňou mohol porozprávať vo väčšom súkromí. Zároveň dal povel k vzdialeniu sa od planéty. Nechcel byť v blízkosti maniov ani o chvíľu dlhšie, ako je to potrebné.

Pairusa ostala s Laryniou takmer sama. Ostali len štyria chlapi so zbraňami. Napriek Riinej žiadosti zložili zbrane len na krátky čas. Znovu mierili na Laryniu.

„No tak, zložte tie zbrane.“

„Nevieme, kto to je.“

„Nech je to ktokoľvek, zbrane nepomôžu. Najradšej by som si s ňou pohovorila sama.“

„To ti nemôžeme dovoliť.“

„Maríte moju prácu, uvedomujete si to?“

„Tvoja práca nie je spovedanie potenciálnych nepriateľov bez potrebnej vojenskej prítomnosti. Ak chceš s ňou rozprávať, tak si rozprávaj. Zbrane dolu nepôjdu.“

„Ach. Rozumiem vašej práci. Chcem, aby nám niečo povedala. Niečo o manioch, o tej planéte. Niečo, čo má skutočnú vojenskú hodnotu. Môžeme rátať s tým, že pozná niekoho, kto bojuje proti maniom. Zložte ich.“

„To nie je naša starosť. Nevieme kto to je.“

„Preto to chcem zistiť. Dajte zbrane dole. Všetky. Pokojne si ich nechajte pri sebe, len na ňu ne-
mierte.“

Veliteľ prítomných vojakov volá kapitána pomocou vysielacky. Zároveň vyťahuje taser a strieľa do Pairtusy omračujúci elektrický výboj. Tá v bolestiach padá na podlahu.

„Prečo si to urobil?“ Ostatní sa začali prekvapene pýtať.

„Tie zbrane. Trikrát za sebou nás žiadala o to isté. Chcela, aby sme poľavili v ostražitosti. Ona by to nikdy neurobila. Musí byť prekliata. Nieкто z maniov ju musí ovládať. Ty, okamžite zavolaj pomoc. A vy dvaja, pomôžte mi dať ju do cely. Zoberte jej vysielacku.“

Larynia sa len nechápavo pozerala na všetky tie udalosti. Nič nepovedala. Ticho sledovala udalosti a mala strach. Nikdy nevidela žiadnu vesmírnu loď, z vnútra ani z vojkajška. Všetko sa jej zdalo tak odlišné. Predovšetkým boli iní ľudia. Najviac ju prekvapilo, že ešte aj pred ňou sa ľudia strieľajú. Videla, čo urobili tej žene, ktorá sa jej zastala. Chcela niečo povedať, ale ostala ticho.

„Čo sa stalo? Kde je... kto ju dal do cely?“

„Pane, Pairusa sa začala chovať veľmi zvláštne. Neustále nás žiadala, aby sme zložili zbrane. Úplne stále. Mám pocit, že je ovplyvnená kúzлами. Maniovia nad ňou majú moc.“

„Len pokojne. Poznám ju veľmi dobre. Ak chcela, aby ste zložili zbrane, tak na to mala pravdepodobne úplne obyčajný dôvod. Nie je slušné mieriť na host'a zbraňou. To by si mal vedieť.“

„Ale pane, bola zvláštna. Som presvedčený, že toto nebolo jej bežné správanie.“

„Čo si urobil? Použil si taser?“

„Áno. Musel som.“

„Dobre, bude ako myslíš. Nechajte ju v cele. Teraz všetci choďte.“

„To ich necháte len tak? Obidve?“

„Myslím, že v tomto prípade je to najlepšie možné riešenie. Nechajte ich osamote. A doneste im niečo na spríjemnenie pobytu. Napríklad vankúše. A nejaké jedlo a pitie. Strážte za dverami. Ria a zdravotný personál má plný prístup. Je to jasné?“

„Čo ak niečo spolu podniknú.“

„Budeme to vidieť na kamere.“

Vojaci opustili miestnosť. Ostala len Larynia a Pairusa. Hlučné výmeny názorov nahradilo ticho. Larynia nechcela hovoriť. Stále len stála v prostriedku cely, ako keby jej chcel spomedzi mreží niekto ublížiť. Toto väzenie jej pripomínalo všetky väzenia, v ktorých kedy bola. Spomienky na utrpenie, nepochopenie a na statočnú Lussiu, ktorá bola spolu s ňou chytená. Teraz sa situácia opakovala. Nikoho nezabila, nekradla, vážila si starších a snažila sa byť dobrá a poslušná.

„Povedz jej presne to, čo ti poviem, dobre? Ako prvé jej povedz, že ťa to mrzí.“

„Mrzí ma to.“

„Teraz jej povedz, že všetko bude v poriadku.“

„Všetko bude v poriadku.“

Pairusa bola tiež trochu prekvapená, ale vlastne k tomuto sa chcela dopracovať. To neznáme žieňa nerozprávalo pred vojakmi. Jej sa však nebojí.

„Ako sa voláš, dievča?“

„Larynia.“

„Ahoj, Larynia. Už si niekedy videla tvoju planétu z výšky?“

„Nerozumiem.“

„Z výšky. Z kopca alebo z veľmi vysokej veže.“

„Nerozumela som tomu druhému slovu. Vo výške som už bola. Chrám mal niekoľko poschodí a ja som bola aj úplne hore.“

„Planéta? Nevieš, čo je to planéta?“

„Neviem.“

„Niekedy ti to ukážem. Je to veľmi pekné.“

„Nechcela som ťa dostať do problémov. Nevyzeráš byť zlá.“

„Ale no tak. Si celkom milá, vieš o tom? Môžem ti potom ukázať moju kajutu. Je krásna. Tam sa dá dobre oddýchnuť.“

„Prečo sme tu?“

„Bezpečnosť. Vieš, nepoznajú ťa. Nevedia, čo môžu od teba očakávať. Neboj sa, bude to len chvíľka.“

Do miestnosti prišiel jeden z vojakov. Presne ten, ktorý pred chvíľou použil taser. Surovo hodil každej po jednom vankúši a ako prišiel, tak i odišiel. Škaredo sa pozrel na Pairusu, zatiaľ čo Laryniu úplne odignoroval.

„On je ovládaný maniami. Ak sa vzdialite od planéty, kúzlo sa preruší.“

„Čože? Ako to môžeš vedieť?“

„Viem to. Jednoducho to viem. Aj medzi ľuďmi na planéte sú takí, ktorých priamo ovládajú. Aj arkáni.“

„Arkáni? Kto je to? Ale to nie je dôležité. Si si úplne istá, že ten vojak je ovládaný?“

„Áno.“

„Dokelu. Nemám vysielачku. Zistila si to až teraz, alebo si to vedela hneď?“ Pairusa rýchlo získala informácie od Larynie. Mala k nej dôveru, aj keď práve obvinila niekoho z posádky, na ktorej slúži.

„Nebola som si istá a nevedela som, či to je len jeden. Ale už viem.“

„Pomoc! Príďte sem niekto! Pomoc! Haló!“

„Použi vankúš na zamávanie do kamery pri dverách.“

„Snáď použijeme. Lepšie to bude vidno.“

„Mám vám... dobre.“ Larynia s Pairusov začali mávať prinesenými vankúšmi.

Po chvíli dobehol Teirak aj s Riou a niekoľkými členmi posádky.

„Pane, musíte niečo počuť. Na palube máme očarovaného človeka.“

„Áno? A koho? Vieš, že ti nemôžem teraz úplne veriť.“

„Porátajte všetkých vojakov, ktorí tu pred chvíľou boli. Ich veliteľ je očarovaný. Dvaja ďalší boli zavraždený ukrytým nožom v uniforme pri ľavom pleci. Teraz sa presúva do kuchyne. Nestrieľa, lebo chce byť nenápadný. Obidve mŕtvolky sú mimo dosahu kamier, medzi touto miestnosťou a kuchyňou.“

„Ako sa to voláš, dievča?“

„Volám sa Larynia. Hovorím vám pravdu. Musíte ihneď zasiahnuť.“

„Toto môže byť všetko trik.“

„Som na lodi Galedon II. Loď má problémy s dodávkou paliva pre ľavý štít. Vaše kreslo je od krvi, ktorá sa vám pred týždňom pustila. Pairusa je tehotná.“

„Čože?“ Pairusa sa okamžite ozvala. Nechájala, čo má toto všetko znamenať. Uvedomila si, že to možné naozaj je.

„Vieš veľa. Nevieť odkiaľ a neviem kto si. Si bezpečnostným rizikom.“

„Musíte konať. Je v kuchyni. Tri neozbrojené osoby sú v bezprostrednom ohrození. Pri súčasnej rýchlosti vzdiaľovania od planéty ho budú môcť ovládať ešte dvadsať tri minút a sedemnášť sekúnd.“

Kapitán okamžite dal do pohybu všetky bezpečnostné zložky. Vydal pokyn na evakuáciu kuchyne a uzavretie všetkých vchodov.

„Ak je pravda, čo hovoríš, preukázala si nám obrovskú službu.“

„Vypustite Pairusu z jej cely.“

„Vypustím obidve, len čo sa preverí táto informácia.“

Larynia ostala s psychologičkou úplne sama. Sledovala odchádzajúcich vojakov a následne sa zapozerala na mreže svojej cely.

„Ako to všetko vieš?“

„Ja... ja neviem.“

„Teraz si vedela. Máš obrovský dar. Verím ti, že si hovorila pravdu.“

„To som nebola ja, ale to je zložité.“

„Máme čas. Rada si vypočujem, ako to je. Kto má potom taký dar?“

„Ja... neviem. Naozaj neviem.“

„Dobre teda. Je toho veľa, pre každého. Možno si zachránila celú loď. To je úžasné. Len neviem, ako si sa k tým všetkým informáciám dostala. Máš dar, vidieť všetky tie úžasné veci v svojej mysli? Alebo máš na to nejaké zariadenie?“

„Budete sa mi smiať.“

„Prečo? Ty nie si blázon. Bláznov poznám dosť dobre na to, aby som vedela, kto bláznom je a kto nie je.“

„Povedal mi to niekto, ale neviem kto to je.“

„Máš v hlave nejaký hlas, ktorý nie je tvoj?“

„Mala som. Už nemám. Alebo neviem. Teraz nepočujem.“

„Čo ti povedal naposledy?“

„Mala som povedať, aby ťa vypustili z cely.“

„Neviem toho veľa o rôznych hlasoch. Pri dlhých cestách sa ľudia môžu stretnúť s čímkoľvek. Niektoré kultúry si myslia, že všetky vnútorné hlasy sú zlé. Patria rôznym démonickým bytostiam. Podľa toho, čo hovoríš, by tento mohol patriť niekomu dobrému. Skúsila si zistiť, komu patrí ten hlas?“

„Ty si nemyslíš, že som bláznivá a hlúpa?“

„Nie, nemyslím. Neviem, aká si. Vyzeráš byť vystrašená, aj keď si ešte nedávno nebola. Prišli sme sem z veľkej diaľky. Povieš mi, aký je tvoj svet? Kde si vyrastala?“

„Zomrieme tu?“

Prekvapivá otázka od Larynie prišla hneď po tom, ako sa dotkla mreží.

„Nemusíš sa báť. Už za chvíľu pôjdeme von. Kapitán sa vráti a ja ti niečo krásne ukážem.“

„Ale toto sú cely. Tu zomrieme.“

„Nie, nezomrieme. To je len preto, aby sme ostali chvíľu na mieste. U vás sú tiež takéto cely?“

„Áno, tam dajú tých, ktorí majú zomrieť od smädu a od hladu. Niekedy zomrú aj od slnka.“

„To je strašné. Tak by to nemalo byť. Vidím, že ty si také cely videla na vlastné oči.“

„Skoro som v nich zomrela. Mala som zomrieť.“

„Urobila si niečo zlé?“

„Nedala som pozor na sestru. Obidve sme mali zomrieť.“

„Princeznú ako si chcel niekto zabiť?“

„Vtedy som nebola princezná.“

„Vidím, že máš za sebou dlhý a zaujímavý príbeh. Tak ty si bola princezná? To muselo byť krásne. Kto boli kráľ a kráľovná?“

„Slúžila som silnej a krásnej čarodejnici. Aj ja som bola krásna.“

„Čo sa jej stalo?“

„Neviem presne, ale zabili ju. Je mi jej ľúto. Vyčarovala aj vodu a keď som zomrela, dala mi život.“

„Tá čarodejnica bola z rodu maniov?“

„Áno, hovorili že áno.“

„Asi potrebujem malú prestávku. Hovoríš dosť zvláštne, trochu som z teba zmätená. Mám nápad. Ukážem ti, ako môžeš celý svoj príbeh napísať. Čo ty na to povieš?“

„Neviem písať.“

„Ty že nevieš písať? Tak to je chyba. Môžem ťa to naučiť, ak chceš.“

„Viem o niekom, kto písať chce. Ona by mohla pomôcť oveľa viac.“

„Máš kamarátku?“

„Neviem, či je kamarátka. Mám ju rada.“

„Možno ju sem dostaneme. Mohlo by sa jej tu veľmi páčiť.“

„Ten hlas mi povedal, že by ste ju chceli zabiť.“

„Povedal ti to teraz?“

„Nie, povedal mi to skôr.“

„Ona je nebezpečná?“

„To určite áno.“

„Nikoho z maniov nemôžeme zobrať na túto loď. To je asi celkom jasné.“

„Ona nie je jedna z nich. Je arkánka.“

„Má niečo spoločné s maniami?“

„Áno.“

„Kto sú tí arkáni?“

„Rada poviem, čo viem. Ale neviem veľa a bojím sa.“

„Čoho sa bojíš?“

„Ten hlas. Povedal mi o vašich zbraniach. Je to strašné.“

„Aké zbrane presne myslíš?“

„To neviem. Ale sú strašné. Nechcem, aby boli vojny a aby všetci zomreli.“

„To nechce nikto. Je to trochu zložitá situácia a my vieme o dianí na tomto mieste iba veľmi málo. Potrebujeme niekoho, kto by nás niečo naučil. Chceme konať dobro. Pomáhať.“

„Ale ja už nič neviem. Už som to iba ja.“

„Iba ty? Prečo iba? Každý má svoju hodnotu. Poznáš veci, ktoré nepozná nikto z nás. Si výnimočná a od nás je naozaj nepekné, ako sme sa k tebe zachovali.“

Do miestnosti vstúpil kapitán spolu s niekoľkými chlapmi. Bol spotený a na tvári sa mu objavil čerstvý škrabanec. Aj niektorí ďalší mali za sebou boj. Larynia si všimla, že sa znovu objavuje aj ten vojak, na ktorého upozornila.

„Vy dve, poďte so mnou. Ospravedlňujem sa za to uväznenie, ale ako vidíte, niekedy je to potrebné. Jeho dajte do cely.“

15. Kapitola – Situácia

Teirak dostal správu, že sú od planéty dostatočne vzdialení. Žiadne aktivity od maniov nie sú možné. Požiadal Pairusu, aby sa osobne starala o Laryniu, zatiaľ čo sám zistí o planéte čo najviac, na základe toho, čím si prešla Ria. Technici využili zastavenie na tú časť opráv, ktorá bola v ich silách.

Na kapitánov príkaz prišla do relaxačnej kajuty Siana. Zahlásila, že zajtra ráno bude bojová porada a bez čakania na odpoveď odišla.

„To je výborné,“ povedala Pairusa Larynii. „Tešíš sa?“

„Neteším sa. Ja žiadne boje nechcem.“

„To sa len tak hovorí. Chce sa s tebou porozprávať. Spolu nájdeme riešenie, ako zabezpečiť mier. Uvidíš, bude to pekné. A teraz pod'. Niečo ti ukážem.“

Psychologička zapla živé tapety na stenách. Po krátkej chvíli sa však všetky svetla vypli.

„To sa niekedy stáva. Dalo by sa to opraviť, ale väčšinou sa opravuje niečo dôležitejšie. Na druhý krát to skoro vždy funguje!“

Steny sa začali meniť. Namiesto nevýraznej bielej farby sa ukázali krásne košaté stromy, ako sa ohýbajú v jemnom vetre. Na inej stene bolo vidno a hlavne počuť vodopád, ktorý navyše nádherne voňal. Po miestnosti lietali motýliky a niekto, kto bol v tejto miestnosti prvýkrát, len neveriacky krúti očami. Ani Larynia nevedela, kam sa skôr pozeráť.

„Páči sa ti tu?“

„Neviem kde som. Asi prichádzam o rozum. Bojím sa.“

„Bojíš sa? Tak to si zatiaľ prvá. Si v úplnom bezpečí. Uvoľni sa.“

„Nikdy som toto všetko nevidela. Váš svet je krásny.“

„Nie je to tak celkom náš svet. Vieš, náš svet je suchý. Z veľkej časti je to púšť.“

„Púšť poznám, celý život som bola v púšti.“

„V púšti? Ty? Ale tvoj svet je plný vody. Je nádherný. Ukážem ti ho.“

Pairusa na počítači zrušila animácie prírody a zapla kameru. Pred ňou sa objavil tmavý vesmír s hviezdami. V jeho prostriedku však žiarila modrá planéta. Už na prvý pohľad mala obrovský poklad. Po zapnutí priblíženia bolo vidno centrálnu púšť, ale aj zelené údolia, polostrovy a nízke kopce.

„Kde je tvoj domov?“

Jednoduchá otázka prekvapila Laryniu. Vytiahla z vrecka zariadenie, ktoré zobrala na planéte. Chvíľu na to sa objavila tu, na tejto lodi.

„Si veľmi šikovná, keď si sa k tomu dostala.“

„Neviem čo to je. On mi to hovoril. Mala som to zobrať. Presne vedel kde to bude.“

„Kto? Ten hlas?“

„Áno.“

„Možno zistíme, komu patrí ten hlas. Ale nebudem ti klamať, neviem zatiaľ ako.“

„Neviem, či to chcem vedieť. Už som videla rôzne čary a nie všetky boli pekné.“

„Nie všetko sú čary, Larynia. Veľa vecí vieme vysvetliť technikou. Ale niečo stále nie.“

„Prečo si ku mne taká milá? Všetci sú ku mne milí a ja neviem prečo.“

„Je to tak správne. Alebo je to minimálne logické. Ak si k niekomu milá, tak sa viac dozvieš. Zanecháš lepší dojem. Je to ako s obchodom. Radšej si kúpiš chlieb tam, kde sa na teba pekne usmejú a zaželajú ti dobrú chuť ako tam, kde po tebe ten chlieb hodia a ani sa neobzrú, či ti ho nehodili do hlavy. Peniaze už nemáme, ale predpokladám, že vy áno.“

„Tí čo majú veľa peňazí sú zlí a vždy chcú ešte viac.“

„To môže byť pravda. Neviem toho veľa o živote mimo našu sústavu. Nikdy som nemala tréning na interakciu s niekým, ako si ty.“

„Myslela som, že si ako ja.“

„To som. Prepáč, ak to vyznelo zle. Sme ľudia. Máme toho veľa spoločného. Ale vyrastali sme inde. Nepoznáme sa navzájom. Som zvyknutá rozprávať sa s ľuďmi. Som lodná psychologička. Nikdy som nemala možnosť rozprávať sa s niekým, od koho sa môžem tak veľa naučiť.“

„Ale ja som hlúpa.“

„Všetci sú hlúpi. Niekedy ale dokážu vymyslieť niečo naozaj múdre. Dokonca tak múdre, že sa svet ihneď začne meniť na krajšie miesto. Ria o tebe povedala škaredé veci. To sa mi nepáčilo. Bola som veľmi nepríjemne prekvapená.“

„Riu dobre nepoznám, ale je múdrejšia ako ja. A je odvážna.“

„To rozhodne je. Zajtra sa všetci pekne porozprávame. Musí byť zaujímavé, žiť na planéte plnej vody.“

„Nevedela som o tom. Len nedávno som prvýkrát videla more. Myslela som, že nie je nič väčšie ako riečka pri mojej dedine a jazero pri chráme.“

„Máte tam chrámy? K čomu slúžia? Koho uctievate?“

„Uctievali sme Marina. Bol to veľmi zlý človek. Učil nás, ale moja sestra a ostatní zistili, že je veľmi zlý. Potom prišla krásna čarodejnica a ona bola oveľa lepšia. Keď ju zabili, tak prišli maniovia a začali veľké vojny. Bola by som tak rada, keby bol mier. Radšej by som pracovala každý deň a nosila vodu, len aby nikto nezomrel.“

„Prepáč, neviem čo na to povedať. Je mi to celé veľmi ľúto. Aj teba mi je ľúto. Vojny prinášajú smrť a sklamanie. Chceš počuť, ako to bolo u nás?“

„Neviem, radšej nie. Už som počula o vojnách dost.“

„Zaujímavé. Myslela som, že by ťa to mohlo zaujímať. Tak dobre. O čom sa rada rozprávaš? Máš... niekoho?“

„Rodičov a sestru mi zabili. Mladého muža, ktorého som mala rada tiež. Zabili aj človeka, ktorého som si vážila. Aj arkána. Mala som veľmi rada tú čarodejnicu, ale ani ona nežije. Ostala Ziggy a o ňu sa veľmi bojím. A ak môžem za blízkeho človeka považovať teba.“

„Počkaj tu na chvíľu, dobre? Hneď sa vrátim.“

Pairusa zavolala Riu do relaxačnej miestnosti. Ostala sama. Nenápadne prešla do predného skladu a oprela sa o sud s vodou. So slzami v očiach prehodila cez seba dvere a počítaču dala pokyn, aby zatvoril dvere a nikomu ich neotváral.

K Larynii však nikto neprišiel. Ostala celkom sama. Prezerala si steny. Pôsobili obyčajne, v porovnaní s tým, čo bolo pred chvíľou. Napriek tomu to bolo úplne iné ako všetko, čo videla mimo tejto lode. Chrám vyzeral inak, drevené domy arkánov tak isto. Všimla si prístroj, pomocou ktorého sa zapínali všetky tie krásne farby. Najskôr sa priblížila, ale potom ustúpila. Priveľmi sa bála niečoho tak zvláštneho. Nechcela niečo pokaziť.

Rozhodla sa, že bude ďalej poslušne čakať na Riu. Vybrala si posteľ, ktorá je od dverí najďalej. Nechcela rušiť niekoho, kto by si chcel tiež ľahnúť. Viedla boj so spánkom a nechcela ho prehrať. Ďalej trpezlivo čakala.

V ruke držala prístroj, ktorý ju sem dostal. Malá súčiastka, ktorá sa nachádzala vedľa tela mŕtveho muža. Nepříjemný pohľad ju strašil. Ticho ďakovala neznámemu hlasu, ktorý ju viedol až k telu. Poradil jej, kadiaľ treba kráčať i ako zvládnuť jazdu na koni. Učil ju používať lopatu a predovšetkým si veriť. Nevedela, prečo to všetko robil. Ani prečo to mala všetko robiť ona. Rozprávala sa o ňom s Krianou, Ramaelovou mamou. Aj teraz s Pairusou. Všimla si niektoré podobnosti. Obidve k nej boli veľmi milé. Navyše obidve vedeli čarovať. Technológie, ktoré používala psychologička na vesmírnej lodi, sa jej zdali rovnako kúzelné ako skutočné kúzla.

Dvere sa po dlhej chvíli otvorili. Vstúpil mladý muž, ktorý niesol technické výkresy v svojej klasickej forme.

„Pairu... ty nie si Pairuš. Alebo si omladla?“

„Prepáčte, neviem kde je. Môžem jej povedať, že ste ju hľadali.“

Technik nečakal. Okamžite sa natiahol k červenému tlačidlu vedľa dverí. Zo všetkých strán sa ozval nepříjemný zvuk. Preľaknutá Larynia spadla z postele a zakrývala si uši.

„Čo je? Čo sa stalo?“

„Pairusa zmizla. Ona je bez dozoru.“

„Musíš kvôli tomu spúšťať alarm?“

„Mám svoje rozkazy. Musím.“

Do miestnosti vchádzalo čoraz viac ľudí. Niektorí z nich boli ozbrojení. Jediné, čo videli, bolo vychudnuté čiernovlasé dievča na zemi, ktoré sa snaží zakryť svoje uši.

„Hej! Kde je Pairusa? Čo si jej spravila?“

Ria, ktorá rýchlo dobehla do miestnosti, sa začala pýtať Larynie. Tá jej neodpovedala. Neustále si držala uši.

„Nikto to nevypínajte. Dajte ju na posteľ. Pripravte putá.“

„O niečom takom môže rozhodovať jedine kapitán ani psychologička. Ty nič z toho nie si.“

„Som expert na komunikáciu s bytosťami z odlišných systémov. V jej neprítomnosti som psychologička ja.“

„Teraz bola v cele. Nevidíš, že trpí?“

„Sme v blízkosti maniov. Musíme byť pripravení.“

„Čo sa deje?“ Konečne sa dostavil kapitán a naraz mu hneď niekoľko ľudí začalo vysvetľovať situáciu.

Rozhodol okamžite vypnúť alarm a zamietol použitie akýchkoľvek pút.

„Si v poriadku? Počuješ ma?“

Larynia mu neodpovedala. Bola v šoku. Neuvedomila si, že ten zvuk je už vypnutý. Nemohla ho dostať z hlavy. Triasla sa a očividne trpela.

„Zistite, kde je Pairusa. Ak je to potrebné, použite jej osobný implantát.“

„Už sme ju našli. Nachádza sa v prednom skladisku. Dvere sú zatvorené. Môžeme to skúsiť otvoriť, ale bude lepšie, ak použijeme rozkaz vyššieho dôstojníka.“

„A to som jediný. Dobre, idem tam. Kompletne zrušte poplach. Ria, ty ma počkaj v mojej kajute. Vy ostatní, nemusíte tu všetci byť. Vy dvaja tu ostaňte s ňou. Doneste jej trochu vody a pustite jej niečo na upokojenie.“

Dvaja vybraní technici sa postarali o Laryniu. Zdvihli ju zo zeme a jemne uložili na posteľ. Bolo im zvláštne, že na celkom inej planéte našli ľudí. Dokonca mladé dievča, ktoré nie je tak odlišné od iných dievčat v jej veku. Zatiaľ čo sa jeden postaral o vodu, druhý vybral grafickú tému Tichá noc. Vypol zvuk a nechal dievča, nech si odpočinie. Obidvaja potom podľa nariadenia kapitána ostali pri nej.

„Už ti je lepšie?“

„Ja nechcem zomrieť. Poviem vám, čo len budete chcieť. Alebo urobím. Neberte mi moju dušu. Prosím. Na kolenách vás prosím.“ Larynia pri prosení zle zvážila stabilitu vysokých postelí, ktoré na žiadne kľáčanie na kolenách neboli stavané. Zošmykla sa a spadla na zem.

„Nemusíš to robiť. Nikto ti neublíži. Všetko je to len nedorozumenie. Vadí ti ten zvuk, však? Už ho nebudeš počuť. Viem, aké je to strašné. Voláš sa Larynia, však“

„Áno.“

„Nemusíš sa báť. Vlastne ti musím poďakovať. Bol som v kuchyni, keď sa tam dostal ten očarovateľný vojak. Nemal by som šancu, keby nebolo teba. Zabil štyroch ľudí. Mohol som byť piaty a tento vedľa šiesty.“

„Aký tento vedľa? Mám meno.“

„Vieš, že ťa nechcem volať menom. Máš tak smiešne meno, že ho sám nepoužívaš.“

„To nie je tvoja starosť. Nevolaj ma tak.“

„Dobre, to si potom vybavíme. Ale táto slečna dosiahla, že obaja žijeme.“

„To máš pravdu. Ďakujem ti, maličká.“

Prekvapená Larynia ako vždy nevedela, čo povedať. Chvíľu rozmýšľala, či im povedať o tom hlase, alebo radšej nie. Nechce byť cieľom mnohých otázok od mnohých ľudí. Chce jednoducho žiť.

„Prečo si tu sama? Teraz síce nie si, ale predtým si bola. Čo sa stalo?“

„Pairusa musela odísť. Mala ju nahradiť Ria, ale neprišla.“

„S Riou si bola na tej planéte. Skamarátili ste sa?“

„Bojím sa, že nie. Nie som ako ona. Nemá dôvod skamarátiť sa so mnou.“

„Za ten krátky čas, čo si tu, si si kamarátov získala dosť. Veru, výborný štart.“

„Bojím sa, že tá milá pani odišla kvôli mne. Asi som ju urazila.“

„To je možné. Každý človek sa dokáže uraziť, aj tento vedľa.“

„Prestaň s tým!“ Napomenul ho druhý technik.

„V pohode. Len pokojne. Už ju našli a rýchlo zistia, čo sa stalo.“

Zatiaľ čo sa dvaja technicky rozprávali s Laryniou, Teirak sa vybral do predného skladu. Nebolo by to prvýkrát, čo sa tam niekto dostane a nechce ísť von. Je to asi najlepšia skrýša na celej lodi. Ak niekto chce byť sám a pozeráť sa na vesmír priamo pred loďou, tu má na to príležitosť.

„Viem, že si tam. Otvor dvere.“ Kapitán zavolať na Pairusu, ale tá sa ani nepohla. Otvoril konzolu a zadal svoj osobný kód. Dvere sa otvorili. V tmavej miestnosti bola zasvietená len jediná lampa, ktorá prezrádzala jednoduchý úkryt.

„Všetko v poriadku? Čo sa stalo?“

„To dievča. To je strašné.“

„Čo s ňou?“

„Rozprávali sme sa. Je neuveriteľné, čo sa jej stalo.“

„Pre mňa je neuveriteľné, že si zmizla od svojej povinnosti a síce si požiadala o náhradu za seba, ale nevedela si, že to Ria bude ignorovať.“

„Prepáčte, naozaj som nechcela odísť. Nikdy som sa nestretla s niekým ako je ona.“

„Ria hovorila, že je mentálne retardovaná. Vieš to potvrdiť?“

„Podľa mňa nie je, ale je tu niečo iné.“

„Čo iné?“

„Asi to povedala iba mne.“

„Ak je to niečo, čo ťa psychicky úplne odrovnalo, tak by som mal vedieť, o čo ide. Som tvoj nadriadený a potrebujem sa postarať o to, aby si bola úplne v poriadku a plne schopná vykonávať potrebné činnosti.“

„To nemôžem povedať.“

„Dobre. Zistíme, ako to bude už zajtra. Dnes oddych. V poriadku? Žiadne úlohy. Vylož si nohy a pospi si.“

„Zabili jej celú rodinu. Mamu, otca, sestru. Všetkých priateľov. Každý, s kým sa spriatelila, zomrel.“

„Takže žiadna novinka. S maniami sme už robili. To zvládneš.“

„Ale ona! Nechápem, ako je možné, že je stále tu. Musí byť výnimočná, ak to celé zvláda. Nepovedala mi všetko. Možno by mi povedala viac o svojom živote a všetkých tých nešťastiach, ale ja som to nezvládla. Musela som odísť preč.“

„Asi ťa bude zaujímať, že žiadna správa pre Riu nedošla. Zabudla si stlačiť tlačidlo.“

„To som naozaj nechcela.“

„Nič sa nestalo. Trochu bola sama. Dokonca sa spustil poplach. Bola si s ňou v tých celách. Poznáš ju najlepšie z tejto posádky. Tak mi povedz. Čo o nej dáme do oficiálnych záznamov a čo si naozaj myslíš?“

„Je vychovaná. A milá. To som nečakala na planéte, ktorú ovládajú maniovia. Počuje akési hlasy. Nieкто jej našepkáva.“

„Nieкто jej našepkáva? Kto?“

„To ani sama nevie. Nejaký hlas. Nevie, čo si o tom myslieť. Niekedy vie veľa a inokedy len to, čo ako človek môže vedieť. Spomínala niekoho z tej jej planéty.“

„Najvyšší čas ísť spať. Ráno sa toho viac dozvieme. Ak si na tom psychicky lepšie, choď za ňou. Len sa jej ukáž, nech sa nebojí. „
„To môžeš urobiť.“
„Vďaka nej dnes zahynuli štyria dobrí chlapi. Mohlo to byť oveľa viac.“

Laryniu nemali kde ubytovať. Všetky kajuty sú plné, so štyrmi výnimkami. Tie však boli plné vecí od personálu, ktorý tragicky zahynul. Pairusa jej ponúkla posteľ v svojej pracovni, ale pred spánkom jej ešte chcela ukázať sprchu. Jedna z vecí, na ktorú sú ľudia z lode Galedon II veľmi hrdý. Nie je to žiadne státie pod vodopádom, ale vysokotlaková komora, ktorá spotrebuje na kompletne očistenie človeka len nepatrné množstvo vody. Všetko pre ňu nastavila a počkala ju vonku. Nevidela emócie, ktoré môže vyvolať vysokotlaková sprcha u niekoho ako je Larynia. Dopriala jej súkromie.

Sprcha je síce hlučná, ale na chodbe nebolo počuť skoro nič. Psychologička sa tak mohla započúvať do rozhovoru, ktorý ju zaujal.

„Nemali sme brať nikoho odtiaľ. Len Riu. Na všetkých by sme hodili žiarivé bomby a bolo by po probléme,“ povedal ženský hlas.

„Máme toľko bômb? A vieš, čo to stojí? Mali by sme ich hádzať tam, kde je najviac tých hlúpych domorodcov,“ odpovedal jej muž.

„Tam treba začať a poslať ich aj viac. Ale hádam nechceš, aby sa niekde schovali a množili sa. Vyšli by na povrch, keď by sme to nečakali. Ako červy.“

„Podľa mňa by stačilo hodiť to na maniov. Ľudí zvládneme a budú makat' na nás, alebo zomrú. Jednoduché.“

„Čo Ria? Ako sa s ňou dohodneme? Na rade bude viac ľudí, ako malo byť pôvodne. Musíme získať jej hlas.“

„To nechaj na mňa. Dokážem ju presvedčiť.“

„Určite? Nemáme na to veľa času.“

„Čo tá druhá? Vieš, tá nová, čo dlho nejedla. Na bojovej rade musí byť, ale aj ona môže povedať to, čo chceme my.“

„To by som neriskoval. Tá psycho žena si ju obľúbila a kapitán tiež. Tvárme sa, že nás zaujíma.“

Pairusa nepoznala tie hlasy. Mohol to byť hocikto. Potajme zapla tiché nahrávanie. Vedela, že je do toho zapletená Ria a minimálne dvaja ďalší. Možno to zistí. Len aby nebolo neskoro. Prečo by niekto chcel na nevinných hádzať žiarivé bomby?

Dvere jej vypísali oznam o konci sprchovania. Cez matné sklo videla obrysy mladej ženy, ktorá vychádzala z vysokotlakovej sprchy. Ukázala na uterák a Larynia si ho zobrala.

„Ako bolo? Nikdy si nebola v takejto sprche, však?“

„Všetko ma bolí.“

„Neboj sa, dá sa na to zvyknúť. Neuraz sa prosím ťa, ale hneď lepšie voniaš. Keby sme mali viac vody, aj sprchy by sme mali pohodlnejšie. Musíme šetriť.“

„My sa kúpeme v rieke.“

„Kedysi dávno sme sa aj my, ale to bolo veľmi dávno. Teraz špinavú vodu pijeme a ešte špinavšou sa umývame. Možno práve vďaka tvojmu svetu sa to konečne zmení.“

„Vy potrebujete našu vodu na umývanie a na pitie? Ale my nemáme veľa vody. Sme v púšti.“

„Na tvojej planéte je veľmi veľa vody. Niekde je jej viac a niekde menej. Keby bola rovnomerne rozložená, nikde by nebola žiadna púšť. Takže áno, potrebujeme vodu. Aj na pitie a umývanie.“

„U nás tí, čo nemajú vodu, zomrú.“

„Verím ti. U nás je to rovnaké. Niekedy môže voda aj zabíjať.“

„Kedysi som sa veľmi napila a bolelo ma brucho.“

„Inak som to myslela. Zajtra sa o tom dozvieš viac. Koľko máš naozajstných kamarátov na tejto planéte?“

16. Kapitola – Bojová porada

Larynia v doprovode Pairusy kráčala do veľkej miestnosti. Trochu meškajú, pretože Larynii sa nedarilo zaspáť na úplne inej posteli. Keď však zaspala, nebolo ju jednoduché zobudiť. Pairusa nespala skoro vôbec. Nikomu nechcela povedať prečo. Svoju rannú porciu vody nechala mladej žene z planéty, kde je kuriózne vody dost'.

Okolo dreveného stola je pravidelne rozmiestnených dvanásť stoličiek. Každá z nich je určená pre konkrétneho človeka. Svoju stoličku tu má kapitán, jeho najbližší spolupracovníci, špecialisti na momentálne najviac požadované činnosti a hostia, ktorí pred vstupom podpisujú poúčenie. Larynii ho musela prečítať a podpísať Pairusa.

„Dnes nebudem prednášať dlhé myšlienky na úvod. Zišli sme sa na tejto porade, aby sme prerokovali dôležitú výzvu. Chcem počuť vaše návrhy.“

„Môžeme odísť a nechať túto planétu tak. Potrebujeme vodu, ale nepotrebujeme ďalšiu vojnu s niekým takým silným, ako sú maniovia,“ vyjadril sa kapitánov zástupca. Napriek tomu, že mal pravidelne iný názor a posádka si na to zvykla, nechali ho dopovedať.

„Musíme urobiť presný opak. Táto planéta je dar. Zaberme ju. My tú vodu potrebujeme a ak ju nebudeme mať, je po nás. S domorodcami sa dohodneme. Dáme im nejaké čačky a budú radi,“ povedal muž po jeho lavici.

„Sú tam ľudia a arkáni. Také zvláštne bytosti. Sú silní, ale je ich málo. Možno sú aj povraždení. Strávila som s nimi nejaký čas. Dali by čokoľvek za to, aby zmizli maniovia. Nenávidia ich a poznajú boje s nimi veľmi dobre. Preto navrhujem, aby sme ich skúmali. Nielen, že sú silnejší, ale ešte sú aj odolní voči tej hnusnej mágií, ktorú maniovia používajú. Potom hodíme bomby na všetko, čo sa pohne, ak to bude nutné. Domnievam sa, že sila maniov sa zvyšuje, ak sú blízko pri sebe a spolu sa na niečo sústredia. Potom by mohla jedna bomba vyriešiť celý problém.“ povedala Ria.

„Dostať ďalšieho z tých domorodcov na palubu? Je to bezpečné?“

„Od každého z nich sa môžeme veľa naučiť. Ako psychologička pravidelne počúvam o strachu z maniov a z toho, čo dokážu. Ak by sme našli spôsob, ako neutralizovať ich mágiu, mohlo by to byť veľké víťazstvo. Možno väčšie, ako získanie nového zdroja vody. Teraz poprosím nášho hosť'a, Laryniu, aby nám niečo o arkánoch povedala.“

„Ja... neviem kde začať. Tiež som ich spoznala iba nedávno, ale sú zvláštni. Takí vojaci. Ide z nich strach a oni sami strach nemajú. Videla som arkána, ktorému nerobili kúzla vôbec nič. Také čaro-

vné strely prešli priamo cez neho. Len čo uvidel niekoho z maniov, bol nezastaviteľný. Arkánov poznám hlavne vďaka Ziggy, ktorú mám veľmi rada. Je milá a vtipná, dohodla na planéte mier a má naozajný rešpekt, aj keď bola kedysi vyhnaná. Nevie aké máte zbrane, ale nechcem, aby zomrela.“

„Ak je to pravda,“ povedal kapitánov zástupca, ktorý už povedal svoj názor, „mali by sme niekoho z nich získať živého.“

„Vďaka Larynii budeme môcť spolupracovať s niekým z tej kultúry. Rada by som zistila aj ich mentálne schopnosti,“ znovu sa pridala Pairusa.

„Ak naozaj chcete niekoho z nich na palubu, bolo by dobré konať čo najskôr. Sú síce silní, ale miestnych ľudí, ktorých ovládajú maniovia, je oveľa viac. Na tých arkánov poľujú ako na zver.“

„Koľko ich bolo, keď si ich videla naposledy?“

„V čase môjho príchodu mali celé mestá. Teraz je drvivá väčšina z nich mŕtva. Možno ich prežilo päť. A možno ešte menej. Tí, čo žijú, sú zranení. Sama im vďaka za život, ale myslím si, že musíme byť vo vzťahu k nim opatrní. Komunikácia s nimi nie je ťažká, nie sú úplne hlúpi, ale sú často tvrdohlaví.“

„V poriadku, musíme sa pokúsiť dostať niekoho z nich na palubu. Nejaké dobré nápady?“

Všetky oči sa pozreli na Laryniu. Čakali, kým niečo povie. Väčšinou bola vážna alebo smutná, ale teraz sa usmievala.

„Je niečo, čo by sme mali vedieť?“

„Teším sa, že ju znovu uvidím. Pre mňa je ako rodina.“

„Čo tvoji rodičia? Možno by sme mohli dostať na palubu aj ich.“

Teirakove slová vyvolali nevôľu. Nie všetci akceptujú, že je tu Larynia. Jedno dievča, ktoré môže prenášať nejaký neznámy vírus. K tomu samozrejme ďalšie možné riziká. Počas spánku ju tajne preskenovali a nenašli nič, čo by mohlo spôsobiť problémy. To sa však môže kedykoľvek zmeniť.

„To sa nedá.“

„Prečo by sa to nedalo?“

„Moji rodičia sú mŕtvi. Aj priatelia a všetkých, ktorých som si vážila. Moju milovanú sestru, ktorú som mala vždy veľmi rada, pred mojimi očami spálili a roztrhali na kúsky. Keď sa dohadoval mier, tak zabili čarodejníka, ktorého som mala rada a viem, že aj on mal rád mňa.“

„Rovno povedz, že všetci zomreli. Nenatáhuj to. Len tu nikto nerobte paniku. Je to jej svet, nie náš. My potrebujeme vodu. Nemôžeme ovplyvniť niečo, čo sa tu stalo v minulosti. Ani keby sme o tom vedeli, tak s tým veľa nespravíme,“ zahlásila Ria a snažila sa nevydať zo seba žiadne emócie. Napriek tomu, že je žena, chce byť silou mocou čo najviac odmeraná.

„Ria, prečo jej ani nepovieš, že je ti to ľúto?“

„Pretože mi to nie je ľúto. Nič s tým nemôžeme urobiť. Narozdiel od teba ani nezmiznem niekde do predných skladov, len aby som si poplakala.“

„Pokojne vy dve! Máme plán. Zoberme niekoho z nich na palubu. Niekoho z tých arkánov. Ria a Larynia, poznáte tam ešte niekoho, kto by mohol byť užitočný?“

„Nie.“

„Áno.“

„Výborne. Koho?“

„Dostala som sa do takej dediny. Počula som hlas, ktorý mi povedal, aby som zničila nádoby na vodu. To preto, aby ľudia nešli do vojny proti arkánom. Ten hlas mi povedal, kde sa mám schovať. Doviedol ma k pani, ktorá sa ukrývala v pivnici. Ostatní si o nej mysleli, že je strelená, ale nie je. Vie čarovať a zachránila ma.“

„Hovoríš, že vie čarovať. Má na to rovnaký talent, ako maniovia?“

„Nie, to nemá. Ale dokázala ma premeniť na myš, aby ma nenašli.“

„I tak môže byť užitočná. Tá, ktorú si predtým spomínala. Tá arkánka, nech je to čokoľvek. Je odolná aj voči kúzlam, ktoré zošlú ľudia? Alebo len tie od maniov?“

„Neviem, ale asi nie. Ona by to vysvetlila lepšie.“

„To zatiaľ stačí. Ďakujem ti, Larynia.“

Kapitán sa usmial na niekoho, koho začína považovať za spojenca. Aj keď mu niekedy niečo neseďí. Okrem mnohého iného to, ako sa na seba naviazali Pairusa a Larynia. Matka a dcéra? Možno. Podoba by sa dala ľahko nájsť. Zaujalo ho aj to, čo povedala o smrti. Prišla o rodičov i o sestru. Všetko to povedala ako nejakú básničku. Očakával, že to bude prežívať oveľa viac.

„Keď sa priblížime, staneme sa ľahkým cieľom. Už teraz o nás vedia a len čakajú, kedy tú chybu urobíme. Vyčkávajú,“ povedal hlavný servisný technik, ktorý pozná stav lode lepšie ako ktokoľvek

iný. „My potrebujeme niečo odtiaľto, oni nás nepotrebujú. To sa môže kedykoľvek zmeniť a už sa asi aj zmenilo. Vedia o nás a keby sa dostala táto loď do ich rúk, aj s vytrénovanou posádkou, mohli by urobiť veľké veci. Tie by boli pre nás naozaj strašné.“

„Mohli by začať s opravami,“ prehovorila zatiaľ prvýkrát Siana. Monotónne, ako to má vo zvyku.

„Čo s Timurom?“ Spýtala sa Ria.

„Larynia je tu. Vďaka jeho zariadeniu. Uvidela si niekoho z našej lode?“

„Ten hlas ma viedol. Niekoho som našla. Bol to hrozný pohľad. Strašná smrť.“

Larynia položila sledovacie zariadenie na stôl. Stále ho mala so sebou, ako keby to bol kamienok pre šťastie.

„Navrhujem použiť druhý prieskumný modul na automatizovaný prieskum planéty,“ začala znovu Ria.

„Ak ho vypustíme a priblížime, maniovia sa ho zmocnia.“

„To je pravda. Aj môj cieľ. Musíme ho dostať do takej vzdialenosti, aby spojili svoje sily. Chcem dosiahnuť, aby boli hneď vedľa seba. Všetci.“

„Urobíme to. Kto je za?“

Postupne sa zdvíhali ruky. Kapitán, technici, Siana. Všetci. Aj Larynia zdvihla ruku, aj keď nevedela, čo to všetko bude znamenať. Jedine psychologička nechala obidve ruky dolu a požiadala o slovo.

„Prišli sme sem, aby sme zachránili našu civilizáciu. Sme tu, aby sme chránili naše životy. Nepovedali ste ďalší krok zástupcovi úplne inej civilizácie, ako je tá naša. Larynia zdvíha ruku, aj keď nevie o čom hlasuje. Drahá, ak sa dostanú maniovia na jedno miesto, hodíme na nich bombu. Veľmi nebezpečnú a silnú zbraň. Tá zabije maniovy, ale aj všetkých ľudí vo veľkej oblasti okolo nich.“

Podľa očakávania sa mladá žena rozplakala.

„Prečo plačeš teraz a nie vtedy, keď si hovorila o smrti rodičov?“

„Už som sa o tom rozprávala. S Durfom, ale Durfa potom zabili. S Ramaelom, ale Ramaela zabili. S Lussiou, ale Lussiu zabili. S Ciali, ale Ciali zabili. So Zbeenom, ale Zbeena zabili. Nechcem o

tom hovoriť. Dnes to poviem, lebo je to za mnou, aj keď spomienky ostanú. Rada by som sa vy-
menila s kýmkoľvek z nich. Ale som prekliata. Oni nežijú a ja musím žiť.“

„Kto sú tí ľudia?“

„Durf bol kedysi vojak a veliteľ. Bol veľmi múdry a silný. Musel však slúžiť niekomu veľmi zlé-
mu. Keď sa proti nemu postavil, dali ho zabiť. Ale zachránila ho Ciali. Ona zachránila aj Ramaela
a mňa. Aj Lussiu. Sama potom zomrela. Vedela čarovať.“

„To je tá pani, ktorú si spomínala pred chvíľou? Tá z pivnice?“

„Nie. Ciali bola naozaj silná čarodejnica a mala som ju rada. Vy by ste jej ale nikdy neverili.“

„Prečo nie?“

„Bola jedna z tých démonov. Patrila medzi maniov, lebo sa tak narodila. Ale bola dobrá.“

„Prečo si myslíš, že bola dobrá?“

„Oživovala ľudí. Prinášala vodu a snažila sa, aby bol všade mier.“

„Larynia, tomu nemôžeš predsa veriť,“ ozvala sa Ria.

„Prečo nie?“

„Maniovia sú zlodeji duší. Čím viac duší im slúži, tým sú silnejší. Chcú teda zvýšiť ľudskú populá-
ciu. Urobia z ľudí nemysliacu rasu, ktorá im bude po vôli. Zbierajú z nich svoju silu, aby mohli
robiť svoje najsilnejšie a najdesivejšie kúzla. Chcú ovládnuť celý vesmír. Zbaviť sa všetkých, ktorí
nebudú na ich strane. Oni nikdy nemajú dosť. Keby sme sem neprišli, alebo keby sme teraz zlyha-
li, tak nás porazia. Tvoja planéta je stratená a jedine my teraz dokážeme pomôcť. Musíme jednať
hneď a nedať im šancu. O Ziggy sa nemusíš báť. Ona je ďaleko od maniov. Tí sú sústredení na
juhu, medzi ľuďmi.“

„To neznamená, že ju tá bomba nezabije. Počítač, prehraj posledný zvukový záznam, ktorý som
zhotovila.“ Pairuse sa vôbec nepáčili Riine myšlienky a rozhodla sa odpovedať podobným štýlom.

Odznela nahrávka, v ktorej bolo počuť rozhovor dvoch ľudí. Rozprávali sa o žiarivých
bombách, ako aj o Larynii, Pairuse a Rii.

„Pozná niekto niektorý z tých hlasov?“

„Ženský patrí tej pomocníčke z kuchyne. Mužský môže byť ktokoľvek,“ odpovedala Ria. „Ne-
viem, čo to má so mnou. Nikto mi nič nehovoril.“

„Máš na to nejakých svedkov?“

„Bola som stále s tebou, v kapitánskej kajute.“

„Pairusa, kde bol tento rozhovor zachytený?“

„Doviedla som Laryniu do sprchy. Čakala som vonku a tam som to začula.“

„Dobre. Myslím, že toto môžeme riešiť aj inokedy. Ak to vôbec riešiť treba. Každý má svoj názor. Teraz ale musíme vymyslieť, čo urobíme. Vysvetlila si to s tým prieskumným modulom. Si stále proti tomuto názoru?“

„Áno. Nechcem mať nič spoločné s holokaustom. Maniovia zabili štyroch našich ľudí. Viem, že do toho nemôžem veľa hovoriť a len vďaka Larynii tu mám svoje miesto. Bojím sa toho najjednoduchšieho, čo môžeme urobiť. Nechcem červený koberec cez celú planétu, ktorý zakryje státisíce mŕtvych.“

„Tvoj názor bol vypočutý. Keby sme aj nepočítali názor nášho host'a, stále je väčšina za návrh. Nápady na alternatívne riešenie, ak by sa akcia s modulom nepodarila?“

„Zhodiť bomby,“ povedalo jednohlasne hneď niekoľko členov.

„Larynia, čo ten hlas, čo si spomínala?“

„Tu ho nepočujem. Ale počula som ho v mojom svete. Cítim sa byť tak veľmi ďaleko.“

„Môže ten hlas patriť niekomu z maniov?“

„To neviem. Ale je dobrý. Možno by poradil, keby som bola bližšie.“

„Technicky to nie je zložité,“ povedal jeden z technikov. „Dáme ju do toho modulu a tak sa môže priblížiť. Je jedno, či tam bude alebo nie. Ovládanie je na diaľku. Dokonca by to mohlo byť pre maniov zaujímavejšie, keby tam našli človeka.“

„To znie ako dobrý nápad, ale neviem, či naozaj tak veľmi potrebujeme nejaký hlas. To, čo potrebujeme, je riešenie. Ako sme na tom s omračujúcimi bombami?“

„Zle, pane. Vieme, že na ľuďoch fungujú. Ak ale chceme postihnúť väčšie územie, musíme rátať s tým, že v epicentre výbuchu to bude mať silnejší efekt.“

„Silnejší? Ako silnejší?“

„Ako veľký granát, pane. Ale vieme len to, že to funguje na ľudí. Našich ľudí. Pravdepodobne bude efekt na domorodcov podobný, ale maniom s veľkou pravdepodobnosťou neurobí vôbec nič.“

„Prestaňte už s tým! Akí domorodci? Ľudia ako my. Ešte aj nepriateľov majú rovnakých. Nevolajte ich tak.“

„Pani psychologička je plne ovplyvnená divokým dievčatkom, ktorému niekto veľmi ublížil. To sme dopadli. Psychologička nie je žiadny vojak. O myslení vie veľa, ale aj tak nič nevydrží.“

„Ria, to stačilo.“

„Snažím sa zachrániť planéty plné ľudí, ktoré potrebujú vodu a ochranu pred maniami. Čo chceš ty?“

„Chcem veľa. Jedno z toho je byť lepším človekom, ako si ty.“

„V poriadku, vás dve sme už počuli. Siana, ty by si čo robila?“

„Problém? Bomby. Veľa problémov? Veľa bômb.“

„Zaujímavý manuál. Ešte niekto?“

„Mali by sme prejsť taktiku z druhej strany. Od maniov. Čo by sme robili na ich mieste. Ja by som sa snažil zistiť, kto to sem vlastne ide. Ak ľudia, tak by som chcel nejako zariadiť, aby sa ich loď rozpadla na prach alebo niečo podobné. Tí, čo by to prežili, nech sa stanú ďalšími otrokmi. Ale hodila by sa im aj loď. Mohli by sa pokúsiť upraviť loď tak, aby sme všetci zahynuli a potom by loď pristála tam, kde chcú.“

„Kto mi povie najlepší možný scenár celej tejto operácie?“

„Prežijeme,“ povedala Siana.

„Získame vodu, obranu proti kúzlam maniov, nových spojencov v boji a naučíme sa viac o ich kultúre. Možno tiež nájdeme niečo, čo potrebujeme.“

„Dobre Pairusa, to znie pekne. Páči sa mi to. Ale čo najhorší možný scenár?“

Krátke mlčanie. Nikto nevedel, čo povedať. Pokaziť sa môže naozaj čokoľvek. Ticho nakoniec prerušila Ria.

„Maniovia získajú túto loď i nás. Kompletne ovládnu tú ich planétu a pustia sa do nás. Použijú túto loď na zničenie našich ostatných lodí. Postupne všetky planéty, ktoré sme obsadili, obsadia oni a my budeme ich otroci. Potom budú mať dosť sily na to, aby ovládli galaxiu. Kohokoľvek spoznajú, toho si zotročia. Na prvom mieste našich spojencov.“

„V každom prípade je to veľké riziko. Môžeme veľa získať, ale aj veľa stratiť. Stále sa môžeme otočiť, ale nemyslím si, že by to bol dobrý nápad. Priblížme sa k planéte.“

„Rozkaz, pane!“

Niekoľko ľudí odišlo. Ako prvá zmizla Siana, od ktorej sa to aj očakávalo. Odišli technici i kapitán. Ostala len trojica ľudí, zhodou okolností žien.

„Viem, čo si myslíš,“ povedala Larynii Ria. „Som krutá, zlá alebo neviem ešte aká. Mysli si čo chceš, ale aj ja chcem, aby Ziggy a tí ostatní prežili. Som realistická. Neverím na rozprávky. V tomto svete musíš konať. Prispôbiť sa. Alebo zomrieť.“

„Nemyslím si, že si zlá. Len ti nerozumiem. S tým sa stretávam celý život.“

„Výborne. Ak ideš do toho modulu, musím ťa o ňom niečo naučiť. Pod' so mnou.“

„Počkaj, Ria. Aj my by sme si mali niečo vyjasniť.“ Pairusa nepovažovala správanie Rie za vhodné a nie je v nálade, že by všetko hodila za hlavu.

„To počká. Teraz riešime dôležité veci a nie je čas.“

„Myslím, že ti na tých arkánoch vôbec nezáleží. Ani slzu nevyroníš, keď zomrú tí, ktorí ti zachránili život.“

„Nazvi to ako chceš. Ak umrú, tak nie nadarmo. Pomôžú nášmu cieľu. Áno, nášmu. Je to náš svet a prakticky naša planéta. Teraz sú tu dve sily. Maniovia a my. Ak ich zničíme, budeme to my, komu bude patriť budúcnosť.“

„O sebe si myslíš veľa. Aj zbraniam príliš slepo dôveruješ. Nebojíš sa rozhodnutí, ale nemyslím si, že vieš, ktoré je naozaj správne.“

„Až budeš vedieť niečo, čo ja neviem, príď za mnou. Larynia, ideme.“

Psychologička bola donútená pozerat', ako Ria ťahá Laryniu od nej. Za pomerne dlhou chodbou je odbočka. Naposledy sa jej pozrela do oči. Nevie, či ju ešte niekedy uvidí.

AKT XX: Hra s vodou a ohňom

17. Kapitola – Krátky boj

Ziggy nič nevidela a nepočula. Vnímala len ticho a matné odtiene pohybu. Bola úplne zmätená. V jednej ruke pevne držala Hadí meč a v druhej hlavu akéhosi úbožiaka. Opierala sa o nehybné telo, ktoré na rozdiel od takmer všetkých ostatných nepatrí človeku, ale arkánovi.

„Vstaň! Počuješ? Vstávaj! Okamžite sa postav!“

Navia do nej kričí a snaží sa ju postaviť, ale jej snaha je márna. Nemá veľa možností. Skúsiť niešť, ťahať alebo nechať tak. Rozhodla sa pre štvrtú možnosť. Pohla s ňou, aby sa jej ležalo príjemnejšie, a začala jej prezerat' masívnu ranu na krku. Pred chvíľou jej tam dala kus látky a teraz by ju mohla meniť. Bola úplne presiaknutá. Nemá však žiadnu inú. Sama bola zranená a mohla sa pozerat' okolo seba na výsledok jej najväčšieho boja.

Kde sú víťazstvá, tam sú aj obeť. Z malej skupiny arkánov, ktorí sa rozhodli otočiť a nezomrieť na úteku, ostali len dve. Navia a Ziggy. Okolo nich niekoľko tiel arkánov a aspoň päťdesiat chlapov. Všetci prišli so zbraňami a teraz tie zbrane ležia vedľa nich, prípadne priamo v ich telách.

Navia si pamätá svoje nedávne hrdinstvo. Udierala a uhýbala sa. Kryla svoje zraniteľné miesta a odrážala útoky, ktoré išli na ostatných. Nepoľavila pri zásahu a nenechala si vytrhnúť žiadnu zbraň z ruky. Nakoniec však predsa ostala bez zbrane. Posledný súboj. Arkánka proti obrovi s mohutným kladivom, ktorý bol rozhodne rýchlejší, ako mohol ktokoľvek očakávať. Postavila sa mu čelom. Odhodila svoj meč a stála pred ním bez zbrane.

Nemala strach z kladiva a zo skúsených rúk, v ktorých to kladivo bolo. Vyčkala na svoj moment a uchopila ho do svojich rúk. Po dlhom naťahovaní a šikovnom manévri sa jej dostalo do rúk. Znamenalo to veľmi rýchly koniec a krvavé víťazstvo. V bitke padla jedna z mnohých ozbrojených hliadok a skoro všetci arkáni. Zodvihla luk a pripravila šíp, k by sa niečo na bojisku pohlo. Mohlo to byť správne rozhodnutie, ale zároveň bolo zbytočné. Jediný živý tvor, ktorého našla, bola Ziggy.

Navia sa v boji ukázala ako skutočná arkánska bojovníčka, ale po boji prichádzajú nepríjemné, ale potrebné povinnosti. Odnášanie mŕtvov, ošetrovanie ranených, diplomacia s nepriateľom. Prípadne jednoduchá smrť. O nič sa netreba starať, iba ležať. Nechať všetko na tých, ktorí mali to šťastie a prežili.

Nechala si luk, nabrala niekoľko šípov a sadla si vedľa Ziggy. Nebolo toho veľa, čo mohla urobiť. Ukončiť život nie je problém, má na to nástrojov naozaj veľa. Ale zachovať ho?

Má strach. Bojí sa, že ak by sa zapozerala do diaľky, uvidela by inú skupinu, ako ide jej smerom. Skľučovala ju beznádej. Malé vyhraté bitky môžu znamenať len konečnú výhru, alebo poslednú porážku. To je osud každej jednočlennej armády. Žiadni spojenci, len nepriatelia.

„Ziggy, vstávaj. Vstaň!“

Slová nepomáhali. Navia stála pred možnosťami, ale nebola tu žiadna možnosť, ktorú by naozaj chcela. Bojovať a umrieť v boji, alebo umrieť na úteku. Nechať Ziggy zomrieť tu, alebo o niekoľko hodín neskôr. Nevedela, kam ísť a či má cenu zostať.

Žiadne jedlo či voda, len smrť a zbrane, roztrúsené po okolí. Najznámejšiu zo zbraní musela získať násilím, z takmer nehybnej ruky. Vedela, že Ziggy žije, aj keď pohľad na ňu aj v Navii vyvolal len základné dve emócie arkánskeho bojovníka. Hnev a hnev kombinovaný so smútkom. Nevedela o tom, že Ziggy žije svojou vidinou.

„Pekná sekanica. Neboj sa, už je po všetkom. Dostaneš sa z toho.“

„Durf? Čo tu zase robíš?“

„Tvoja halucinácia. Pamätáš? Ale je dobre, že som tu. Môžem ti urobiť radosť.“

„Tak to som zvedavá. Doniesol si jedlo?“

„Za krátky okamih uvidíš niečo úžasné.“

„Áno? A čo také? Nenapínaj ma.“

„Ty napínaš sama seba, vieš o tom? Ale rozhodne sa nemusíš ničoho báť.“

„Sakra, povedz mi čo bude. Nepostavím sa a nemôžem to z teba vytĺcť, tak sa pekne zľutuj predomnou, skôr ako sa na teba škaredo pozriem. Vážne, nič horšie asi nespravím.“

„Za chvíľu to bude tu. Pamätáš si na Riu?“

„Blbá otázka. Vieš že áno.“

„Ona na teba kašle. Si jej prakticky ukradnutá. Bola s tebou, ale zmizla. Na ich loď.“

„Jej ľud je tu? Dostali sa až sem?“

„Prichádza to. Sústred' sa.“

„Ako, keď sa nemôžem ani pohnúť?“

„Len vnímaj.“

Durfova postava zmizla. Ziggy ležala a nevidela veľa. Niečo sa vedľa nej hýbalo. Musel to byť niekto z arkánov. Inak by bola mŕtva. Alebo sa niekto teší na to, že do nej zasekne meč? Postupne sa začala preberať a ucítila, že v ruke už nemá Hadí meč.

Potom to prišlo. Kratučký vánok sa jej pohral so skrvavenými vlasmi. V duchu sa pýtala, či toto malo byť ono, alebo nie. Zatvorila oči. Ešte chvíľu počula kroky, ako sa niekto presúva sem a tam. Potom už len prázdno.

Prebudila sa až po dlhom čase a v úplne inom prostredí. Ležala na malej posteli a bola prikrytá bielou látkou. Okolo nej bol skutočný zdravotnícky personál. Žiadne bylinky, ale nástroje, aké nikdy nevidela. Nemala na sebe brnenie. Očami sa pozerala po miestnosti. Chirurg, sestra a starší vojak, ktorý mal na sebe svoje bežné oblečenie. Úplne iné, ako títo ľudia, ktorých Ziggy nazvala príliš modernými.

„Durf? Čo tu zase robíš? A kde to som?“

„Chceš súradnice? Ale nie, neboj sa. Budem k tebe milý a úprimný. Si na vesmírnej lodi. Títo všetci sú tvoji priatelia. Ešte o tom nevieš, ani oni o tom nevedia, ale sú. Larynia ťa príde navštíviť presne za štyri hodiny, tri minúty a dvadsaťosem sekúnd.“

„Kto tu ešte je?“

„Ria, Navia, pár zaujímavých ľudí, ktorých si ešte nevidela. A ja.“

„Ty? Ale ved' si hovoril, že... ale to je fuk. Obleč si niečo poriadne. Sme v spoločnosti! Viem, že vyzerám teraz dosť... no neviem... bielo? Ale až si umyjem tvár, nafarbím pery a až mi napravia pár zlomenín, začne sa zábava!“

Sestra si hneď všimla, že niekto, kto by podľa akýchkoľvek tabuliek mal spať, sa rozpráva. Len tak, sama so sebou. Ustúpila, ale na jej prekvapenie jej ležiada Ziggy povedala, nech sa vráti.

„Ty, žieňa v bielom. Skoro tak bielom, ako som teraz ja. Povedz mi, kto všetko je v tejto miestnosti?“

„Som sestra, asistujem chirurgovi. Nikto iný tu nie je.“

„Ani ja tu nie som? A kde som?“

„Ale ty si tu.“

„Výborne. Žiadny starší vojak sa nenachádza naľavo od teba? Hovorím naľavo! Hej! Nepresúvajú sa stále! Sakra, tieto dnešné halucinácie... je tu či nie?“

„Halucinácie sa môžu stať, stratila si veľa krvi a nemáme pre teba žiadnu krv. Museli sme ti dať umelú krv, ale nevieme, či bude všetko v poriadku.“

„Cítim sa strašne. Všetko ma bolí a mám chuť niekomu rozbiť hubu. Takže v poriadku, som to ja. A vieš čo? Pokračuj v tom, čo robíš. Nenechaj sa rušiť. Ja si len trochu zdriemnem.“

Sestra sa usmiala. Nikdy nezažila takýto rozhovor. Mala strach. Nech je Ziggy v akomkoľvek stave, podľa stavby tela je oveľa silnejšia, ako bežný človek.

„Ak to nie je tajné... a prepáčte, že vám takto vstupujem do roboty... ako je to s vojnou? Vyhrali sme?“

Ziggy sa zatiaľ ticho rozpráva so sestrou. Obzerá sa okolo seba a očami skúma neznáme priestory. Ostáva ale pokojná. Popisuje aktuálne stavy a snaží sa byť užitočná. Len čo jej zdravotná sestra povedala, že ju nemôže informovať o novinkách, zatvorila oči. Čakala na to, čo bude. Nevedela, ako dlho to bude trvať. Ani čo sa deje s Naviou.

Teriak, ktorý tajne sledoval operáciu, skoro spadol zo stoličky. Už počul, že tí zvláštni arkáni majú spolu s ľuďmi z iných planét spoločného nepriateľa. Až teraz si však uvedomil silu jednotlivých osudov. Stávať loď za loďou a objavovať vesmír je hrdinské. Ale čo je potom život s mečom v ruke? Postaviť sa presile, prebiť sa cez ňu a nevzdávať sa pred mnohonásobne silnejším súperom.

„Povedz mi,“ pozrel sa na Pairusu, „čo vidíš, keď sa na ňu pozrieš?“

„Vidím dieťa, pane.“

„Diet'a? Však je vyššia ako najsilnejší chlapi. A koľko má rokov, to neviem. Navyše by som to nechcel tipovať žene, ktorá mi môže kedykoľvek odseknúť hlavu.“

„Objavuje niečo nové. Neustále. Vidím v nej detskú túžbu niečo spoznať. Myslím, že detstvo ani nemala. Chce poznať svet a ide za tým. Nič jej nemôže stať v ceste.“

„Prečo potom diet'a? Prečo nie nejaká šelma?“

„Neviem to celkom vysvetliť. Pripomína mi diet'a v tele vojaka. Je hravá. Aj s tou sestričkou sa vlastne hrá. Taktiež jej popis, ktorý máme od Larynie. Nieкто taký sa môže naozaj hodiť. Ak bude s nami spolupracovať?“

„Myslíš ako vojak do prvej línie?“

„Myslím ako dievča na všetko. Vráťane prvej bojovej línie.“

„Čo tá druhá? Ako sa to volala?“

„Navia. Tá je iná. Len čo jej ošetrila rany, môžete ju uvidieť. Tá je pre mňa záhadou. Neviem, či je to u nich normálne, ale môže mať niečo ako niekoľkonásobnú osobnosť.“

„Čo to má znamenať?“

„Tie najväčšie extrémny dúfam nezažijeme.“

„V poriadku. Máme veľké víťazstvo. Až budú tie dve v poriadku, urobíme ďalšiu poradu.“

Kapitán otvoril malú skrinku, ktorú mal po svojom boku, a vytiahol ploskú fľaštičku s tmavozelenou tekutinou. Po tom, čo v ňom zmizol jeden glg a sčervenela mu tvár, si znovu prišiel sadnúť na kreslo vedľa psychologičky.

„Čo budeme s nimi robiť?“

„Ty mi povedz. Si na toto expert.“

„So všetkou slušnosťou, Ria je na toto expert.“

„A ty si jej priama nadriadená.“

„Nie, to nie som.“

„Odteraz si,“ povedal potichu kapitán a zodvihol sa. Odchádzal preč a nechal Pairusu samotnú.

„Silný alkohol, však?“

„Poznáš ten pocit, keď sa dlho pripravuješ na niečo nové a teraz je to zrazu za tebou?“

„Čo s tým chceš povedať?“

„Je tu čas osláv a zároveň príležitosť na to, aby sme spoznali túto novú časť nášho impéria. Čas na opravy, ležanie na slnku a viac vody, ako je prídel. Ty si tiež zaslúžiť voľno.“

„Zaslúžim. To je pravda. Ale neodídem odtiaľto. Musím o nich zistiť čo najviac. Pochopiť, ako rozmýšľajú. Bolo by dobre, keby mi s tým Ria pomohla.“

„Povedz jej to.“

„Ale ona je už mimo lode, na prieskume. Tam je potrebná.“

„Máš možnosť kontaktovať a je odteraz pod tebou.“

„Zvládnem to, odpočinite si.“

Masívna loď pristála na rozsiahlej rodine, neďaleko od mora. Napriek menším technickým problémom sa podarilo pristáť v dobrej lokalite a bez neočakávaných komplikácií. Personál lode po dlhej ceste uvidel pevnú zem pod nohami. Tímy ľudí skúmali blízke okolie a analyzovali vzorky vody a pôdy.

Riina skupina bola zložená z najmenej členov, ale pohybovala sa najrýchlejšie z iného dôvodu. Na Riine prekvapenie bola nepísaným vodcom Larynia. Vedela, kam ísť a čo robiť, aj keď o prieskume nevedela vôbec nič. Skupina sa rýchlym krokom dostala na pomerne malú lúku s nenápadnými oranžovými kvietkami.

„Musíme zobrať so sebou koreňky týchto kvetov.“

„Zadrž. Na čo nám to bude?“

„Čoskoro sa tu preženie choroba a čaj z týchto koreňkov ju vyľieči.“

„Dobre, zoberme ich. Ale aj tak nechápem, odkiaľ vieš všetko o tej budúcnosti. A vôbec, kto vlastne si? Pretože ja vôbec neverím, že si obyčajné dievča.“

„Chcem pomôcť.“

„A keď nám pomôžeš znovu a znovu, čo z toho budeš mať?“

„Ja... ja neviem,“ začervenala sa Larynia a sklonila hlavu.

„Trochu si ťa vyskúšam, dobre? V jednej ruke máš 13 654 879 guľčiek. V druhej 98 452 112. Koľko guľčiek by si mala spolu?“

„112 106 991.“

„Vypočítala si to z hlavy a podozrivo rýchlo. A to nevieš ani čítať. Je to tak?“

„Neviem čítať.“

Ria vytiahla fixu, ktorú mala akurát so sebou, a niečo napísala na ruku. Následne text druhou rukou zakryla.

„Stále tvrdíš, že nevieš čítať, však?“

„Neviem.“

„Dobre. Povedz mi teraz, čo je tu napísané.“

„Nič nevidím, máš tam ruku.“

„Ale ty vieš, čo je tam napísané. Povedz mi to.“

„Je tam Ria, tvoje meno.“

„Dobre, odkryjem. Čo vidíš?“

„Stále je tam tvoje meno.“

„Asi si neuvedomuješ, čo tu naznačujem, však?“

„Nerozumiem vám.“

„Nieкто ťa zneužíva. Hovorí tvojimi ústami. Vieš veci, ktoré by si nemala vedieť. Ale nieкто to všetko vie.“

„Ziggy je veľmi múdra, a...“

„Ona to isto nebude. Až sa vrátíme, tak ťa o tom presvedčím. Nieкто iný. Rozmýšľaj. Kto môže mať potešenie z toho, že ťa ovláda? Alebo strategickú výhodu?“

„Naozaj neviem. Nie som tak múdra, ako si všetci myslia. Lussia by vedela viac.“

„Môžeš mi o nej povedať viac, ak chceš. Alebo ešte lepšie, povedz mi niečo o tejto oblasti. Čo okrem korenkov tejto rastlinky budeme potrebovať?“

„Z tejto oblasti už nič.“

„Čo maniovia? Sú všetci na tejto planéte mŕtvi?“

„Áno. Všetkých zabili ľudia alebo arkáni.“

„Je to fascinujúce. Ty vieš toho veľa. Ragaš toho vedel tiež. Myslím, že je medzi vami nejaké spojenie.“

Ria sa zaradovala. Má prístup k všetkému, čo chce vedieť. Je opatrná, ale nad opatrnosťou vyhráva zvedavosť. Cez vysielачku sa dozvedela o tom, že je zrazu len akýsi panák. Bola najdôležitejšou osobou v prieskumnom module a po tom, čo sa dostala na veľkú loď, sa chcela dostať čo najvyššie. To preradenie pod Pairusu brala ako ranu pod pás. A ona má možnosť všetko zmeniť. Dokonca aj všetkých.

„Povedz mi, urobil kapitán niečo, za čo si zaslúži vymenenie?“

„Mám ti povedať, že také informácie ti nepoviem.“

„Ty si bláznivá. Si úplný cvok. Úplne na hlavu. Zas ten hlas?“

„Hovorí mi, čo mám povedať. Všetko vie, ale ja sa asi neviem dobre pýtať.“

„On aj spočítal tie dve čísla?“

„Áno.“

„Fajn. Výborne. Tu máš papier a fixu. Povedz tomu hlasu, nech nakreslí svoju podobu. Neodídeme, kým to nebude hotové.“

„Nepovie nič o svojej podobe ani tebe, ani mne.“

„Ako chce. Ostaneme tu na mieste.“

„Budú nás hľadať.“

„Keby veľmi chceli, tak nás rýchlo nájdu.“

„Nestihneme poradu.“

„To záleží od teba. Kresli!“

Na Riine prekvapenie zobrala Larynia ruky fixu. Nikdy nič také nepoužila. Urobila krátku čiaru a čakala. Všetky oči sa pozerali na ňu a na jej budúce dielo. Po chvíli urobila druhú čiaru. Postupne pribúdali ďalšie čiary a identita bola čoraz viac zrejmejšia. Nebolo to telo človeka alebo arkána. Stále viac bolo vidno, prečo sa používajú krátke čiary. Jedna bola vedľa druhej. Zakrivovali sa a ukazovali predmet, ktorý videla z tejto skupiny len Ria. Naposledy pri návšteve Ziggy. Larynia nakreslila Hadí meč.

„Chceš povedať, že tento meč má nejaké špeciálne vedomosti a tie ti dokáže interpretovať?“

„Ja... ja neviem.“

„Je to detská kresba? Alebo nejaký vtíp? Dokáže ten meč viac, ako iné meče?“

„Je kúzelný.“

„Kúzelný rozprávajúci meč. Zaujímavé. Zdá sa mi to logické. Ak má nejaká kultúra takýto artefakt, tak je jasné, že si ho stráži. Aj tak je tu veľa otázok. Prečo pomáha tebe? Ak ti naozaj pomáha a nie škodí?“

„Povedala si, že už môžeme ísť.“

„Predpokladám, že si aj s týmto mala pravdu. Ešte som sa s mečmi veľmi nerozprávala, možno si potykáme. Kto vie?“

Larynia sa tiež začala zamýšľať nad mečom. Mohol by to byť ten meč, ktorý niesla Ziggy? Hľadala podobnosti. Zakryvený, dlhší ako ľudské meče, vhodný tak do dvoch, ako aj do jednej

ruky. Ak má niekto dostatok sily. Tak, ako Ziggy alebo arkáni. Aj silný chlap by si s ním mohol poradiť.

„Raz som stretla kultúru, ktorá meče nepoznala. Všetci sa navzájom mlátili palicami. Neskutočne rýchlo sa namnožili a potom sa v obrovských bitkách zabíjali. Boli veľmi primitívni.“

„To je mi ľúto.“

„Aj mne. Majú úplne zbytočné životy.“

„Možno poznajú niečo, čo vy nepoznáte.“

„Ako by mohli poznať niečo, čo my nie? Nemali nič. Ani koleso či iné základné mechanizmy.“

„Mohol im vyhovovať ich život.“

„A aký? Narodia sa a zomrú. Rovnako ako všetci pred nimi. Nikto z nich nebol ani trochu zaujímavý. Tí ľudia dokonca nemali ani mená.“

„Ale ak tak chcú žiť, je to ich vec.“

„Dobre hovoríš, Larynia. Dobre, ale veľmi lokálne. Akceptuješ stav, ktorý je stále rovnaký. To ale neznamená, že to tak bude stále. Ak sa nevyvíjajú, stanú sa ľahkou korisťou kohokoľvek, kto príde z iného miesta. Z inej planéty napríklad. Budú len stádo, ktoré poslušne poslúcha rozkazy. Ideál pre takých, ako sú maniovia.“

„Čo ste s nimi urobili?“

„Začali sme ich učiť. Urobili sme z nich jednoduchý národ, ktorý si váži sám seba. Prestali vojny a naučili sme ich postarať sa o svoje ďalšie generácie. Zároveň nám pomáhajú v boji proti maniom.“

„To je naozaj pekné, ale proti vám povstali a dokonca vás odtiaľ vyhnali.“

„Ako to vieš?“

18. Kapitola – Ambasáda

Kapitán Teriak vybral miesto na stretnutie mimo lode. Samotnými prípravami poveril Pairu-su. Tá mala s priateľskými stretnutiami najviac skúseností a vynášala z lode veľký koberec, vankúše a všetko, čo bolo podľa nej potrebné. Niekoľko členov posádky jej pomáhalo. Väčšina však pracovala na opravách alebo dopĺňaní vody do destilačného zariadenia.

Ak bol niekto naozaj nadšený, bola to Ria. Vedela, že získa dôležité povýšenie. To ona pripravila cestu až sem. Bola nadšená z úlohy, ktorú zohrala a aj keď bola smutná za Timurom, práve jej snahou získala jej civilizácia vodu. Najdôležitejšia surovina pre ľudí i pre stroje. Štítý, klasické zbrane i tie s hromadným účinkom. Množstvo vynálezov jej civilizácie využíva ťažkú vodu, ktorá sa práve vyrába v špeciálnych nádobách z morskej vody.

Šestica sa stretáva na pohodlných vankúšoch pred loďou, ktorá poskytuje vítaný tieň pred ostrým slnkom. Kapitán, psychologička, komunikačná pracovníčka, arkánka, miešanka ľudí a arkánov a nakoniec obyčajné dievča z tejto planéty. Všetci sa usadili do kruhu tak, aby každý videl každému do očí.

„Priatelia, stretli sme sa na tomto mieste. Na tejto planéte. Nech je tento deň pamiatkou. Ľudia z rôznych svetov spojili svoje úsilie v boji proti maniom. Ale neboli to len ľudia, čo bojovali proti zlu. Spoznali sme dobro. Neznámu kultúru, ktorú chceme spoznať viac a ktorej chceme pripraviť čo najkrajšiu budúcnosť.“

„Trochu zle vymyslené,“ ozvala sa Ziggy.

„Ako prosím?“

„Ak hovoríš o Arkánoch, tak je to pekné. Ale naša budúcnosť? Koľko arkánov ostalo? Navia a kto? Už ja som len kríženec. Budeme sa rozvíjať? Budeme mať deti? A s kým? Nemôžeš naivne myslieť, že sa nám bude nejako dariť vo vašom impériu. Keby ste prišli skôr ako celá arkánska armáda padla. Skôr, ako nás povraždila neudržateľná presila, tak prosím. Ale teraz? Čo sa máme, krížiť s ľuďmi? Alebo nás, dve ženy, k tomu prinútite? Len aby ste mali pár silnejších detí? V mene pokroku?“

„Nemôžeme ovplyvniť nič, čo sa stalo pred príchodom našej lode. Vesmír je obrovský, cesta niečo trvá,“ povedala Ria.

„Áno, niečo trvá. A vy ste vojnu vyhrali, nie my. Hodili ste jednu bombu a zabili ste maniov. Blahoželám. A my, čo také zbrane nemáme, sme bojovali do poslednej kvapky krvi. Keď to bolo potrebné, tak aj holými rukami. A čo bude teraz? Tá časť, čo prežije, bude použitá na testy a pokusy. Nesklonili sme sa pred maniami a máme sa skloniť pred vami. Viem, že dokážete urobiť úžasné veci. Teraz na to máte materiál. Urobíte pre nás dve klieťky, alebo nás natlačíte do jednej?“

„Prostredníctvom Larynie sme sa naučili niečo o vašej kultúre. Radi sa naučíme viac,“ začala pre zmenu Pairusa. „Obetovali ste veľa. Ste naši spojenci v boji a priatelia v časoch, keď sa vracia mier. Navyše poznáte túto planétu oveľa lepšie ako my. Za odvahu a bojovnosť nemôžeme odmeniť všetkých arkánov. Môžeme im venovať len pietnu spomienku. Vy ste ale prežili časy bojov a utrpenia. Chceme, aby ste mohli robiť čo len chcete. Venovať sa čomu sa vy samé budete chcieť venovať. Bez rozkazov. Ak chcete pomôcť v boji proti maniom na iných častiach vesmíru, môžete. Alebo si môžete tu alebo kdekoľvek inde vychutnávať mier.“

Rokovanie len začalo a už sa začali prejavovať problémy. Pairusa sa snažila upokojiť situáciu. Dohodnúť rozumný mier, tak ako ho dohodla Ziggy s maniami. Zástupcovia rozrastajúcej ríše, takmer vyhynutého národa arkánov a ľudí z tejto planéty, ktorých zastupovala Larynia. Päť žien a jediný muž, aj keď s najsilnejším slovom.

„Čo nám ponúkate?“ Spýtala sa Navia.

„Slobodu. Môžete robiť čokoľvek. Pridať sa k nám, ostať tu, ísť do boja alebo si užívať mier.“

„Slobodu sme mali aj predtým. To, že máte veľkú loď a veľa vecí, z akých mám strach, ešte neznamená slobodu.“

„O čo máte záujem?“

Pairusa položila jednoduchú otázku, na ktorú nikto odpoved'. Položila preto celkom inú.

„Kto z vás by mal záujem vládnuť tejto planéte?“

Larynia, Navia a Ziggy sa pozreli na seba. Nečakali takúto ponuku. Sú síce víťazmi v boji, ale v porovnaní so svojimi spojencami neznamenajú vôbec nič.

„Znie to krásne. Byť kráľovnou. Mať pod palcom všetkých ľudí ako poddaných. Rozhodovať o veľkých projektoch a starať sa o bohatstvo a prosperitu. Ale má to niekoľko háčikov v tomto drs-

nom svete. Občas by ma chcel niekto zabiť, ideálne v spánku. Behajú tu také malé dievčatká s dýkami. Jedna môže byť úspešná. Čo potom? Občianska vojna? Alebo jednoducho chaos? Robiť správne rozhodnutie znamená niekedy viesť bratovražedné vojny. Nútiť ľudí do niečoho, čo vôbec nechcú. Znášať problémy, ktorým sa nedá vyhnúť. Áno, ľudia potrebujú lídra, ale kto by nim mal byť? Kto si získa rešpekt ľudí? Arkáni? Ťažko. Ja? Ešte ťažko. A Larynia? Nič v zlom, ale to znie ešte horšie, ako keby nám mali vládnuť maniovia,“ povedala Ziggy.

„Ria, čo ty?“ Spýtal sa kapitán.

„Beriem.“

„To ako vážne? Vy chcete, aby tu vládol niekto od vás? Toto je celý plán?“

„Hľadáme niekoho, kto tu bude vládnuť. Ty si nemala záujem.“

„Ria na toto nie je dobrý kandidát.“

„Chceš ju nahradit’?“

„Áno, chcem!“

„Tak teda dohodnutý. Vládni tu. Ak potrebuješ pomoc so začiatkom uchopenia moci, alebo s udrжанím, budeme ti nápomocní.“

Larynia nerozumela. Ziggy nechcela vládnuť a zrazu chce. Čo sa stalo? Prečo taká zmena?

„Budem potrebovať informovať ľudí o tom, že odteraz bude jedna veľká a stabilná ríša. Neviem, ako rozniesť informácie na veľkú vzdialenosť.“

„Máme vesmírnu loď, to nebude problém. Taktiež môžeme rozmiestniť prostriedky na diaľkovú komunikáciu po celej pevnine.“

„To je všetko pekné. Ale čo vlastne chcete vy? Vodu?“

„Presne tak. Máme viac planét a na všetkých je nedostatok vody. Tu je jej naozaj veľa. Chceme časť vody prepraviť inde.“

„Takže urobiť z tejto planéty ešte suchšie miesto, ako je. Výborne. Púšť od vidím do nevidím. A nejdete zobrať rovno všetko vodu? Vám by sa to oplátilo a my proti tomu nemôžeme nič urobiť. Dokonca by ste mohli na niekoho z vašich nepriateľov priniesť potopu.“

„Nejde len o vojenské dôvody.“

„Ale ide. Akýkoľvek civilný dôvod sa dá premeniť na vojenský. Chceš jednoduchý príklad? Vďaka vode vypestuješ viac obilia. Nakrmiš viac vojakov. Budeš mať viac sily. A asi by bolo zbytočné nechať armádu čakať doma.“

„Prečo si taká?“

„Aká? Politická? Štátnická? Rozhl'adená? Robím, čo viem robiť. Hľadáme riešenia. V každom prípade by ste supervelmoc a my sme najnovšia kolónia. Vďaka nesmiernemu bohatstvu z tejto planéty získate nové kolónie oveľa rýchlejšie. Nás vyšťavíte a vy si nájdete nové planéty bohaté na zdroje. Najskôr pomoc so všetkým. Potrháte sa, len aby sme boli spokojní. Potom pôjdete ďalej.“

Kapitán i Ria začínali byť zo Ziggy nervózní. Pairusa bola na počudovanie šťastná. Mala tak veľkú radosť. Niektorí z celkom iného sveta dokážu diskutovať a vyjednávať. Niektorí tak rozhl'adení sa ťažko hľadá v celej ríši. A objaví sa tu.

„Ak dovolíte, je tu aj iná možnosť,“ povedala lodná psychologička. „Mohli by sme nechať ľudí z tejto planéty, nech sa rozhodnú sami. Toho potom podporíme my. Slobodná voľba.“

„Takže ľudia si slobodne vyberú niekoho, koho vôbec nepoznajú? Vo veľkých oblastiach miestni ľudia ani nevedia, že existuje nejaký život mimo ich oblasť. Aj túto Larynia ani nevedela o tom, že existuje niečo ako more. Ako si môžu neinformovaný vybrať? A podľa toho si vyberú? Alebo dá každá oblasť svojho kandidáta a ten z najpočetnejšej oblasti to vyhrá? A ako bude reprezentovať ľudí z inej oblasti? Ako bude rozhodovať spravodlivo? Tu nič také ako jednotná vláda nikdy nebola. Najbližšie bola k tomu Ciali.“

„Potom prečo nevládne Ciali?“

„Je mŕtva? Je démon? Je to samá pretváarka?“

Ziggy sa začala cítiť znepokojene. Už len tá myšlienka, že by Ciali vládla, sa jej vôbec nepozdávala. Zobrala Hadí meč, ktorý mala stále v ruke a poškrabala sa s ním na chrbte. Pre ľudí z lode bola Ziggy mimoriadne bláznivá.

„Povedz mi,“ zbral si slovo kapitán, „kto vlastne si?“

„Ja som ja. Živá bytosť s mozgom.“

„Myslím niečo ako tvoja história. Aký bol doteraz tvoj život?“

„Myslíš ten, čo som bola takmer stále na úteku a sama? Alebo ťa zaujíma, akým spôsobom som sa dostala z toľkých problémov, že to sama neviem spočítať? Ale viem, čo chceš počuť. Aj to, ako to chceš počuť. Som niekto, kto nechce byť na jednom mieste. Milujem život a zmeny. Páči sa mi ten pocit, že môžeme robiť niečo lepšie, ako sme to robili doteraz. Viem vstať, keď mi niekto opakovanne rozbije hubu a viem odťat' hlavu tam, kde je facka neprípustná. A viem, čo je to strach i čo je to strach zo známeho, nielen z neznámeho. Chceš inú definíciu? Poviem ti jednu. Som tá, ktorá

má rada ľudí. Predovšetkým tých, čo na mňa nemieria zbraňami. V poslednej dobe boli také dve. Larynia a Ria.“

„Myslím, že mám pre teba lepšiu pozíciu.“

„To som zvedavá.“

„Nechceš byť súčasťou niektorého z našich prieskumných tímov? Máme päťčlenné tímy. Niektoré ale nemajú potrebných profesionálov. Miesto pre teba by sa ľahko našlo. Dostala by si kompletný výcvik v používaní našich zbraní a taktík a my by sme sa veľa naučili od teba.“

„Takže zoberiete niekoho schopného do tímu. To neznie zle. A čo tie tímy robia?“

„Skúmajú nové časti vesmíru, dohadujú obchodné vzťahy a hľadajú spojencov v boji so strašnými nepriateľmi.“

„Mám možnosť dostať do nosa na každej misií a môžem očakávať, že ma partička amatérov nechá na niektorej planéte bez kyslíka? Budem môcť cestovať a poslušne plniť rozkazy niekoho, kto bude neskutočne ďaleko?“

„To určite nie.“

„Prečo nie? Trochu adrenalínu by sa aj hodilo. A Navia môže byť podobne užitočná. Keď sa rozohní, dokáže veľké veci.“

„Aha, rozumiem. Samozrejme, obidve ste vítané. Máme viac tímov. Alebo môžete byť spolu v tíme. Bude to dobrodružstvo a akcia. Nič pre slabé povahy.“

„Mne sa to páči,“ povedala Navia.

„Ak mi ostáva vládnutie, tak budem vládnuť ja,“ so smútkom zahlásila Larynia.

„Máš skúsenosti s vládnutím?“

„Áno, mám.“

Všetci okrem Ziggy boli prekvapení. Chceli počuť viac a Larynia sa zaspomínala do nie až tak dávnej histórie. Pomaly začala rozprávať, ale zasekla sa. Ziggy jej musela dodať odvalu.

„Keď vládla Ciali, stále zvyšovala svoj vplyv. Bola som jej princezná, kým ona bola kráľovná a bohyňa. Zastupovala som ju a robila som presne to, o čo ma požiadala. Aj niečo navyše. Mala som možnosť súdiť ľudí za ich hriechy a bola so mnou spokojná.“

„Budeš výborná,“ povedala jej Pairusa a chcela ju pohladit'. Rýchlo si ale uvedomila, čo by to znamenalo. Obyčajná psychologička by sa starala o budúcu kráľovnú, ako o svoje dieťa.

„Ostaň so mnou.“

Pairusa prešla všetky tváre. Nebola si istá, či počuje dobre. Niektu ju tu chce? Úplne iný život, len tak? Tromi slovami? Nerozumela Larynii. Zdalo sa jej to byť nemožné. Ako by ona mohla opustiť loď? Zvlášť, keď je jediná psychologička zameraná na ľudí? Prezrela Riu, ktorá na ňu hodila pohľad plný nenávisti.

Má povedať, že Ria by sa na toto hodila viac, alebo nie? Ria je expert na cudzie kultúry, ona len na ľudí. Bola tu dlhšie, viac pozná krajinu. Navyše na miesto psychologičky sa Ria priveľmi nehodí. Pairusa nie je psychicky dostatočne stabilná na to, aby mohla len tak zmeniť prostredie a ostať v cudzej krajine. Má len jedinú výhodu. Larynia ju chce. Bude to stačiť?

„Nemôže tu byť. Nemá kvalifikáciu a skúsenosti. Nikdy tu ani nebola. Je tu prvýkrát. Navyše je na lodi nenahraditeľná. O jej psychickej a fyzickej stabilite si myslím svoje,“ prudko zakročila Ria.

Pairusa bola znovu v šoku. Vypočula si presne to, čoho sa bála. Len iným hlasom a inými slovami.

„Larynia, ak chceš niekoho, kto ťa bude podporovať, máš tu dve profesionálky. Na lodi nám jedna postačí.“

„Vyber si mňa. Už sa poznáme a mne môžeš veriť. Som len o niečo staršia ako ty, tak si môžeme dobre rozumieť. Postarám sa o to, aby ťa počúvali na slovo aj ľudia zo vzdialených oblastí. Je to úplná nutnosť, ak chceš vládnuť.“

„Ďakujem ti. Ale chcem dať možnosť aj Pairuse, ak ti to nebude vadit’.“

„Milá Larynia, a tu rada ostanem s tebou. Nevieť, čo ti môžem sľúbiť, ale rada tu budem pre teba. Nevieť, či budem schopná nahradiť ľudí, ktorých si stratila. Povieš mi o nich viac?“

„Veľmi rada. Ak naozaj chceš ostať. A môžeš ma hladiť po líčku ak chceš, to je na tebe.“

Teriak má radosť a pocit z dobre vykonanej práce. Len čo si vypočul názor od Ziggy, že je to všetko až príliš sladké a dokonalé, prerušil diskusiu. Z novozískanej vody a nastrúhaných koreňov rastlín sa pripravilo veľké množstvo čaju. Pre posádku je čerstvý čaj zdrojom vítaného osvieženia, zvlášť keď boli odkázaní na malé denné porcie tekutín. Nebolo potrebné žiadne dochucovanie. Niektorí chceli ďalšiu porciu, ale museli počkať, aby bola dávka pre každého.

Od Larynie vedeli o nebezpečenstve, ktorému sa takýmto spôsobom vyhnú. Nová planéta je vždy riziková. Kto vie, čo všetko sa môže preniesť na človeka? Alebo ako sa zmenia rôzne vírusy či iné biologické hrozby v iných podmienkach?

Kapitán sa napil ako jeden z prvých. Predviedol jednoduchý komický výstup, len tak na pobavenie. Zobral tri prázdne poháre a začal s nimi žonglovať. Zvládol to a zaslúžil si malý potlesk. Tí, čo ho skúšali napodobniť, nemali toľko šťastia a pravidelne im padali poháre z rúk. Boli odolné a ľahké. Po niekoľkých pokusoch prišla na rad Navia. Nielen, že hodila do seba horúci čaj na jeden glg, ale ešte aj zobrala osem pohárov a všetky vyhadzovala do vzduchu s úchvatnou precíznosťou. Žonglovala s nimi a ešte popri tom ukazovala niečo z akrobacie. Kapitán mal obrovskú radosť. Nieкто ako ona sa hodí do prieskumných oddielov úplne jednoznačne. Vie bojovať, vzbudiť pozornosť a aby by to bolo potrebné, tak aj rýchlo zmiznúť.

„Musím uznať, tvoje umenie s pohármi je úžasné.“

„Bolo to dobré? Neviem, robila som to prvýkrát. Ale s mečom mi to ide lepšie.“

„O tom nepochybujem. Vieš toto?“

Veliteľ lode zobral päťicu pohárov a rýchlo ich poskladal do radu a následne celý rad zložil. Posádka, zvlášť technici sa na to pozerali s úsmevom. Navia ho napodobnila.

„V žonglovaní si lepšia, ale v tomto sme rovnako rýchly.“

„Všimol si si, že som mala jednu ruku za chrbtom, však?“

Navia sa rýchlo dostala do priazne kapitána i ďalších členov posádky. Tvár i telo mala pokryté jazvami, ale bola šťastná. Tak, ako kedysi medzi arkánmi. Predtým, ako sa znovu objavili maniovia a konflikt s ľuďmi.

Larynia stála pred Naviou a tešila sa z jej šťastia. Nemala ju tak rada, ako Ziggy, ale rada videla arkánov pri niečom inom ako pri bojoch. Išlo o súťaženie a šikovné ruky, ale neboli to údery do tela a odsekávanie hláv.

„Skúsiš to aj ty?“ Spýtala sa Pairusa a pozrela sa na Laryniu tak, ako sa matka pozrie na svoje milé dievčatko, ktoré sa vrátilo z veľkej diaľky a s ešte väčšími úspechmi.“

„Nedokázala by som to.“

„Som... tak rada, že si si ma vybrala. Naozaj. Nikdy ma ani nenapadlo, že sa dostanem na takéto miesto.“

„Porozprávam ti všetko, čo budeš chcieť. Budeme tráviť večery rozhovormi a tak rada sa dozviem o tom svete, odkiaľ pochádzaš.“

„Ty moje, môžem ťa objat?“

„Môžeš, kedykoľvek.“

„Kde je vlastne tvoja mama?“

„Neklamala som ti. Zomrela.“

„Keď budeš vládnuť, môžeme jej urobiť peknú pamiatku. Môžeme navštíviť miesto jej odpočinku.“

„Môžeme, rada ťa tam zoberiem, ak budem vedieť cestu. Ale je to veľmi smutné miesto.“

„Čo je tam?“

„Väzenie. Tyče v zemi, podobné ako mreže na lodi.“

„Už sme boli spolu za mrežami. Pamätáš si? Boli sme väznené na lodi, aj keď len na chvíľu. A teraz budeš vládnuť tejto planéte a ja ti budem pomáhať.“

„Budeme vládnuť spoločne,“ povedala Larynia a Pairusa ju v momente znovu objala.

19. Kapitola – Hlasom a dotykom

Ziggy mohla skúsiť prekonať umenie, ktoré predvádzala Navia. Rozhodla sa však urobiť niečo úplne iné. Prechádzala sa okolo lode a zbierala kamene. Všetky ukladala na jednu kôpku, keď sa už nezmestili do jej mohutných rúk.

„Čo to robíš?“ Larynia sa začudovane pozerala na kôpku kameňov, ktorá sa pomaly, ale isto zväčšovala.

„Môžeš mi pomôcť, ak chceš, dievčatko. Alebo ťa môžem pomenovať Vaša výsosť?“

„Veľmi rada pomôžem.“

Larynia nazbierala niekoľko kamienkov, ale ani v tejto činnosti sa nemohla rovnať skúsenej bojovníčke.

„Čo vidíš?“

„Kamene.“

„U nás sa niekedy hovorí, že arkáni sú ako kamene.“

„Sú tak pevní?“

„Aj tak tvrdohlaví. Ale to je jedno. Skrátka ako kamene. To stačí. Víтам ťa na tradičnom vojenskom pohrebe.“

„Ale už nie je vojna.“

„Tento sa robí po vojne. U vás, ľudí, sú zložité pohrebné rituály. My máme jednoduché a úprimné.“

„Úprimné?“

„Sleduj. Tento kameň reprezentuje živú bytosť, aj keď s ňou teraz nemá skoro nič spoločné. Zoberieš kameň a uložíš ho niekde inde, napríklad sem. Čím dlhšie ho budeš ukladať, tým viac vyjadríš, že si si jeho alebo ju vážila.“

„To je všetko? Len ukladanie kameňov?“

„Ale no tak. To je ako keby som povedala, že to je všetko, pripravovať hrob a všetko kopať a naprávať. My zoberieme kameň a s láskou ho umiestnime na iné miesto. Nie je to dlhé, ak nemá priateľov. Ak ich máš veľa a skutočne si ich vážiš, bude to trvať oveľa viac.“

„Chceš pochovať všetkých, na ktorých ti naozaj záležalo?“

„Na to nikdy nie je dostatok kameňov.“

„Tak budeš pochovávať tých, na ktorých ti najviac záležalo?“

„To je na každom. Žiadne dlhé a zložité pravidlá. Ide o pamiatku a o to, že sa duchovne lúčiš s niekým, vďaka komu žiješ.“

„Robíte to aj pre nepriateľov?“

„Arkáni majú väčšinou zbabelých nepriateľov, alebo niekoho tak bezohľadného, že si nezaslúži úctu. Ak by to bol poriadny protivník, tak môžeš urobiť obrad aj pre neho.“

Larynia zobrala maličký kamienok a rýchlo ho položila na iné miesto.

„Zaujímavé. Kto to bol?“

„To neviem, len som to skúšala. Chcela som vedieť, aké to je.“

„Ak na nikoho nemyslíš, tak je to dosť zbytočné, nemyslíš? Skús to ešte raz.“

Mladá žena tentokrát chcela zdvihnúť väčší kameň. Tajomný hlas jej našepkal, aby zobrala ten najväčší. Ledva ho zdvihla a chcela ho položiť na zem, ale vyšmykol sa jej z rúk.

„Hmmm, padol ti kameň zo srdca. Alebo len z rúk?“

„Nie som v tom dobrá.“

„Ach, zase tieto rečičky. Počúvaj ma sem, srdiečko. Viem, čo chceš urobiť. Zobrať najväčší kameň, aby si znázornila, že ti na Lussii veľmi záležalo.“

„Myslela som na teba.“

„Takže ma chceš pochovať zaživa! Výborne! Skvelé! A vieš čo? Ty si skvelá. Nikto ma takto nerozsmial na pohrebe. Keď si zbierala kamienky, netrafila si sa náhodou jedným do hlavy?“

Larynia zosmutnela. Cítila sa neschopná a zbytočná. Ani tak jednoduché činnosti nie sú na ňu dosť jednoduché. Bez pomoci nedokáže nič. Stále premýšľa inak, ako je správne. Neprakticky.

„Teraz nič nerob, len sa pozeraj. Ukážem ti, ako sa to robí.“

Ziggy zobrala jeden z kameňov. Potiažkala ho v ruke a následne ho zobrala do dlaní. Na chvíľu zavrela oči. Pomaly sa presunula ďalej od kôpky kameňov. Položila svoj kameň na trávku, ale nezdvíhala sa. Vlastne sa vôbec nehýbala. Keď vstávala, robila to pomaly a so zatvorenými očami.

„Kto to bol?“

„Bol to niekto, koho si pamätám už dlhšie. Priateľ z dávnych dôb. Jeden z mála, kto ma neodsudzoval a podporoval. Bol to niekto, kto urobil veľa dobrého a priniesol poriadok tam, kde vládol chaos. Poznali ste sa.“

„Durf?“

„Nie.“

„Ramael?“

„Nie.“

„Marinus?“

„To bol žart?“

„Len prvé, čo ma napadlo.“

„Nie, on určite nie. Niekto iný.“

„Ciali?“

„Trdlo. Jasné že nie.“

„Tak neviem. Lussia?“

„Nie, ani ona nie.“

„Potom neviem.“

„Zbeen. Musíš si ho pamätať.“

„Prepáč, malo mi to napadnúť.“

„U teba sa to nepovažuje za také potrebné. Až tak ste sa nepoznali. Bez neho by som bola mŕtva a ty tiež.“

„Nerozumiem.“

„Nechci odo mňa celú históriu. Fakt nie. Ale poznala som ho. Tento kameň je spomienka na neho. Zomrel tak, ako žil. To je v jeho prípade krásne.“

„Ako to?“

„Žil preto, aby chránil slabších. Pri ich ochrane aj padol v boji s presilou.“

„Ak môžem, rada by som teraz ja presunula kameň.“

„Pre Lussiu?“

„Áno, pre Lussiu.“

Larynia zdvihla kameň a položila ho vedľa kameňa, ktorý reprezentoval Zbeena. Následne odtrhla jednoduchý kvet, ktorý rástol pri kôpke kameňov a položila ho na Lussiin kameň. Dotýkala sa ho a nechcela vstať.

Po líci jej začala stekať slza. Ako v tranze držala kameň a nechcela ho nechať tak. Uložený kameň s kvietkom bol tvrdší ako dievčenské ruky, ale ak by to tak nebolo, Larynia by ho možno rozdrvila.

Odrazu sa zdvihla aj s kameňom a hodila ho tak ďaleko, ale len vládala. Pozorovala letiaci kameň a keď dopadol, spadla na kolená a zakrývala si tvár.

„Toto som tiež ešte nevidela. Zaujímavé.“

„Chcela byť ďaleko od hlupákov. Teraz som jej to mohla splniť.“

„Ešte také štyri metre doľava a trafila by si niekoho z tej posádky do hlavy. Veľmi sa ti to nepodarilo.“

„Oni jej nevadia.“

„Jasné. Ty jej vadíš. Už zase. Tá istá pesnička. Ona mŕtva, ty živá. Ona múdra, ty blbá. Vieš ty čo? Napriek tomu, že bola inteligentná, toto by ju nenapadlo. Vlastne asi nikoho v celom vesmíre by nenapadlo hádzanie pohrebným kameňom na uctenie si pamiatky či splnenie posledného želania. Ale uctila si si ju. To je od teba pekné. Nádherné. Kto pripraví ďalší?“

„Radšej ty. Ja sa bojím, že niečo pokazím.“

„Poďme spolu. Dobre? A môže to byť taký jednoduchý pietny kameň, nie zbraň hromadného ničenia. Tento môže byť?“

Obidve ženy naraz zdvihli jeden z kameňov. Vyzeral úplne obyčajne, tak ako ktorýkoľvek iný. Sivý, trochu nepravidelný a nie veľmi ťažký. Spolu ho presunuli a položili. Po krátkej chvíli vyplnenej len mlčaním sa obidve postavili.

„Niekto, kto ti bol blízky. Vidím ti to na očiach, moja pekná.“

„Nikdy som si nemyslela, že začnem panovať pochovávaním.“

„Kráľ je mŕtvy, nech žije kráľ! Navyše so skúsenosťami s pohrebnými obradmi.“

„Myslela som na Durfa.“

„Výborne. Prečo práve na neho?“

„Videl vo mne niečo, čo som v sebe nikdy nevidela.“

„Tak to chce veľa mrkvy, Larynia. Každý v tebe niečo nevidí. Ak ty nie, potom je možné, že ti v živote niečo naozaj dôležité chýba. Napríklad tá mrkva.“

„Myslím, že ty si ho mala radšej ako ja. Vážila som si ho, ale medzi vami niečo bolo.“

„Samozrejme, že niečo bolo. To netreba zapierať. Bol charakter. Žiadne nevyzreté trdlo.“

„S ním by si mohla byť šťastná.“

„Mohla. Ale na aké dlho? Ľudia sa dožívajú menej ako my. Ale aj tak by to bolo lepšie, ako neustála samota. Vieš, aké je to svinstvo, byť sama? Síce ty to asi dobre poznáš. Prepáč mi to. Poďme jesť.“

„Ako môžeš v takomto momente myslieť na jedlo?“

„Aj pri iných veciach môžeš myslieť na jedlo. Na to si ešte mladé vtáčatko.“

„Vtáčatko?“

„Ale nič. Radšej nič. Zabudni na to. Ak chceš, zober si kameň, ja si beriem tento.“

Postupne pribúdajú v rade ďalšie a ďalšie kamene. Nehovoria si, ktorý patrí komu. Nieкто tak môže byť bez kameňa a nieкто iný môže mať dva. Nikto z lode si ich nevšíma. Suverejne najdôležitejšou udalosťou je hádka medzi Riou a kapitánom. Chce byť kráľovnou a mať v hrsti celú planétu. Ovládať obchod a všetko potrebné a užívať si oddych v prepychu. O všetko prišla kvôli Pairuse a Larynii.

„Nechcem byť na lodi. Bola som celé mesiace v prieskumnom module. Mám toho po krk! Chcem niečo otvorenejšie.“

„Lod' potrebuje niekoho, kto sa vyzná do psychiky. Potrebujeme ťa.“

„Ale ja sa vyznám do psychiky len okrajovo. Viac mi ide diplomacia.“

„Diplomacia je ako karty. Ak nemáš čo hodiť na stôl, nevyhráš. Štyri mesiace sú nič proti tomu, čo je na lodi Pairusa. Dostaneš jej kajutu, môžeš to tam zveľadiť. Kto iný by to mal robiť? Siana?“

Kapitán sa pozrel dookola, či Sianu náhodou nevidí. Napadla mu šialená myšlienka. Jedna je príliš tichá, druhá zas priveľa rozpráva. Mohol by dať obidve do jednej kajuty. V lepšom prípade by boli obidve normálnejšie.

Uvidel ju, ako sa zahráva s Hadím mečom. Na rozdiel od nej si uvedomil, že brat' majetok niekoho iného do rúk nie je najlepšie možné riešenie. Rýchlo za ňou zašiel.

„Polož to. Nie je to naše.“

„A čo?“

„Nechci niektorú z tých arkánok nahnevať. Môže to dopadnúť veľmi zle tak pre teba, ako aj pre nás, ostatných. Polož ten meč.“

Siana hodila meč na zem. Nič pre ňu neznamenal, len hračku. Išla si po ďalší pohár čaju. Kapitán zodvihol meč a chcel ho presunúť na pôvodné miesto. Pri dotyku sa však stalo niečo, s čím nemohol rátať.

Pred sebou uvidel rieku, po ktorej sa plavili malé rybárske člny. Stál na móle a hneď vedľa neho sedela na kameni krásna žena. Oveľa krajšia, aké sú na niektorej z planét, ktoré navštívil. Bola nadpozemsky nádherná a pohybom ruky mu dala znamenie, aby sa priblížil. Neváhal. Sadol si spolu s ňou na rovnaký kameň.

„Sníva sa mi?“

„Povedzme, že je to neškodné kúzlo. Chcem ti poďakovať.“

„Ty mne? A my sa poznáme?“

„Osobne nie. Ak chceš, niekedy sa môžeme porozprávať. Ale nateraz ti chcem povedať, že si ty i s tvojou posádkou zachránil túto planétu. Vidíš týchto rybárov? Usilovne pracujú, aby nakrmili svoje rodiny. Každý jeden človečik je šťastný, že môže žiť. Sú slobodní, nie sú to otroci vo fyzických či psychických reťaziach. Pracujú, zabávajú sa a každý večer zaspávajú bez strachu.“

„Povieš mi, prosím, kto si?“

„Môžeš ma volať slobodná duša. Som slobodná vďaka tomu, čo tvoj ľud urobil.“

„Zhodili sme bombu. To je všetko.“

„Nielen to. Prišli ste sem po vodu. S ňou budú boje s maniami ľahšie. Aj s ostatnými. Mohol by si ostatným povedať, kto sú tí ostatní nepriatelia. Napríklad to, že sú to všetko ľudia. Podobné ríše, s podobnými problémami. Bojujete o územie a keď budete mať viac vody, postupne dobijete ich planéty. Ľudí zmeníte na otrokov. Aké dostanú okovy? Fyzické, alebo psychické?“

„Stačilo. Dostaň ma von!“

„Ako chceš, to môžem urobiť.“

Kapitán sa prebudil na lôžku. Videl lekárov, ako skúmajú jeho stav. Nikto iný nebol v miestnosti.

„Odpadli ste, pane. To bude asi z tej horúčavy. Býva tu poriadne teplo.“

„Nie, to z horúčavy nebude. Zavolajte mi niektorú z tých arkánok. Okamžite.“

Lekári zavolali rovno obidve, Ziggy i Naviu. Prerušili tak pohrebný rituál i arobotické vystúpenie Navie, ktorá akurát ukazovala stojku na ľavej ruke.

„Ten meč. Čo je zač?“

„Hadí meč. Ten si zoberiem. Ak mi ho niekto ukradne, dopadne viac ako zle.“

„Sú v ňom nejaké čary?“

„Samozrejme. Rozhodne to nie je len kus kovu.“

„Mal som niečo ako vidinu, keď som sa ho dotkol. Alebo to bolo reálne?“

„Ľudia sa ho často nedotýkajú. Chránia ho arkáni.“

„Videl som ženu. Krásnu, blondínu. Bola pri akejsi vode. Ďakovala mne i posádke za to, že sme sa zbavili maniov.“

„Diriti!“

„Čo sa stalo?“

„To nebol len tak niekto. A ja viem veľmi dobre, čo to znamená. Musíme... sme totálne stratení. Všetci. Totálne všetci! V takých sračkách táto planéta ešte nebola a vaša prítomnosť to ešte zhoršuje. Musíte zničiť loď. Na čo najmenešie kúsky.“

„Čože? To neprichádza do úvahy! Teraz sme prišli.“

„Nie je čas! Je to jediná možnosť!“

„Spomaľ. Pokojne.“

„Ziggy,“ ozvala sa Navia. „Ona sa vrátila?“

„Horšie. Ona je už teraz pánom.“

„Môže mi niekto láskavo povedať, čo sa deje?“

„Stručná odpoveď by bola, že sme v keli. Menej stručná znamená, že jedna potvora využila úplne všetkých a môže s nami urobiť čokoľvek sa jej zapáči. A to pekné nebude.“

„Kto?“

Ziggy klesla na duchu. Pocítila skutočnú beznádej, a to bola takmer vždy plná života a plánov. Niekedy však idú plány zle. Dokonca tak zle, že sa vytúžený cieľ nepribližuje, ale vzdáľuje.

„Na tejto planéte žili ľudia, už od dávnych čias. Vlastne nechce sa mi to hovoriť všetko, tak to trochu skrátim. Boli ľudia a arkáni. Dokelu. Ešte raz. Od začiatku. Najskôr boli daniovia.“

„Už sa teraz sa v tom nevyznám.“

„Skúsím menej dávnu históriu. Vlastne úplne nedávnu. Na tejto planéte bol mier a ľudia s arkánmi žili vedľa seba, v relatívnom mieri. Potom sa objavila Larynia a oživila jednu zaujímavú bytosť, ktorá bola prekliata. Tá bytosť, ktorá sa volá Ciali Dorostea, patrí medzi maniov. Je to veľmi šikovná čarodejníca a manipulátorka. Arkáni ju zabil, ale ona sa vždy nejakým spôsobom vracia. Úplne všetky detaily neviem, ale viem, že sa znovu vrátila. S nikým sa nemusí deliť o moc a zatiaľ čo my tu diskutujeme, ona získava čoraz viac ľudí na svoju stranu. Z ďalekých končín, nás nepotrebuje riešiť. Zatiaľ nie. Keď sa tu ale objaví, bude mať prakticky neobmedzenú moc. Bude môcť zosielať čary tak silné, že zničí alebo ovládne čokoľvek. Navyše má čas. Vymyslí obranu proti arkánom. Nemá skutočných nepriateľov. Ani armádu arkánov, ani iných maniov. Aj vaša vyspelá kultúra padne do jej rúk, minimálne na tejto planéte.“

„Prečo navrhuješ zničiť loď?“

„Ak ju bude uctievať celá planéta, bude mať obrovskú moc. A ten, kto má moc, chce väčšinou ešte viac moci. To je celkom logické, no nie? Vydá sa do vesmíru a dokáže úžasné veci.“

„Takže príde a nevieme kedy. Môžeme zmiznúť. Odletieť. Loď je opravená a aj keď nemáme toľko vody, čo by sme chceli, máme jej nateraz dost.“

„Ak tá loď vzlietne, bude o tom vedieť. Hodí ju o skaliská. Zničiť ju môže kedykoľvek. Ona ucíti, že sa ľudia snažia ujsť.“

Teriak bol nielen prekvapený, ale ešte aj nahnevaný. Nikto z celej ríše nepredpokladal takýto scenár. Zničiť maniov z výšky sa dá, ale s loďou, ktorá je pevne na povrchu, sa ťažko vzlieta. Ak by to niekto z maniov chcel prekaziť, ľahko môže.

Zavolať Riu a Pairusu. Povedal im niečo z aktuálnej situácie a viac toho povedala Ziggy. Tá sa len pred chvíľou bála o svoj osud. V porovnaní s posádkou lode a všetkou tou technickou prevahou neznamenaajú dve arkánky vôbec nič. Ľudia zas nemajú žiadnu šancu proti Ciali.

„Mám nápad, ale nebude sa vám páčiť,“ povedala po chvíli Ria.

„Sem s ním.“

„Môžeme zistiť, kde sa nachádza. Hodiť tam bombu.“

„Okamžite zisti jej polohu. Ale nič nepodnikaj.“

„Kým sme na povrchu, budeme vidieť len malú časť planéty. Idem na to.“

Ria odišla.

„A ty? Čo si myslíš?“

„Bombami nemôžeme vyriešiť všetko. Mali by sme tu počkať na ňu a pokúsiť sa s ňou dohodnúť.“

„S maniami sa nedohaduje,“ napomenula ju Navia.

„Aj tak to môžeme skúsiť. Musíme zistiť, čo všetko chce. Pravdepodobne vie, čo chceme my.“

„Niekoľko ako je ona nemôžeme nechať nažive. Pripravíme pascu.“

„Dievčence, uvedomte si jednu vec. Pravdepodobne vie, čo hovoríme. Pripraví sa na akýkoľvek plán alebo pascu,“ povedala pokojným hlasom Ziggy.

Po krátkom rozhovore sa Ria rýchlo vrátila z lode. Každý mohol obdivovať jej rýchlosť.

„Neviem, kde je. Môže byť kdekoľvek. Ale mám nápad.“

„Druhý?“

„Vylepšenie prvého.“

„Pokračuj. Čo ti napadlo?“

„Hodíme bomby všade. Len nie na nás.“

„Ria, to je číre šialenstvo. Nemôžeš pozabíjať všetkých na planéte. To je ako ísť na muchu s kanónom.“

„Ak dovolíš,“ pridala pripomienku Ziggy, „je to skôr ako ísť na jednotlivca arzenálom žiarivých bômb, alebo ako sa to odborné nazýva. Splní to cieľ a zvyšok planéty má smolu.“

„Ty s Riou súhlasíš?“

„Nie, nesúhlasím. Ale upresňujem, čo vymyslela. A poviem psychologickú myšlienku, ktorá by ťa mohla zaujímať. Vlastne nie, dávno to vieš aj sama. Ak by sme pri hone na jednotlivca vyhladili celú planétu, fakt by sme boli tí dobrí, čo bojujú proti zlým? Neviem, čo robiť, až sem príde. Naozaj neviem. Ale som si istá, čo by sme robiť nemali. Aj keď je pravda, že by to nečakala.“

„Preto to musíme urobiť. Je to ťažké, ale je to pre dobro budúcich generácií.“

„Uvedomuješ si ty malá mrška, že by sa ďalším generáciám asi nepáčilo, keby im niekto povraždil rodičov, prarodičov, kamošov, všetky tie letné lásky a neviem koho ešte? Nechcem byť priveľmi skeptická k tvojmu návrhu, ale vidím v tom určité... nedokonalosti. Ozaj, keď sme pri tej dokonalosti. Buďte všetci tak dobrý a Hadí meč nechajte mne, dobre? Pozerajte sa naň, keď tak veľmi chcete, ale všetky jeho možnosti, vrátane občasnej nočnej mory nechajte prosím pre mňa. Ďakujem za pozornosť.“

20. Kapitola – Príbeh Larynie

Pairusa sa práve dopyčuła o najnovšej zmene plánu. Odletieť. Navždy opustiť túto planétu a nechať ju tak. Všetky problémy nech sa riešia tu, na tomto mieste. Vyspelá a silná civilizácia od toho dáva ruky preč.

Celá posádka sa aj so zásobami vracia späť a nesie si dve silné pasažierky. Nádrže na vodu sú z dvoch tretín plné, a tak nebol žiadny problém s prekonávaním gravitácie. Pri plnom zaplnení je vstup do atmosféry oveľa náročnejší. Výroba skutočne použiteľnej vody z tej morskej niečo trvá a čas je v tomto prípade všetkým.

Odrazu sa loď zastavila. Nestúpala, ale ani neklesala. Pri prezretí motorov sa nezistila žiadna zmena. Fungujú v poriadku, podávajú očakávaný výkon. Dôvod bude niekde inde.

„Pane? Asi máme čierneho pasažiera.“

Na mostíku sa objavila postava krásnej ženy s dlhými vlasmi. V momente sa na ňu namierili zbrane.

„Vaše rozkazy?“

„Ako sa sem dostala?“

Ciali zodvihla ľavú ruku na znamenie mierumilovných myšlienok.

„Nevyzeráte byť prekvapení. Ak dovoľíte, rozhodli ste sa odísť. Predtým, ako vám to dovoľím, by som sa s vami rada na chvíľu porozprávala.“

„Vieme, kto si,“ odpovedala Ria. „Ak nás chceš nechať ísť, tak nás nechaj.“

„Vy máte niečo, čo chcem ja. A ja mám niečo, čo chcete vy. Začnime s tým, že o vašej kultúre viem toho dosť veľa. Okrem iného aj to, že môžete do mňa kedykoľvek začať strieľať. Mám okolo seba neviditeľný štít. Môžete to kedykoľvek otestovať.“

Ciali vytrhla tyč zo zábradlia, ako keby to bolo steblo trávy. Následne ju kúzlami dostala na rovnaké miesto. Nebolo vidno vôbec žiadne poškodenie.

„Ak hovoríš, že toho vieš o nás veľa. Povedz nám niečo z toho. Kto podľa teba sme?“

„Ste ľudia. Takí, ako sa od vás očakáva. Bojovníci, objavitelia, obchodníci. Staráte sa o slabších, obetujete sa, keď je to naozaj potrebné. A ste zvedavý. Spoznávate svet a prispôbujete ho svojim potrebám. O tejto lodi viem, že s ňou chcete odísť. Donesiete vodu na svoju domovskú planétu, ale nie je jej dost' na to, aby dlho vydržala. Navyše už vôbec nemôžete pomáhať s vodou inde. Vaša misia je tak síce úspešná, ale neodstraňuje problém.“

„A ty nám chceš znemožniť, aby sme sa dostali na našu planétu. Gratulujem, podarilo sa ti to.“

„To je omyl. Je to presný opak toho, čo si v skutočnosti želám. Celé moje snaženie je trochu zložitejšie, aj moja motivácia. Preto by som to radšej prebrala na povrchu.“

Kapitán sa zamračene zapozeral na krásnu ženu, ktorá momentálne robí niečo tak nezvyčajné. Zvlášť, keď patrí medzi maniov.

„Takže ty nám chceš pomôcť?“ Ozval sa po chvíli kapitán, ktorého nesmierne zaujímala motivácia.

„Nebudem tu hovoriť, že sme spojenci alebo priatelia. Aj keď môžeme byť. Viem však vašu motiváciu a som ochotná vám pomôcť. Pokojne vám rozpoviem moju. Každopádne vás potrebujem na povrchu planéty. S vašim dovolením pristanem. Odporúčam vám vypnúť motory.“

„A ak odmietneme?“

„Tak v tomto prípade budem musieť donútiť. Stále je tu niečo, čo potrebujem.“

„Motory sa vypínať nebudú. Prečo by sme ich aj mali vypínať?“

„To, že nepoužívam vašu techniku neznamená, že jej nerozumiem. Môžem ich na ukážku vypnúť sama.“

Ciali sa ani nepohla. Neurobila žiadne výrazné gesto rukami a nevyriekla žiadne zaklínadlo. Napriek tomu všetky štyri hlavné motory lode Galedon II prestali pracovať.

„Nemusíte sa báť, pristanem s touto loďou možno jemnejšie, ako by ste s ňou pristáli vy sami.“

Netrvalo dlho a loď znovu pristála na rovnakom mieste.

„Dobre teda,“ ozval sa znovu kapitán, ak nám chceš niečo povedať, počúvame ťa.“

„Prišli ste sem, aby ste získali vodu. Keď ste zistili, že sú tu maniovia, chceli ste sa ich zbaviť. Dokonca ste prišli aj s nápadom, že by ste mohli lepšie spoznať arkánov a využiť ich silné stránky pre váš prospech. So všetkým týmto vám pomôžem. Poznám vaše plány a dokážem ich zdokonaľiť.“

„Ale prečo? Hovoríš, že môžeme byť priatelia. Čo ťa vedie k tomu, aby si nám pomáhala? A ako je vlastne možné, že žiješ?“

V tom momente vbehla na mostík Ziggy a len čo uvidela Ciali, tasila svoj meč.

„Povedzme, že vám pomôcť dokážem,“ pokračovala Ciali, „pretože ste vy pomohli mne. Jedna vaša bomba urobila viac, ako ste čakali. Teraz som tu jediná svojho druhu. Jediná z maniov. Dlhodobu sa však za démonickú bytosť nepovažujem. Spáchala som mnohé zločiny, z vášho uhla pohľadu. Urobila som veľa zla. Ale aj dobra. Dokonca som prišla na spôsob, ako môžem získať všetko čo chcem a nevyklučuje sa to s tým, čo chcete vy. Prežila som vďaka tomuto meču. Zistila som o ňom veľa, keď som sa s ním prvýkrát stretla. Ledva som prežívala vo vnútri Larynie. Myslela som si, že tam aj skončím. Skôr alebo neskôr budem len tichým parazitom a to nie je život, aký chcem. Potom prišiel ten meč. Je viac, ako len kúzelný. Dokonca je omnoho starší ako arkáni. Vyrobili ho v časech, keď boli ešte aj ľudia veľmi mladí. Zbraň, to áno, ale má viac možností. Vie veci. Vie veľa vecí. Učí sa, podobne ako ľudia. Dokáže odhaľovať pravdu i lož a dokonca sa do neho môže dostať myseľ človeka, arkána či dokonca mňa. Obetovala som sa pre Ziggy a ostatných. Chcela som, aby prežila. Zachovala som sa však v meči a bola som ticho. Nikto o mne nevedel.“

„Až doteraz. Prečo si sa ozvala teraz?“

„Bola som hlasom, ktorý počula Larynia. Hovorila som jej, čo je správne urobiť. Ako prežiť a ako pomôcť arkánom i vám. Nemohla som vystupovať proti maniom priamo. Odhalili by ma a to by bol môj koniec. Preto som čakala. Keď padla vaša žiarivá bomba, mala som voľnú ruku. Stále som však nemohla robiť skoro nič. Musela som čakať na pristátie tejto majestátnej lode, aby ma nezachytili jej senzory, kým som nebola dostatočne pripravená. Viem, že ste tu rokovali a ja som zatiaľ budovala svoju moc. Musela som to robiť, aby som sa teraz mohla s vami porozprávať a aby som sa mohla ochrániť pred vami. Nechcem patriť medzi maniov. Narodila som sa tak, ale nechcem taký štýl života. Radšej budem dobrá víla, ktorá síce bude mať svoju moc, ale použije ju správne. Nežiadajú sa mi vojny, chcem tu len žiť. Na tejto planéte. A vy môžete odísť s mojim požehnaním.“

Ziggy, Teriak a mnohí ďalší mlčia. Nevedia čo povedať. Nechávajú ju pokračovať.

„Navrhujem dohodu. Môžete ju prijať alebo odmietnuť, ale rozhodne vám ju odporúčam prijať. Tak z pozície mojej sily, ktorá je väčšia ako vaša, ako aj z pozície toho, že je to správne.“

„Počúvam ťa. Aká dohoda?“

„Doplním zásoby vody na tejto lodi a dostanem ju pohodlne do vzduchu. K tomu pridám zásobu potrebných surovín, ktoré potrebujete pre tvorbu vašich strojov a máte ich nedostatok. Dovolím a pomôžem s budovaním portálu, cez ktorý sa voda môže presúvať z tejto planéty na planétu podľa vášho výberu. Vytvorím možnosť komunikácie medzi našimi svetmi a tak budem môcť byť kedykoľvek nápomocná, keď ma budete potrebovať. Ďalej splním veľké želanie Larynie a Pairuse. Chcem za to dve veci. Mier medzi mnou a vašou ríšou a Hadí meč.“

„Nech si ktokoľvek, si plná prekvapení. Všetko je to vecou dôvery. Ako ti môžeme plne dôverovať? A ako môžeš ty plne dôverovať nám?“

„Všetci ste vypili čaj. Poslúchli ste hlas, ktorý našepkával Larynie. Môj hlas. Ak by som vybrala jedovaté rastliny, mohli by ste už teraz byť mŕtvi. Pravdou je, že korene tej rastliny sú skutočne liečivé a pomáhajú proti medicínskym hrozbám, voči ktorým nie je odolný nikto z vašej lode. Ak nerátam Ziggy a Naviu. Ako iste viete, choroby prepuknú po nejakom čase a niektoré sa dokážu šíriť naozaj rýchlo. Larynia, aj keď o tom nevie, je bacilonosičom. Nesie v sebe vírusy, ktoré sú pre ňu neškodné, ale môžu zabíjať iných ľudí.“

„Prečo ju nevyliečiš?“

„Je zdravá. Vy máte tiež v sebe vírusy, ktoré dokážu ublížiť ľuďom tejto planéty. Aká je vaša odpoveď na ponuku?“

„Neviem, či máme možnosť odmietnuť. Znamenalo by to našu smrť.“

„Možno by som vás len tak nechala odísť, ale vy by ste splnili svoju úlohu iba čiastočne.“

„Niečo takéto sa musí prerokovať u nás, v našej ríši. Som kapitánom jednej lode, nič viac.“

„Nemôžem riskovať cestu do vášho sveta. Tam by som nemala svoju moc. Nemám inú možnosť, ako dohodnúť sa tu a teraz.“

Ciali doplnila nádoby na vodu v zásobníkoch. Nebola to morská voda, ale presne taká, akú posádka potrebuje. Sladká voda na pitie a ťažká voda pre zbrane, štíty a rozličné stroje na palube.

„Ak dovolíte,“ ozvala sa lodná psychologička Pairusa, „aké pranie mi chcete splniť? Nijako som sa o nič nezapríčinila.“

„Tvoje pranie je veľmi jednoduché, dá sa rýchlo splniť. Priala si si ostať tu na planéte, je to tak? To ti splním. Dokonca budeš mať dôležitú úlohu, pomáhať Larynii a jej sestre.“

„Jej sestra je mŕtva, ako silná bytosť by si to mala vedieť.“

Larynia podišla bližšie a na ďalšie prekvapenie sa hodila Ciali k nohám. Počula, čo všetko urobí. Pre tých ľudí z veľkej diaľky, teraz i pre Pairusu. Ale oživiť jej sestru?

„Samozrejme, že o tom viem. Poznám jej život a viem, čo všetko znamená pre Laryniu. Dokonca aj pre Ziggy. Ak mám tú možnosť, viem ju dostať späť k životu. Jej telo bolo spečené kúzlom, ktoré sama neovládam a roztrhané na kúsočky. Napriek tomu si myslím, že sa to urobiť dá. V každom prípade sa o to pokúsim.“

„My... prijímame tvoju podmienku,“ povedala Navia.

„Nič v zlom, ale ty o tom nemáš zatiaľ čo rozhodovať,“ napomenul ju kapitán.

„Chce pomôcť vám a chce nakopať iných maniov. Tak čo riešite? Som za.“

„Pridávam sa,“ vyšlo z Rie a hneď na to od niekoľkých ďalších členov posádky.

„Ak chceš mier, tak si musíme veriť. Som ochotná veriť ti a dúfať, že nie si ako maniovia,“ vystúpila so svojim názorom Pairusa. Za ňou nasledovali ďalší a ďalší, vrátane samotného kapitána. Čakalo sa na posledné dva hlasy.

„Musím povedať nie. Nesúhlasím,“ povedala tichým hláskom Larynia.

„Prečo nie?“ Spýtala sa Pairusa.

„Moja sestra by povedala nie.“

„Ale ona tu nie je. Ani nežije.“

„Ale povedala by nie.“

„Si si tým úplne istá?“

„To nie, ale asi by nesúhlasila. Vždy bola skôr na strane Ziggy ako na strane Ciali.“

Pozornosť Ciali sa zamerala na arkánsku bojovníčku, držiacu Hadí meč.

„A tvoje slovo?“

„Už som ťa raz zabila. Pamätáš? A ty si zas zachránila mňa a ostatných. To si však mala oveľa menej sily, ako máš teraz. Bola si menej nebezpečná a ambiciózná. Bála si sa ostatných a teraz sa

nemáš ani koho báť. A ja mám formálne schvaľovať nepotrebné dohody, lebo si s ostatnými aj tak budeš robiť čo chceš? Navyše nesľubuješ jednu vec za druhú, ale nasľubuješ všetko možné, len aby to znelo neodolateľne. Keby som chcela niečo špeciálne ja, urobila by si to pre mňa? A urobila by si to, aby si mi urobila radosť, alebo aby to ešte viac posilnilo tvoje plány?“

„Neviem čo si želaš. Mám veľkú silu. Som vlastne bohyňa. Veľa viem a dokážem, ale nie všetko. Po dlhých obdobiach bojov a ešte dlhšom období prekliatia som tu a prajem si mier a šťastie pre každého.“

„Tak si prajem svoje zatiaľ prvé želanie. Povedz nám i všetkým, prečo si bola premenená. Bola si mäsožravá palma. Prečo si sa dostala do takej podoby?“

„Vtedy som mala prezývku. Bola som stvoriteľkou hviezd. Vytvorila som zbrane tak silné, že ovládli ľudí a ich sny. Úplne všetko. Dokázala som vytvoriť konflikty, dokonca aj v každom jednom človeku. Hviezdy sú moja tvorba. Môj vynález a poslúchali mňa. Sú silné, ale dajú sa vypnúť. Po oslobodení som ich vypla. Hviezdy prestali byť mojimi nástrojmi, boli to už len neškodné ozdobné predmety.“

„Celkom dobre sa s nimi hádže, vieš o tom?“

„Áno, to viem.“

„Pekne si tie hviezdy popísala. Naozaj pekne. Aj pravdivo. Ale trochu ťa doplním, len nech je jasno. Vytvorila si hviezdy, ktoré spôsobili, že sa ľudia prestali správať ako ľudia. Urobila si niečo podobne smrteľné bomby, ktoré poznajú tu naši priatelia. Ničila si ľudské životy. Muži vraždili svoje ženy a naopak, všetko pod vplyvom hviezd. Zúrili vojny a len ťažko povedať, či viac ľudí zomrelo mečom alebo hladom. Pre akési tvoje potešenie. Ešte aj maniovia sa proti tebe spojili.“

„To nie je pravda.“

„Tvrdenie proti tvrdeniu. Určite si už o tom počula. Všetky tie hviezdy znamenali nepredstaviteľné utrpenie pre každého, kto s nimi prišiel do kontaktu.“

„Vytvorila som zlo a zrušila som ho. Nahradila som ho dobrom. Keď som sa dostala zo svojho čarovného zajatia, začala som robiť veľké veci, a to som bola slabá. Dala som smädným vodu a hladným chlieb. Zariadila som mier a pokoj. Zmenila som svet plný hlúpych pravidiel a zákazov na presný opak. Pomohla som tam, kde sa dalo a ľudia boli konečne slobodní. Spýtaj sa napríklad Larynie. So sestrou si užili starý systém, kde jednotlivec vytváral pravidlá, ktoré znamenali, že všetci okolo neho boli sluhovia alebo otroci.“

„Teraz prichádzaš a chceš, aby boli všetci tvoji sluhovia a otroci. Inak čo? Ukradneš dušičku?“

„Nekradnem duše a nezabíjam bez rozmyslu tak, ako vy, arkáni. Vedeli ste, čo sa stane. Ak ma zabijete, prídu maniovia a začne vojna. Vy ste ma zabili a keby ste boli dôslednejší, celá táto planéta

by patrila maniom. Ria a všetci ostatní by slúžili. Vráťane celej tejto veľkej lode. Všetko otroci bytostí, ktorými opovrhujú ty aj ja. Zabila si ma ty, zabili ma arkáni a zabili ma maniovia. Napriek tomu som tu a s férovou ponukou.“

„Poviem ti na to áno, ak tak veľmi chceš. Ale niečo za to chcem.“

„Čo také?“

„Ty chceš Hadí meč, však? Ja ho chcem tiež.“

„Môžeme sa nejako dohodnúť. Pre mňa je užitočný a pre teba tiež.“

„Napríklad teraz!“

Ziggy zdvihla svoj meč a vypustila ho. Lietal nad Ciali, podobne ako to bolo kedysi pred Naviou.

„Naozaj chceš nechať týchto ľudí pokojne odísť?“

„Áno.“

„Naozaj nechceš použiť portál alebo akýkoľvek dar na zvyšovanie svojej moci mimo túto planétu?“

„Áno.“

„Klameš tomuto meču?“

„Nie.“

„Výborne,“ Ziggy privolala meč k sebe, „hovoríš pravdu. Tak máš moje áno. A ak by si mohla oživiť Zbeena, bolo by to celkom fajn.“

„Tak sa stane.“

„Predpokladám, že teraz budeš chcieť Hadí meč. Budem hádať, vie niečo, o čom neviem. Niečo neskutočne zaujímavé. Je to tak?“

„Vlastne už ho nepotrebujem. Chcela som ti prostredníctvom neho dokázať, že moje ciele sú čisté.“

„Tak to si ho rada zoberiem so sebou. Aj keď neviem, či by som tu nemala ostať. To vieš, dať pozor na Laryniu, nech nerobí sprostosti. A na teba. Predsa len, ty vieš toho urobiť viac, ako ona. Nič v zlom,“ Ziggy sa obzrela na Laryniu, „maličká.“

Vznikla dohoda. Medzi ľuďmi zo vzdialených planét a bohyňou Vodnej planéty. Ten deň nikto neotváral fľaše s vínom. Nikto nevedel, či je to všetko sen, alebo realita.

Ciali presunula seba, Ziggy a Laryniu k miestu, kde sa ešte nedávno odohrala bitka medzi arkánmi a armádou ľudí, ktorých ovládali maniovia. Spoločne našli Zbeenove telo a priviedli ho k životu. Ziggy mu rýchlo všetko vysvetlila a on súhlasil, že odíde na palube lode. Ciali dvojicu premiestnila priamo na loď, zatiaľ čo sa obidve dostali na miesto, kde kedysi zomrela Lussia.

„Chcem ti poďakovať za kráľa arkánov. Je krásne, že si mu umožnila znovu žiť.“

„Keby bolo viac takých, ako on, svet by bol lepším miestom. Neviem, čo dokáže a aký bude jeho život v tej vzdialenej časti vesmíru, ale myslím si, že som urobila naozaj dobrý krok.“

„Dokážeš oživiť Lussiu?“

„Žiaľ, to ťa musím sklamať. Nedokážem to. Bojím sa, že v tomto prípade som aj ja bezmocná. Časti jej tela chýbajú. Je relatívne ľahké oživiť niekoho, kto zomrel prirodzenou smrťou, alebo na zranenie. Ale pri takej nepríjemnej smrti, akú pripravili pre Lussiu, nemôžem urobiť vôbec nič. Vlastne, jednu maličkosť môžem urobiť. Pod' ku mne.“

Larynia urobila krok vpred objala Ciali. Plakala a vyzeralo to tak, že nikto nemôže zastaviť jej slzy. Keď konečne otvorila oči, zistila, že objíma Lussiu.

„S... si to ty?“

„Vďaka svojim čarom dokážem vyzerat' ako ona. Môžem aj zmeniť svoj hlas, aby som znela ako ona. Nie som však Lussia a nikdy nebudem. Je mi to ľúto. O to viac, že by som tak rada pomohla práve tebe. Nikto pre mňa neurobil tak veľa, ako ty. Zasluguješ si rešpekt i naozaj úprimné priateľstvo.“

„Naozaj ju nemôžeš oživiť?“

„Naozaj nie. Teraz pod', je čas na rozlúčku.“

Ciali sa s Laryniou rýchlo dostali k lodi. Rýchlo objala všetkých, ktorých si nejako oblúbila. Ziggy, Naviu, Riu i Teriaka.

„Počuj, ako si na tom s čítaním?“ Spýtala sa Ziggy.

„Neviem čítať.“

„Tak to je dost' zle. Až budeš vedieť, prečítaj si toto. Chcela som ti to dať už skôr.“

Larynia sa zapozerala na papier. Bolo tam niečo napísané, ale nevedela čo.

„Čo je to?“

„Je to list na rozlúčku.“

„Uvidíme sa ešte niekedy?“

„Nie je odo mňa. A možno áno. Kto vie? Urob mi radosť. Nauč sa čítať, buď šťastná a snaž sa. Musíš byť silná. V porovnaní s Ciali síce nebudeš znamenať vôbec nič, ale aj tak.“

„Ď... ďakujem.“

Ciali pripravila všetko tak, ako sľúbila. Na lodi sa objavilo vzácne bohatstvo v podobe potrebných materiálov. Vytvorila portál a darovala presné inštrukcie, ako ho upraviť na opačnej strane.

Netrvalo dlho a čarodejnica dala loď do pohybu. Galedon II úspešne opustil obežnú dráhu Vodnej planéty.

„Myslím, že viem, prečo si to skutočne urobila,“ povedala Pairusa čarodejnici.

„Som zvedavá. Prečo, podľa teba?“

„Získala si obrovské bohatstvo a tak nemáš problém rozdať niekoľko omrvíniek. Oplatí sa ti to.“

„Aj tak sa to dá vysvetliť. Čaká nás veľa práce, ale i zábavy. Ty si psychologička, však? Čo takto pustiť sa do práce?“

„Akej?“

„Zistíš, čo ľudia chcú. Ak to bude možné a rozumné, tak im to splníme.“

„To záleží na tom, akú spoločnosť chceš budovať.“

„Spravodlivú, úprimnú a schopnú bojovať za svoje práva, proti komukoľvek.“

Larynia nechala dve ženy, nech sa rozprávajú, koľko chcú. Necítila sa dôležitá alebo nejako podstatná. Nemá sestru, necestuje po svete a vôbec nevie, čo by mala robiť po zvyšok života.

„Všetko v poriadku?“

„Cítim sa prebytočná. Vy dve si rozumiete veľmi dobre.“

„Aj ja mám pre teba malý darček,“ povedala Pairusa. Povedz mi niečo o tvojej sestre. Ako vyzerala a tak.“

„Bola mladšia, trochu nižšia, s hnedými vlasmi a mala takú veselú tvár. Vedela sa aj veľmi nahnevať, ale bolo vidno, že si často z niekoho utáhuje a užíva si život.“

Larynia povedala niekoľko ďalších charakteristík Lussie a Pairusa jej na papier nakreslila svoju predstavu. Obrázok Lussie bol síce malým darčekom, ale naozaj úžasným.

„Mala by som ti aj ja niečo povedať,“ pridala sa Ciali. Môžem ti pričarovať nádherné šaty a šperky. Možno aj palác, kto vie? Ale je tu niečo, čo by si určite mala vedieť. Teraz tu vládne ja. Môžem robiť veľké veci. Bez teba by to nebolo možné. Môj príbeh môže byť zaujímavý, tak ako mnoho ďalších príbehov. Pre mňa je však najzaujímavejší práve príbeh Larynie.“